

Halkın Günlüğü

YIL: 3 SAYI: 35 16-31 OCAK 1999 FİYATI: 250.000 (KDV DAHİL)

Savaş hükümetleri sökmez;

dağların özgürlük sesine kulak vererek kazanacağız!

Hakim sınıfların toplumsal sorunlar karşısındaki "çözüm"lerinin fiyasko ile sonuçlanacağı bir döneme giriyoruz. Proletarya Partisi'ne önemli görevler düşüyor ve bu görevleri yerine getirmek ancak çekim merkezi olmayı başarmakla mümkündür.

Tüm örgütlü gücünü ve enerjisini kitlelerin örgütlenmesine seferber etmek kaçınılmaz bir görev ve hayati önemdedir. Faşizmin hesaplarını bozacak, onu tersine çevirecek biricik kuvvet kaynağı kitlelerin gücüdür. Görev bu gücü örgütlü zor haline getirmektir. İşte bu kaynağa, bu güce dayanarak, MLM ideolojisi ile donanarak, dövüşe dövüşe, direne direne dağların özgürlük sesine kulak vererek kazanacağız.

● Sayfa 3'de

Bu yürek susmayacak

Sabahın erken saatlerinden itibaren Metin Göktepe'nin oturduğu evin önünde toplanmaya başlayan kitle, semti abluka altına alan kolluk güçlerine inat beklediği sürece, "Faşizme ölüm halka hürriyet", "Metin yol-
daş ölümsüzdür", "Fadime ana yalnız değilsin", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Metin'ler ölmez özgür basın susmaz" vb. sloganları atarak tepkisini dile getirdi.

Saat 14:00'de yaklaşık 2500 kişi kortejler eşliğinde yürüyüşe geçti. Yürüyüşe pankartlarıyla EMEP, Demokratik Haklar Platformu, Direniş, İstanbul Üniversitesi Öğrenci Koordinasyonu, Evrensel, Merter işçileri, Oruç Reis Halkevi ve İşçinin Alınları katılarak desteklerini sundular. ● Sayfa 5'de

Karadeniz

bir partizanın daha
kızıl kanıyla boyandı

● Sayfa 4'de

Merhaba ölümü gülen gözlerle karşılayan Atilla yoldaş

Yaşam zorluklarla, ihanetlerle, katliamlarla, çelişkilerle doludur yoldaşım... Ama devrimciler bu zorlukları aşmayı, bütün engelleri yıkmayı bilirler be dostum. Sömürücülerin faşizmi bütün teknolojik ve askeri üstünlüğüne rağmen; gücünü emekçi halktan alarak onunla bütünleşen, onunla yoğrulan, onunla varolan devrimciler ve komünistler, örgütlü yapılarıyla sınıf mücadelesinde yerlerini alarak her cephede savaşıp faşizmi bozguna uğratmış ve uğratmaktadırlar. Hale hele bu sınıf savaşımında mücadelenin en doğru ve güzel olan kırsal alanda savaşmak var ya Atilla yoldaş, her devrimcinin, komünistin hedefidir.

Dostum faşist TC devletinin '38 katliamından ve 1994'ten sonra yakarak, yıkarak, kaybedip katlederek yok etmek, insansızlaştırmak istediği Dersim'de mücadele yürütmek, savaşmak ve bu topraklarda şehit düşmek bizlere neler anlatıyor, neler kazandırıyor biliyor musun? Ayrıca bir gerilla ve komutan olarak Dersim halkı tarafından benimsenmişsen, bence komünistliğin, devrimciliğin en güzelinin mutluluğunu yaşamışsındır. Çünkü şunu sen çok iyi biliyorsun ki Atilla yoldaş; Dersim halkı yaşadıklarından ve gördüklerinden dolayı kimseyi kolay kolay benimsemez, kabul etmez ve onu sahiplenmez. İşte sen Atilla yoldaş; faşizme karşı emekçi halkın çıkarını korumak ve emekçi halkın kendi iktidarını kurmak için sınıf savaşımında sana düşen görevini yaparken, onurlu ve yüce ölümü, yaşadın yani şehitler kervanına katıldın. Yıllardır Dersim'de dağ-taş, ova-köy demeden belinde silahıyla, elinde kışınla; gezen ve gerilla savaşının en zor bölgesinde faşizme yaptığın eylemlerle, Komutan Savaş ismiyle korku salan sen Atilla Rüzgar yoldaş; sen de diğer şehit yoldaşlar gibi mücadelenin kızıl bayrağını geride kalan yoldaşlarına bırakın. Dostum, yoldaşım; iki-üç yıldır her yaz hem tatilimi orada geçirmek, hem de acılarıyla içiçe yaşayan Dersim halkıyla bütünleşmek, onlara geçici de olsa destek sunmak için Dersim'e geliyorum. Seni de bundan iki yıl önce Dersim'e geliştide, bizim köye geldiğinizde tanıdım. Gerçi sen beni hem memleketten, hem de gerillaya katılmadan önce İstanbul'da yaşarken tanıyor muşsun. Ama ben seni hatırlamıyordum. Ben iki yıl önce yazın köye geldiğimde hep sizlerin, yani gerillaların köye gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Şöyle 10-15 gün köyün etrafında ve yakın köylerde dolaşarak sizi bekliyordum. Bir gün köyümüzde gençlerle bir evde oturup sohbet ederken; birden köyümüzün yaşlı kadınlardan biri koşarak; kapıyı açıp, heyecanlı bir şekilde sizlerin geldiğini, beni çağırıldığını söyledi. O Ana'daki size karşı olan o sevgiyi, heyecanı gördükten sonra ben de heyecanlandım. Ben konakladığınız evlerin etrafında nöbet tutan ve içeride oturan yoldaşlarla tek tek tokalaşırken heyecanından elim titriyordu. Çünkü uzun yıllardır Dersim'e gelmemiştim. Ve gerilla yüzü görmemişim. Sıra sana geldiğinde; sen bana isimle seslenerek; hoşgeldin diyerek sarıldın. Ben bir an şaşardım, ismini köylülerden duymuş olabilirsin diye içimden geçirdim. Ama bu sıcaklık, bu sevgi nereden çıktı diye düşündüm. Neyse benimle yaptığın özel görüşmede kendini anlattın. Ve beni tanıdığını, benle ilgili bütün bilgileri anlattın. Özgür Gelecek okur olduğumu, İstanbul'dan beni tanıdığını ve benim Dersim'e geldiğimi öğrendiğini, görmek istediğini belirtti. Bir bilsen; benim 10-15 gündür heyecanlı, biraz da kızarak sizi nasıl beklediğimi.

Neyse ki daha sonra sık sık köye geliyordunuz ve bizi, köy halkını mutlu ediyordunuz. Sohbet ediyordunuz, tartışıyor, marşlar söyleyerek bütünleşiyordunuz. Seninle en güzel günlerimi o yıl yaşadım, ama sonucuna alışmama, kabullenmeme rağmen, sınıf savaşımında bedel ödenmeden kazanım olmayacağını bilme rağmen şehit düşmen beni bir dönem yıktı. Belli bir süre sonra kendimi topladım. Sen köyleri gezerken her hareketin çevre halkı tarafından benimseniyordu. Halk hem seni seviyor, hem de korkuyor, çekiniyordu. Çünkü senin hem faşizme hem de halk düşmanlarına karşı acımasız tavrını çok iyi biliyorlardı. Yoksul köylüye karşı sıcak, alçak gönüllü oluşun ve de gerektiğinde radikal çıkışın ve sert tutumun belli özelliklerindin. Özellikle bölge halkının son yıllarda gücü belli oranda azalan gerillaya karşı olan güven-sizliğinden dolayı, düşmana hizmet edici hareketlere, gerillayı önemsememe tavrına karşı inanılmayacak kadar tepkili ve acımasızdın. Sen sevgili yoldaş; Demirkapı'da halka ihanet edenlere karşı yaptığınız cezalandırma eylemlerini anlatırken, sendeki o coşku görülmeye değerdi. Köylü bu eylemi kabul etmemesine rağmen sana olan güveninden, senin anlatımlarından kaynaklı eylemi savunuyordu. Bence seninle her tartışmamızda ve de köylülerle, gençlerle tartışmalarda zayıf, eksik olan belli özelliklerin; siyasi olarak yeterli olmayışındı. Ama bu senin olumlu özelliklerinin yanında çok cılız kalıyordu. Çünkü ben sana olumsuzluklarını söylerken, bu olumsuz yönünü söylemiyordum. Ancak sen siyasi olarak kendini yetiştirmek için zorlayacağını söylüyordun. Bu yönün bile senin devrimciliği, komünistliği kavrayışını ve bu temeldeki kararlılığını belirtiyordu. Bir gün köye gizlice girerek direk köyün çeşmesine geldiğinizde, ben de su getirmek için çeşmeye gelirken sizi gördüm. Yaklaşık 15-20 gündür köye gelmiyordunuz. Ben size neden gelmediğinizi, niçin direk çeşmeye geldiğinizi sorarken, sen bana bir hafta boyunca yol yürüdüğünüzü, dinlenmediğinizi, dört bir yanın düşman tarafından tutulduğunu, bazı yerlerde gizlilik gereği yurulanarak, sürünerek bir hafta boyunca yol yürüdüğünüzü ve de bu kirli, terli halinizle köy halkının içine giremeyeceğinizi söyledin. Bu bakış açın; senin şahsında partizancılığın yaşamını, kültürünü, gerilla savaşının zorluğunu, acımasızlığını ve de gerillanın kişiliğini (temizlik, gıym, hal-hareket) açıklamaya yetirdi.

En son bizim köye geldiğinde, köyün karşısında bulunan nahiyeyi seyredip dalıyor ve de arasıra benimle konuşuyordun. Bu nahiyeyi sizin köyün boşalmasından sonra ailenin ve köylülerin yerleştiği yerdin. Sen bu bölgenin insanı olduğun için, bu bölgeyi iyi biliyordun ve insanlarını iyi tanıyordun. Her tarafı, her tepesi askerler tarafından tutulan bu nahiyeye inememenin üzüntüsünü yaşıyordun. Ayrıca bu nahiyede bulunan halka ihanet edenleri tanıdığın için, onlara karşı daha çok öfkeleniyor, kinleniyor ama nahiyeye girememenin çaresizliğini yaşıyordun. Ama umutsuz değildin. Ergeç inileceğini, bunlardan hesap sorulacağını bana öfkeli, kinli bakışları anlatıyordun. Bu benim seni son görüşüm oldu sayılır. Sayılıyor diyorum, çünkü; seni daha sonra o açık gülen öfkeli bakışlarıyla şehit düştükten sonra cenaze töreninde gördüm. Bir gün köyden nahiyeye imişti. Kahvede otuyorduk. Akşama doğru nahiyeye bir telefon gelmiş, senin bizi kahreden, yakan o haberin ulaşmıştı. Telefonla konuşan arkadaş, haberi bana bildirmişti. Ben de haberin dağılmasını, ailenin kesinleşmeden duymaması gerektiğini söyledim. Bazı yerlerle yaptığım telefon görüşmesinden sonra senin şehit düştüğün kesinleşti. O gece yaşadıklarımızı anlatamıyorum!.. Ailene, kardeşlerine sakın bir şekilde anlatık. O gece sabaha kadar uyuyamadık. Bir an önce sabah olmasını ve cenazeni almak istiyorduk. Sabah oldu, bizler hepimiz kahvede toplandık. Ve içimizden on kişiyi; seni Hozat'tan getirmeleri için yolcu ettik. Bir bilsen, ben ne kadar çok çabaladım, senin cenazeni almaya gitmek için. Ama köylüler beni bırakmadılar. Çünkü düşmanın benim için fırsat kolladığını biliyorlardı. Neyse bu arkadaşlar cenazeyi almaya giderken biz de boş durmadık. Senin için hakettiğin cenaze töreni ve de mezarının yapılması için ne gerekiyorsa yaptık. Ev ev dolaşarak cenazeye davet, tuğla, çimento, kum ve mezar kazıma derken birden cenaze arabasının Hozat tarafından geldiğini gördük. Halk seni zilgıtlarla, alkışlarla yü-

nü yaşıyordun. Ayrıca bu nahiyede bulunan halka ihanet edenleri tanıdığın için, onlara karşı daha çok öfkeleniyor, kinleniyor ama nahiyeye girememenin çaresizliğini yaşıyordun. Ama umutsuz değildin. Ergeç inileceğini, bunlardan hesap sorulacağını bana öfkeli, kinli bakışları anlatıyordun. Bu benim seni son görüşüm oldu sayılır. Sayılıyor diyorum, çünkü; seni daha sonra o açık gülen öfkeli bakışlarıyla şehit düştükten sonra cenaze töreninde gördüm. Bir gün köyden nahiyeye imişti. Kahvede otuyorduk. Akşama doğru nahiyeye bir telefon gelmiş, senin bizi kahreden, yakan o haberin ulaşmıştı. Telefonla konuşan arkadaş, haberi bana bildirmişti. Ben de haberin dağılmasını, ailenin kesinleşmeden duymaması gerektiğini söyledim. Bazı yerlerle yaptığım telefon görüşmesinden sonra senin şehit düştüğün kesinleşti. O gece yaşadıklarımızı anlatamıyorum!.. Ailene, kardeşlerine sakın bir şekilde anlatık. O gece sabaha kadar uyuyamadık. Bir an önce sabah olmasını ve cenazeni almak istiyorduk. Sabah oldu, bizler hepimiz kahvede toplandık. Ve içimizden on kişiyi; seni Hozat'tan getirmeleri için yolcu ettik. Bir bilsen, ben ne kadar çok çabaladım, senin cenazeni almaya gitmek için. Ama köylüler beni bırakmadılar. Çünkü düşmanın benim için fırsat kolladığını biliyorlardı. Neyse bu arkadaşlar cenazeyi almaya giderken biz de boş durmadık. Senin için hakettiğin cenaze töreni ve de mezarının yapılması için ne gerekiyorsa yaptık. Ev ev dolaşarak cenazeye davet, tuğla, çimento, kum ve mezar kazıma derken birden cenaze arabasının Hozat tarafından geldiğini gördük. Halk seni zilgıtlarla, alkışlarla yü-

rüyerek karşıladı. Ağlamalardan çok; bir öfke, bir kin duygusu hakimdi insanlarda. Yaklaşık bine yakın kişi katıldı cenaze törenine. Mezarın o kadar güzel yapıldı ki, bilmem sana layık oldu mu? Senin şahsında diğer devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Bir arkadaş şiir okudu. Senin çok sevdiğin marş olan; Grup Munzur'un Deyi ka mı ustara türküsünü hep birlikte söyledik. Zilgıtlar, alkışlar çaldık. Ve en sonunda tekrar mezarının iki başına geçen gençler teker teker saygı duruşunda bulundular. Sonuç olarak sana hakettiğin bir cenaze töreni hazırladık. Hem de düşmanın her tarafı kuşattığı, tepelerini tuttuğu bu nahiyenin ortasında yaptık. Senin için gençler olarak yaptığımız bir piknikle bir anma daha yaptık. Neyse şunu belirtiyim Atilla Rüzgar (Komutan Savaş) yoldaş; duygusalıya yenik düşerek senin cenazende ağladım, Ağlamamam gerektiğini biliyordum. Çünkü; bizde ağlamak değil, hesap sorma geleneği vardır. Bunun bilinciyle kendimi toparladım. Bütün halk senin cenaze tabutunu açarak ölümü gözlerinden gülerken nasıl korkusuzca karşıladığını gördü. Ayrıca düşmanla saatlerce nasıl çatıştığımızı, nasıl şehit düşüğünüzü birbirine anlatıyor ve övünüyorlardı...

Atilla yoldaş; unutmayacağız seni ve senin gibi yiğit halk evlatlarını!...

Eğer onurlu bir yaşam istiyorsak, yaşamımızda kendimizi sorgulamalı, yepyeni bir kişilik, yani devrimci kişilikle bütünleşerek her alanda savaşmalı, Atilla Rüzgar ve diğer devrim şehitleri gibi olmalıyız!...

Dersim'den Bir Özgür Gelecek Okuru

Fırtınalara göğüs gerelim

Sorunlara karşı yaklaşımımız bizim niteliğimizi ve ideolojik sağlamlığımızı ortaya koyar. Kişiler teoride mükemmel olabilir, sağlıklı tahliller ortaya koyabilir. Ama bu kişiler önlerine çıkan sorunlar karşısında yalpalıyorlarsa, sorunları çözmekten kaçıyorlarsa, bu onların teoride ortaya koydukları tahlillere kendilerinin inanmadığını ortaya koyar.

Örgütün sorunsuz olduğu dönemlerde aktifleşen ama örgüt içerisinde sorunlarla karşılaşınca yalpalayan ve kendisine sorunsuz mekanlar arayan ve bulduğunda buralara kaçanların örgüt değişikliği, ideolojik bir tavır değildir. Eğer bizler örgüt değiştiriyorsak, bunu, gitmeyi düşündüğümüz örgütün sorunsuz ve problemsiz olduğundan dolayı değil, o örgütün ideolojisine inandığımız için yapmalıyız. "Komünistlerin birliği ideolojiktir, ayrılıklarda ideolojik olmak zorundadır." Gidilecek örgüte bu vesileyle gidilmelidir. Ideolojik olarak örgüte inanılıp gidiliyorsa bizlerin buna saygı göstermesi gerekir. Ama sorunlardan kaçmak için örgüt değiştiriliyorsa buda ciddi olarak eleştirilmelidir.

Bizler örgüt içerisindeki FIRTINALARA göğüs germeliyiz. Yani fırtınalara karşı

duruşumuzu güçlendirmeli, çıkacak yeni fırtınalara karşı daha kararlı durabilmek için köklerimiz sağlamlaştırmalıyız. Örgüt içerisindeki fırtınalardan kastım sorunlardır. Hayatımızın her alanında bu sorunlarla karşılaşabiliriz. Sorunlarımızı masaya yatırarak, bütün yönleriyle ele alıp tahlillerini yapmalı ve bunlara karşı atacağımız pratik adımları belirlemeli ve tutarlıca bunu uygulamalıyız. Bu, sorunlarımızı bilimsel ele alış tarzıdır. Yani bir doktorun hastasına yaklaşımı gibi, önce hastalığı bütün yönleriyle tahlil etmeli ve sonra tedavisine geçmelidir.

DOKTOR hastalığı tahlille yetinirse hasta iyileşemez ve ölür. Sorunlarımızın tahlilini yapıp tutarlıca çözmezsek bizlerde ideolojik bitiş yaşarız. Ideolojik bitiş yaşamak istemiyorsak, kendi ilkesizliklerimize karşı acımasız olmak zorundayız. Kendi kendimizi eleştirme yöntemini tutarlıca uygulamak, kendimize karşı liberal değil bilimsel yaklaşmak zorundayız. Bütün bu sorunlara karşı yaklaşım tarzımız bizim niteliğimizi ortaya koyar.

Devrimci selamlar

Gazi Mahallesi'nden
Bir Halkın Günlüğü Okuru

Savaş hükümetleri sökmez;

dağların özgürlük sesine kulak vererek kazanacağız!

Açgözlü emperyalistler, sosyalizmin geçici yenilgisinden sonra kendilerinin egemenliğine dayandırılan bir "yeni düzen"li dünya islediler. Elele verip sosyalizmi yıkan emperyalistler ve dünya geniciliğinin bu "yeni düzen"li dünyasında umut yoktu, huzur ve çatışma ve kargaşa vardı. Çok geçmeden "demokrasi", "barış", "silahsızlanma ve yumuşama" palavralarının yerini sömürücü haydutların dış gıcirtıları, adaletsizliği ve dehşet saçan bilinen tepinmesi aldı. Ve bu dünyanın "yeni düzeni"nin nimenem bir şey olduğu açığa çıktı.

Bu süreçte ezilenler; dizginsiz sömürü ve talanın, haksız savaşların, ulusal boğazlaşmaların, açlığın, işsizliğin, kıyım ve katliamların hedefi olarak dünyanın üçte birine yaydıkları "sömürsüz bir dünya" idealini koruyamamanın bedelini acı, gözyaşı, sefalet ve yıkım ile ödediler. Paris Komün'ünden 17 Ekim ve Çin Devrimi'ne uzanan "direndik, kazandık, yenildik, yine direndik ve her yenilginin ardından daha büyük yenilgilere ulaştık" şeklinde özetlenebilecek bir tarihin sahibi olarak ideolojik kaos ve kargaşa yaşadı. Ancak çok geçmeden, zafer ve yenilgilerle dolu bir mücadele tarihinin yaratıcıları olan emekçiler, işçi sınıfı başta olmak üzere dünyanın her yerinde daha zengin bir bilgi ve deneyimle yekini ayağa kalkmaya başladılar. Barış, eşitlik, özgürlük, kardeşlik ve sömürsüz dünya özlemini daha geniş ve daha sağlam bir biçimde gerçekleştirme eylemine giriştiler. Devrimin fırtına merkezleri olmaya devam eden yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerden emperyalist-kapitalist merkezlere kadar yaşanan budur.

Uluslararası gericiğin üzerinde en çok tepindiği bir bölgede, birikmiş ve köklü devrimci çözümler bekleyen toplumsal sorunların ağırlığı ile çalkalanan ülkemizde yaşananlar budur.

Dünyayı sarsan ekonomik krizin yıkım boyutundaki etkilerinin, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi karşısındaki başarısızlıklarının, sosyal kurtuluş mücadelesi ile halk muhalefatinin önünün alınamamasının; ekonomik ve siyasi krizi sürekli olan bir ülkede krizi derinlemesine ve genişlemesine yayarak çelişkileri keskinleştireceği ve "çözüm" biçiminin şiddet olacağı açıktır. Bu, tepeden-tırnağa silahlı karşı-devrim ile silahlı devrimin çatışma durumudur.

Bu çelişki ve çatışmalar şiddetlenerek sürerken, karşı-devrim 45 gündür 28 Şubat sürecinin belirlediği rotada yürüyecek bir hükümetin arayışı ile meşguldür. 36. hükümetin kuruluş çalışmaları başından beri TUSİAD'ın inisiyatifi ve MGK'nın denetiminde "turlanıyor. Bu turlamaları önce, MGK'nın, Fazilet Partisi'nin yer almadığı formülü için Ecevit yürüttü. Ha-

kim sınıf kliklerinin esas olarak üzerinde anlaşıldı Ecevit'in "geniş tabanlı", "dar tabanlı", "seçimli", seçimsiz hükümeti derken, aranan "uzlaşma ve denge" bulunamayınca bu görev Yalın Erez'e verildi. Mesut Yılmaz hükümetinin Sanayi Bakanı olan Yalın Erez zaten 35. hükümet düşürüldüğünde bu göreve talip olduğunu açıklamıştı ve başbakan adayları listesinde ismi Ecevit'le birlikte ilk iki sıraya yerleştirilerek yazılı ve görsel medyada parlatılmaya başlanmıştı. Yalın Erez, MGK ve TUSİAD'ın Ecevit'li ilk tercihi tutmayınca, "ekonomiyi düzlüğe çıkaracak desteğe sahip yeni tip" politikacı ve "ulusal uzlaşma sağlayacak devlet adamı" payesi ile ileri sürüldü.

Ecevit'e verilen görev Fazilet Partisi'nin içinde olmadığı bir hükümet kurmaktır. DYP'nin tutumu ve bu planın tam olarak uygulanamayacağı açığa çıktığında ise planda kısmi değişiklikler yapılarak yürütme görevi Ecevit'ten alınıp Erez'e verildi. Erez, MGK'nın sivil generalleri olan beşli çetenin başkanları, medya patronları ve devletin kilit mevkilerindeki bürokratlara görüşerek işe başladı. Hakim sınıflar esas olarak Erez üzerinde bir mütabakat sağlamıştı ve yelkenleri dolan Erez; "tüm cumhuriyet hükümetlerinin 75 yıl boyunca yapamadıklarını 3 ay içinde yapacağı" yönünde iddialı açıklamalarda bulundu. Sanayi ve ticaret odalarının, bir dizi patron örgütleri ile meslek kuruluşlarının tebrik ve destek yağmuruna tutuldu. Ridvan Budak ve Bayram Meral'in "işçilerin sorunlarını bildiği" için yoğunlaşan işten çıkarmalara karşı çıkacağına dair umutlarını sıkça dillendirmeleri ve koşulsuz destekleri ile iyice coşan Erez, parlamentodan rekor oy alacağını ilan etti. Hesap belliydi. Henüz tecrit edilme politikalarının hedefi olmaktan çıkarılmayan Fazilet Partisi'ne kayda değmeyen bir-iki bakanlık verilerek, ehlileştiğine dair sınavı geçmesi istenecekti. Böylece DYP ile ittifakını bozan, ehlileşmiş, sivriliklerini törpülemiş bir Fazilet'e MGK'ya yedeklenme şansı verilerek hükümet krizi aşırlarken, aynı anda bir taşla iki kuş vurulacaktı. MGK'nın baş sözcüsü olan Ecevit'in "Fazilet Partisi hükümette yer alabilir" açıklaması tam da bunu ifade ediyordu.

Fazilet Partisi'nin seçim hükümetinin niyetlerinden yararlanma ve MGK ile arasındaki buzları eritme tavrı "islami" kesiim de tartışma yaratınca, bu plan da suya düştü. Ayrıca, sermayenin önemli bir kesiminin, Yalın Erez'i birleştirilmesi düşüncülen "merkez sağ"ın liderliğine hazırlamaları, Mesut Yılmaz ile Tansu Çiller'i de harekete geçirmişti. Nitekim "büyük devlet adamı" Yalın Erez, siyasi birer mefta haline gelen düzen partilerinin di-be vuranlarının en başında olan DTP'nin liderliği ile teselli bulmaya çalışırken, görev bir kez daha Ecevit'e verildi. Ve ni-

hayet, ANAP, DYP ve DSP'nin bir takım temel konularda birleşme noktası yakalamaları üzerine, Ecevit'in güvenoyu alması kesinleşen azınlık hükümeti kuruldu. Azınlık hükümetinin kuruluş çalışmaları zorunlu ittifakların yarattığı heterojen parti yapılarını, sağlıksız ve entrika dolu işleyişlerini, içten içe çürüten ve kokuşan yapısal özelliklerini bir kez daha çarpıcı bir biçimde açığa çıkardı. Burjuva politika türümü ve "yasal-politika" alanını daha çirkin ve tiksinti verici hale getirdi. Bu durum, düzenin partilerine ve parlamentosuna karşı kitlelerde gelişen güvensizliğin hakim sınıflarda yarattığı rahatsızlığı daha da artırmıştır. Ayrıca, üç partinin birleşme noktalarından biri olan genel ve yerel seçimlerin 18 Nisan'da yapılması kararının hükmü konusunda, bu partilerde dahil hiçbir parti net bir şey söyleyecek durumda değildir. Çünkü, MGK'nın düzen partileri içindeki operasyonlarını bitirmeden veya en azından bunu yeni bir seçim sistemi ile kısmen yerine getirmeden 18 Nisan'da bir seçimin göze alınıp, alınamayacağı netleşmemiştir. Bu konuda hakim sınıfların bazı partileri anlaşmış gibi görünse de, bir takım konularda benzer pozisyonlar sergilese de, herbiri farklı klik ve çevrelerin çıkarlarını temsil ediyorlar. Sömürü sistemi içindeki ulusal ve uluslararası konumlanışları, bu partilerin herbirini farklı derecede gerici ve karşı-devrimci tutuma oturtuyor. Dolayısıyla bazı konularda birleşmiş gibi görünen çok parçalı siyasi irade ve mevcut parlamento aritmetiği ile bir seçim hakim sınıflar arasındaki çelişkileri alevlendirebilir. Güçlü bir ihtimal gibi görünmesede bir eteleme kararına ihtiyaç duyabilirler ve böyle bir ihtiyaç hasıl olduğunda, MGK bunun gerekçelerini yaratmada zorlanmaz. Kaldı ki, bir seçimin olup olmaması, hakim sınıfların çürümüş devleti ile ekonomik ve siyasi krizine çare olmaz. Türk devletinin durumu; seçimlerin ömrünü 2 yılın, hükümetlerin ömrünü 6 ayın altına indirmiştir.

Düzenin gün geçtikçe artan sökülmesi artık dikiş tutmuyor. Ecevit'in, azınlık hükümetinin programında vaadlerde bulunmayacağı söylemesi, düzen partilerinin tümünün seçim vaatlerinde bulunmaya cesaret edemez duruma düşmeleri ve seçimden sonrası için aynı şeyleri tekrarlar noktaya gelmelerinin nedeni de budur. Aralarındaki çelişkilerin bolluğuna rağmen, hemfikir oldukları konulardan biri; bir seçimin mevcut durumun tekrarı ile sonuçlanacağı, diğeri ise kurulacak her hükümetin bir savaş hükümeti olması zorunluluğudur. Bunun için savaş koalisyonu oluşturma rutin işlerinden biri haline gelmiştir. Bütün bunlar gözönüne alındığında, bu seçimin ömrünün bir yıla sınırlı olduğu ve 3-4 aylık azınlık hükümetinin önündeki görevlerin belli olduğu anlaşılıyor. Ve faşist Ecevit için bu kirli,

kanlı ve kokuşmuş görevler biçilmiş kaptandır. 28 Şubat kararları Ecevit'in ve partisinin programı olacaktır. Yenimli Kürt düşmanlığı tescilli olan bu faşist, devrimci ulusal hareketin ezilmesine yönelik politikaları layıkıyla yürütüp, efendilerinin gözüne girmeye özel bir önem verecektir. Erez'in patronların vergilerinin düşürülmesi için başlattığı çalışmaların TUSİAD'ın belirlediği şekilde yapılması. Böylece, şiddetini hergün biraz daha artıran ekonomik krizin yükünün tamamıyla emekçilere bindirilmesi uygulamasını harfiyen yerine getirerek, büyük patronların bu süreçten azami şekilde yararlanmasını öncelikli görev belirleyecektir. Kürtlerin özgürlük mücadelesi ile sosyal kurtuluş mücadelesini kıyım, katliamlarla kana boğmaya çalışacaktır. Toplu işten çıkarmalara ve sefalet karşı gelişecek halk muhalefetini ve ekonomik-demokratik hak taleplerini baskı ve şiddetle tabi tutacaktır. Kısacası, bu ülkede kıpırdayan her şey Ecevit'in komutasındaki savaş hükümetinin hedefi olacaktır. Ancak karşı-devrim umduğu başarıyı bulamayacaktır. Çok güvenilen Ecevit hükümeti, önümüzdeki süreçte, toplumsal sorunların ancak bir toplumsal devrim hareketi ile çözülebileceğini kendi başarısızlıklarıyla açıkça görecektir. Çünkü, düzenin belli başlı ve değişik roldeki temsilcilerinin tümünün başaramadığı şeyleri bunlardan biri zaten tek başına başaramaz.

Çok kritik bir süreçten geçildiği kesin. Kürt sorununda eski toplu soykırımlar ve bunun etkisinden sözeden konuşmalar ve göndermeler yapıyorlar. Bütün MGK toplantılarında bunlar açık açık tartışılıyor. Valileri, generalleri, bürokratları, sözde "bilim adamları", politikacıları asıp-kesmekten, ezip-çignemekten dem vuruyor. Bütün emekçiler dikkatlerini on kat, yüz kat artırmalıdır. Atılmacı bir ruhla halkın gizli gücünü uyandırmanın, devrimci inisiyatifi öne çıkarmanın ve geniş halk yığınlarının devrimci zorunu örgütlemenin tam zamanıdır. Bu süreç örgütlenmemiş, bölük-pörçük ve dağınık güçlerle karşılanamaz.

Hakim sınıfların toplumsal sorunlar karşısındaki "çözüm"lerinin fiyasko ile sonuçlanacağı bir döneme giriyoruz. Proletarya Partisi'ne önemli görevler düşüyor ve bu görevleri yerine getirmek ancak çekim merkezi olmayı başarmakla mümkündür. Tüm örgütlü gücünü ve enerjisini kitlelerin örgütlenmesine seferber etmek kaçınılmaz bir görev ve hayati önemdedir. Faşizmin hesaplarını bozacak, onu tersine çevirecek biricik kuvvet kaynağı kitlelerin gücüdür. Görev bu gücü örgütlü zor haline getirmektir. İşe bu kaynağa, bu güce dayanarak, MLM ideolojisi ile donanarak, dövüşe dövüşe, direne direne dağların özgürlük sesine kulak vererek kazanacağız ●

Karadeniz bir partizanının daha kızıl kaniyle boyandı

Haber Merkezi: Diktatörlüğün denizi kurutup balığı yakalamak amacıyla tüm baskı, yakma, yıkma, zorla göçettirme ve daha binlerce faşist uygulamalarına rağmen Türkiye ve T. Kürdistanı'nda yürütülen ve tek dayanağı ezilen mazlum halklar olan sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri Karadenizi de kızıla boyuyor.

Sınıfsal temelde Demokratik Halk Devrimi perspektifiyle, kırdan şehirlere yürütülen köylü gerilla savaşında iktidarı parça parça alıp emperyalizmi, komprador kapitalizmi, feodalizmi ve her türden gericiği yok ederek halk iktidarını kurarak nihai hedef olan Altınçağ'a varmak için savaşan TKP(ML)-TİKKO, bir yiğit üye ve komutanını daha Karadeniz'in harcan dağlarında şehit verdi.

Tokat'ın Almus İlçesi Türkpomra Köyü yakınlarında 3 Ocak Pazar günü TKP(ML)-TİKKO Karadeniz Bölge Komutanlığı'na bağlı gerilla birliği hareket halindeyken gece yarısı devlet güçlerinin attığı pusuya düştü. Burada anında verilen karşılık ile çıkan ve sabaha kadar süren çatışmada gerilla birliğinden Bölge Komutanlığı ve Komitesi üyesi, Dersim-Nazimiye Hakis Köyü nüfusuna kayıtlı **Metin Çakar** (Çetin) aldığı kurşan yaraları sonucu şehit düştü. Gerilla birliği yol-

dağlarını Karadeniz'in kızılığına gömerken, çatışarak başka kayıp vermeden cembeci yararak alandan ayrıldı.

Metin Çakar'ın İstanbul Sarıgazi'de oturan ailesi 6 Ocak Çarşamba günü evlatlarının şehit düştüğünü duyunca evlatlarını sahipsiz bırakmamak için Tokat'a gitti. Tokat Cumhuriyet Başsavcılığı'na yapılan başvuru neticesinde yanlarında bir savcı ile birlikte cenazenin gömülü olduğu yere giden aile, kolluk güçlerinin gözetiminde cenazeyi 8 Ocak Cuma günü sabah 04:00'te Karacaahmet Mezarlığı'na getirdi. Çok yoğun önlemlerin (gerillanın dirisi nasıl korkutuyorsa, ölüsü de o kadar korku veriyor) alındığı cemevinden saat 06:00'da polis denetiminde alınarak Küçükyağlı Altıtepe Mezarlığı'na getirilen Metin Çakar'ın cenazesi saat 07:00'de gömüldü. Cenazenin gömülmesi esnasında mezarlığın her yanını özel timlerle kuşatan ve mezarlığın dört tarafını kameralarla gözlemleyen kolluk güçleri, aynı yöntemleri ailenin oturduğu mahallede de uyguladı. Evin bulunduğu mahalle ve çevresi tam teçhizatlı timlerce kuşatılarak, başsağlığı için eve girenler tek tek polis kameralarına kaydedildiler. ●

ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EMEKÇİ HALKLARIMIZA

Partimiz TKP(ML) önderliğinde yürütülen gerilla savaşı, son yıllarda Karadeniz Bölgesi'nde de yoğunlaşma ve derinlik kazanmıştır. Özellikle geride bıraktığımız 1998 yılında gerilla savaşı kitleler üzerinde olumlu etki bırakmakta sınırlı kalmamış, devrimci-demokrat kamuoyunda da güncelleştirilmiştir.

Gerilla savaşının olumlu gelişimi, faşist Türk devletinin kurmaylığını yapan MGK'nın gündemine girmiş ve MGK Karadeniz Bölgesi üzerinde, olağanüstü halin kapsamına alınan bölgelerden daha tehlikeli özel siyaset ve savaş planları geliştirip devreye sokmaya çalışmıştır.

Şovenizm körüklenerek Türk milliyetçiliği hortlatılmaya, Türk ve Kürt ulusuna mensup halkı birbirine düşman ettirmeye, halkı ulusal temelde bölme ve PKK nezdinde Kürt ulusuna karşı düşmanlık geliştirme, dahası mezhep çelişkilerini, farklı dinsel inançları özellikle egemen inanç olan Sünni inancını diğer inançlar üzerinde baskı aracı görme ve kullanma, Alevi inanca sahip olan halkı gerillanın potansiyel gücü görüp, Alevi ve Kürt kökenli halkın yaşadığı köyleri boşaltma ve zorla göç ettirme politikasını uygulama, Türkiye Kürdistanı'nda örgütlediği "köy koruculuğu"na henzer örgütlemeye yönelik yoğun askeri-siyasi politikalar gütmüştür.

Yoğun askeri saldırı ve operasyonlarını sürdüren faşist beyaz ordu, gerillaya desiek potansiyelini taşıyan veya gerillaların, minika alını kapsamında olan köylülere ekonomik ambargo uygulayarak, halkı gerilladan tecrit etme ve gerilla savaşına olan desteği zayıflatma politikasını uygulama metotlarına ağırlık vermiştir.

Faşist Türk devletinin Karadeniz halkı üze-

rinde geliştirmek istediği bu tehlikeli politikaları deşifre etmek, halkın kurtuluşu olan halk savaşını yoğunlaştırmak, ezilen halkların ulusu, dini, mezhebi ne olursa olsun birliğini gerçekleştirip halkların kardeşliğine ve ortak yaşamına uzanan meşakatli devrim yolunda savaşıma ısrarlılığını göstermek ve bu uğurda mücadele etmek ivedi görevdir. Bu devrimci sorumluluk ve görevle diğer alanlarda olduğu gibi alanımızda da acil ihtiyaç olarak kendisini hissettirdiği (DBGP) temelinde cevap olundu. Devrimci birlik ve dayanışma savaş siperlerinde daha da geliştirildi. Ortak düşmanımıza karşı omuz omuza birlikte savuştuk. Birlikte savuştuk ve yaşama bilinci daha da gelişti.

Düşmanın planlarını önemli ölçüde boşa çıkardık. Düşmanın "birlikte olamazlar, yaşayamazlar, bir araya gelemezler" demagogisini boşa çıkardık. Savaşıma kararlılığımız, ortak düşmana karşı mücadelede aynı hedeflere yönelmemiz düşmanı korkuya ve paniğe düşürdü. Gerek Partimiz TKP(ML) önderliğinde yürütülen gerilla savaşımız, gerekse de dost kuvvetlerle oluşturduğumuz eylem birliğinin kitleler üzerinde yarattığı coşku, sevinç ve umudun boşa çıkarılması için düşman her türlü metodu kullandı.

Örgütlerin bağımsız, özgür siyasi tradesine kara çalarak "satılma ve endeksleme" biçiminde kamuoyuna lanse etmeye çalıştı. Korkmakta ve paniğe kapılmakta haklıydı. Çünkü en büyük güç halkın yıkılmaz örgütlü birliğidir.

Karadeniz Bölge Komutanlığımız devrimci dayanışma ve eylem birliği ruhunu geliştirirken, Kızıl Ordumuz TİKKO'nun zafere kilitlenmiş gerilla savaşını daha da geliştirme mücadelesini veriyor. Zira biliyoruz ki, be-

del ödenmeden savaş geliştirilemez. Önemli olan savaşta az kayıp vermektir. Yürüttüğümüz bu devrimci savaşta, 3 Ocak 1999 tarihinde Parti Üyesi (PU) olan bir yoldaşımızı şehit verdik.

Gerilla birliğimiz kış mevsimi hazırlıklarını tamamlama çalışmalarını sürdürürken, Karadeniz'in Almus Bölgesi'nde düşman pususuna düşer. Gun boyu süren yoğun ve şiddetli çarpışma sonunda gerilla birliğimiz pusuyu yararak çıkar. Bu çarpışmada Karadeniz Bölge Komutanlık ve Karadeniz Bölge Komitesi üyemiz **Metin Çakar** yoldaşımız şehit düştü. Bu çarpışmada düşmanın kaybının ne kadar olduğu, ölü ve yaralı sayısı tarafımızdan henüz öğrenilmemiştir. Metin Yoldaş, Avrupa'nın o "al benli" yoz yaşamını, elinin tersiyle iterek gerilla alanına gelmiştir. İsviçre'de yaşamını sürdüren ve Ulaş olarak bilinen Metin yoldaş, Barbara Anna Kistler'in takipçisi olur. Komünizme adanmış bir yaşamı esas alır. Kendisini komünizme adayarak partimiz TKP(ML) önderliğinde insanlığı özgürleştirme mücadelesi olan halk savaşında yerini alır.

Gerilla savaşında sıradan bir savaşçı olmayı reddeder. Genelde halk savaşı, özelde gerilla savaşının sorunlarını çözme ve örgütlenme çabasını geliştirir. Gerilla savaşında gösterdiği azim ve kararlılık, savaşın sorunlarını çözme ve yönetme kabiliyetinden dolayı bölge komutanlığına, Partimiz TKP(ML)'nin siyasi-ideolojik ve örgütsel çizgisini koşullar ne olursa olsun savunma, uygulama ısrarlığı ve her türlü burjuva eğilimlere karşı amansız mücadele göstererek parti bölge komitesine yükselmiştir.

O savaşın zorluklarına boyun eğmeyi değil aşmayı ve bilimsel çözümü esas aldı. Hiçbir

fedakarlıktan kaçınmadı. Öğrenmeyi ve öğretmeyi görev bildi. Savaş alanlarında Çetin olarak bilinen Metin Çakar yoldaş, gerçek bir dava adamıydı. Kısacası O, TKP(ML)'nin militanı ve kızıl ordumuz TİKKO'nun yılmaz örnek komutanlarından biriydi.

Kaypakaya'nın kızıl güzergahında ilerleyen tecrübesi ve birikimiyle, devrimci mücadeleimizdeki kararlılığıyla yolumuzu aydınlatan Metin Çakar yoldaşa söz veriyoruz.

YOLDAŞ, YOLDAŞLAR;

Karadeniz Bölgesi'nde devrimci bir çığır açtınız! Karadeniz Bölgesi'ni kızıl siyasi iktidar bölgesine, ezilen yığınları devrimci iktidara taşıma emrinizi, savasarak yerine getireceğiz!

Biliyoruz ki, halk savaşımızın zaferi, parti şehitlerimizin kızıl güzergahında ısrarla yürümeye bağlıdır. Şehitlerimiz yolumuzu aydınlatıyor, savaşımıza güç katıyor.

Metin Çakar yoldaşımız, sen beynimizde bilinc, dilimizde türkü, elimizde bayrakslın! Taşıdığın kızıl bayrağı, Karadeniz'in doruklarında ilelebet dalgalandıracağız!

SANA SÖZ VERİYORUZ YOLDAŞ!

- ✓ Karadeniz kızıl deniz olacak!
- ✓ Metin Çakar yoldaş ölümsüzdür!
- ✓ Parti şehitleri ölümsüzdür!
- ✓ Yaşasın Halk Savaşı!
- ✓ Yaşasın Partimiz TKP(ML), Kızıl Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!

TKP(ML)-TİKKO

Karadeniz Bölge Komutanlığı

Bu yürek susmayarak yargılayacak

Halkın Günlüğü/İstanbul: Ümraniye Cezaevi'ne yapılan devlet saldırısında şehit edilen DHKP-C tutsaklarından **Rıza Boybaş ve Orhan Özen'in** 8 Ocak 1996 tarihinde yapılan cenaze törenlerini izlemek üzere gittiği Alibeyköy'de yaklaşık binin üzerinde insanla birlikte gözaltına alınan ve gözaltında yoğun işkencelere maruz kalarak katledilen Evrensel Gazetesi muhabiri **Metin Göktepe**; katledilişinin 3. yılında kitlesel olarak anıldı.

İSTANBUL/8 Ocak: **Metin Göktepe** için ilk anma saat 10:00'da Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nde gazeteci dostları ve arkadaşları tarafından gerçekleştirildi.

TGC'nin Burhan Felek Konferans Salonu'nda gerçekleşen anmada ilk konuşmayı Evrensel Gazetesi Yayın Koordinatörü **İskender Boyhan** yaptı. Boyhan, Göktepe'nin katledilmesini dünya ve Türkiye halklarına anlatmanın uzun soluklu ve çetin bir mücadele gerektirdiğini ve bu mücadelenin süreceğini belirtti. Ardından TGC, Dönem Başkanı **Nail Güreli** bir konuşma yaptı. Güreli, Metin'in görevini yaparken gazeteci olduğu için öldürüldüğünü, tahliye olan polislerin kamuoyu vicdanında mahkum olduklarını belirtti. Daha sonra QGD İstanbul Şubesi Başkanı **Nevzat Onaran** ve Evrensel Gazetesi Yayın Yönetmeni **İhsan Çaralan** birer konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından alkışlar eşliğinde kürsüye Göktepe'nin annesi **Fadime Göktepe** geldi. Fadime Göktepe konuşmasında tüm bu olaylar karşısında

65 yaşında olmasına karşın kendisini genç hissettiğini, davaya sahip çıkan ve takip eden gazetecilerin hepsinin birer Metin olduğuna belirtti.

EYÜP: Metin Göktepe'nin katledildiği yer olan Eyüp-Kapalı Spor Salonu önüne kitlesel olarak gidilerek Göktepe anısına açıklamalar yapıldı.

Çok yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı spor salonu önüne ilk önce CHP Gençlik Kolları üyeleri geldi. Yapılan açıklamada Göktepe'nin katledilmesi kınanarak, spor salonu kapısına üzerinde; "Basın şehitleri ölümsüzdür", "İşkence insanlık suçudur" yazılı dövizler bırakıldı. CHP'lilerin ardından saat 11:30'da aralarında sanatçı **Ferhat Tunç'un** da bulunduğu İHD İstanbul Şubesi üyeleri geldi. İHD İstanbul

Şubesi Başkanı **Av. Eren Keskin** tarafından yapılan açıklamada "Şimdi biz insan hakları savunucuları soruyoruz; Metin Göktepe'nin ölümünden sorumlu olan devletin kendisi değil mi? 'Gerçek' gazeteciler ve 'aslında terör örgütü militanı' olan gazeteciler ayrımı yaparak Metin'in ve diğer onlarca gazetecinin ölümünden sorumlu olan devlet değil mi?" denildi. Açıklamanın ardından **Ferhat Tunç**, Metin Göktepe'nin anısına yaptığı parçayı kitleyle beraber seslendirdi. Saat 12:00'de ise EMEP yöneticileri bir açıklama yaptılar.

Esenler/Yüzyıl: Sabahın erken saatlerinden itibaren Metin Göktepe'nin oturduğu evin önünde toplanmaya başlayan kitle, semti abluka altına alan kolluk güçlerine

inat beklediği süreçte, "Faşizm ölüm halka hürriyet", "Metin yoldaş ölümsüzdür", "Fadime ana yalnız değilsin", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Metin'ler ölmez özgür basın susmaz" vb. sloganları atarak tepkisini dile getirdi. Saat 14:00'de yaklaşık 2 bin beşyüz kişi kortejler eşliğinde yürüyüşe geçti. Yürüyüş pankartlarıyla EMEP, Demokratik Haklar Platformu, Direniş, İstanbul Üniversitesi Öğrenci Koordinasyonu, Evrensel, Merter İşçileri, Oruç Reis Halkevi ve İşçinin Ahıncı katılarak desteklerini sundular.

Yürüyüş esnasında kitleye hitaben **Fadime Göktepe** ve EMEP Genel Başkanı **Levent Tüzel** birer konuşma yaptılar. Sloganlar eşliğinde

Esenler Kemer Mezarlığı'na yürünen kitleye çevre evlerden, işyerlerinden alkışlar ve sloganlarla destek verildi. Yürüyüş güzergahınca kitle havadan ve karadan polis kameraları ile görüntülendi.

Kitle mezarlığa geldiğinde Göktepe'nin kızıl çiçeklerle bezenmiş mezarı fotoğrafları ile süslendi. Mezar başında **Av. Kamil Tekin Sürek**, Evrensel Gazetesi Yazışları Müdürü **Fatih Polat** ve Metin'in ağabeyi **İbrahim Göktepe** birer konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından kitle tüm devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşunda bulunduktan sonra dağıldı. Göktepe ile ilgili, Ankara, Adana, İzmir, Bursa, Çorum, Iskenderun'da da kitlesel açıklamalar yapıldı.

ARGK 1998 SAVAŞ BİLANÇOSUNU AÇIKLADI

Haber Merkezi: PKK'ye bağlı ARGK, 1998 yılı savaş bilançosunu açıkladı. 1998'de gerilla tarafından toplam 1650 eylem gerçekleştirildiği, Türk ordu güçleri ve PDK güçlerine ağır kayıplar verildiği savaşta bir yıllık bilançonun 4000'i aşkın kişi olduğu bildirildi. Gerillanın 1 Eylül'den bu yana tek taraflı ateşkese rağmen üstün durumda olduğu ve savaşa hazır olduğu vurgulandı.

ARGK açıklamasına göre T. Kürdistanı'nda 16314'er, 75'i subay, 340'ı korucu, 77'si ajan toplam 2123 kişilik kolluk gücü gerillayla yaşanan çatışmalar ve gerilla saldırısı sonucu öldürüldü. Ayrıca binlerce asker, korucu, polis ve özel tim ise yaralandı.

Irak Kürdistanı'nda ise 43'ü subay 1644 PDK Peşmergesinin öldüğü belirtildi.

ARGK açıklamasında gerillanın Irak Kürdistanı ve Türkiye Kürdistanı'nın yanı sıra geniş bir coğrafyada savaştığı ve kapsama sağırları boşa çıkardığı vurgulandı. 876 gerillanın şehit düşmesine rağmen toplam 3767 kişilik düşman gücünün safdışı edildiği vurgulandı. Çatışmalarda yenilgi alan askerlerin, 1998 yılında da köylülere yönelik saldırılarda bulunduğu ve toplam 90 sivil katledildiği vurgulandı.

Açıklamada ayrıca gerillanın; sızma, pus, suikast, yol kesme, sabotaj, tacir ateşi, baskın ve benzeri 1650 eylem gerçekleştirdiği belirtildi. Türkiye ve PDK'ya ait 352 askeri araç, 28 panzer, 10 tank, 10'a yakın helikopter, 30 tanket, 1 uçak ve 1 trenin tahrip ve imha edildiği ve binlerce silah, havan topu, mermi vb. cephaneye de el konduğu açıklandı.

ALTERNATİF EĞİTİM İSTEMİNE 164.5 YIL

Haber Merkezi: 1996 yılında Alternatif Eğitim Şurası (AES) düzenleyip aldığı kararları, Milli Eğitim Bakanlığı'na götürmek isterken saldırıya uğrayan öğrencilerin yargılandıkları dava sona erdi. 1 Ocak Cuma günü yapılan duruşmada yargılanan 135 kişi, toplam 1975 ay (154.5 yıl) cezaya çarptırıldı. Hapis cezaları paraya çevirilip ertelendi.

1996 yılında Milli Eğitim Bakanlığı'nca yapılan Eğitim Şurası'na karşı birçok ilde öğrenciler tarafından yerel eğitim şuraları düzenlenmiş, bu şuralarda seçilenler Ankara'da merkezi olarak Alternatif Eğitim Şurası düzenlemişlerdi. Merkezi Alternatif Şura'da alınan kararları Bakanlığa ulaştırmak isteyenler polisin saldırısına uğra-

mış, 139 kişi gözaltına alınmıştı.

Gözaltına alınan 139 kişi Ankara 21. Asliye Ceza Mahkemesi'nde "gösteri ve yürüyüş kanunlarına" muhalefet ettikleri gerekçesiyle yargılandılar. Mahkeme 1 Ocak 1999 tarihinde yaptığı oturumda sanıklardan 10 kişiyi "yaşları 18'den küçük olduğu için" 10'er ay hapis, 280 bin TL para cezasıyla cezalandırırken, 125 kişinin ise 18'er ay hapis cezası ve 420'er bin TL para cezasıyla cezalandırılmalarını kararlaştırdı. Hapis cezaları hafifletici nedenler gözönüne alınarak 15 aya indirildi. 4 kişinin dosyası ise ifadeleri alınmadığından ayrıldı.

Mahkeme sanıkların bir daha suç işlemeyeceklerine "kanaat getirerek" cezaları erteledi.

Öğrenci gençliğe yönelik saldırılar sürüyor

Haber Merkezi: Bilimsel, demokratik, özerk eğitim isteyen öğrencilere yönelik devletin ve sivil faşistlerin sistemli saldırıları sürüyor. Bir yandan yönetmelikler sürekli olarak değiştirilken, diğer yandan ise polis ve sivil faşist saldırılar düzenlenerek öğrenciler sindirilmeye çalışılıyor.

Öğrencilere yönelik saldırılara son örnek, Milli Eğitim Bakanlığı Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu tarafından "Yurt İdare ve İşletme Yönetmeliği'nin değiştirilmesidir. 3 Ocak 1999 tarihinde Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren sözkonusu yönetmelik Yurt-Kur'a bağlı yurtlarda kalan öğrencilere yönelik disiplin cezaları yeniden düzenlemektedir.

Yönetmelğe göre, "dikkat çekme, kusur bildirme ve yurttan geçici olarak çıkarma" cezaları, "uyarma, kınama ve yurttan süresiz olarak çıkarma" cezalarına dönüştürüldü. Yeni yönetmelğe göre, yasaklı yerlerde sigara içme, su ve elektrik tüketiminde savurganlık yapmak, yatağını toplamamak, eşyaların yerini izinsiz değiştirmek vb. durumlarda uyarı cezası verilecek. İdareciler aleyhine demec vermek, ulusal birliği bozucu marşlar söylemek, aşık grevinde bulunmak, oturma eylemi yapmak vb. durumlarda yurttan süresiz çıkarma cezası verilecek. Yine gösteri ve yürüyüş kanununa muhalefetten veya öğrenci eylemine katılmaktan dolayı gözaltına alınan öğrencilere de yurttan süresiz olarak çıkarma cezası verilecek. Ayrıca yabancı öğrencilerin yurda girişlerine ve barınmalarına yardım edenlere de süresiz olarak uzaklaştırma cezası verilecek.

Çıkarılan yeni yönetmeliklerle okumaları adeta imkansız hale getirilen öğrencilere yönelik polis ve sivil faşist saldırılar ise tüm hızıyla devam ediyor.

MARMARA ÜNİVERSİTESİ'NDE 8 YARALI

Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'ni 4 Ocak günü saat 10:45 sularında basan 30-35 kişilik faşist grup, tek bir getirerek ellerindeki satır, bıçak, taş ve kalaslarla öğrencilere saldırdı. Çıkan çatışma sonrası 8 öğrenci yaralandı.

Hasan Güler, Abdullah Demir, İrfan Yirmibeş, Kudret Özen, Ekrem Hacıhasanoğlu, Ümit Karahasan, Hüseyin Dağ ve Cumhuriyet Gazetesi Muhabiri Hüseyin Asa adlı öğrenciler aldıkları bıçak, sopa ve satır darbeleri sonucu ağır yaralandılar. Sivil faşist saldırı sırasında sırtından ve başından bıçak ve satır darbeleri alan Hasan Güler ve parmağı kopan Hüseyin Asa ameliyata alındılar.

Saldırdan bir saat sonra fakülteye gelen polis ise her zamanki gibi saldırganlara dokunmayıp hastaneye kaldırılan yaralı öğrencileri gözaltına aldı. Faşistleri görmemektikten gelen polisler yaralı arkadaşlarını ziyaret için hastaneye giden öğrencileri ve avukatları ise tartakladılar.

ŞİRT ÖĞRENCİ YURDUNDA BASKILAR BİTMİYOR

Adım, türkü söyleyen öğrenciler hakkında

"türkü söyleyerek bölücülük yaptıkları", "Türkiye lehine olan programın izlenmesini engelledikleri" gerekçesiyle soruşturma açması duyurulan Şiirt öğrenci yurdunun adeta karakola çevirildiği bildirildi. Yurtta polis ve sivil faşistlerin terör estirdiğini açıklayan öğrenciler, can güvenliklerinin olmadığını belirterek, polisin ve sivil faşistlerin provakasyon çıkarmasının asıl amacının kendilerini yurttan attıkları taktirde Şiirt'te ev bulmalarının imkansız olduğunu ifade ettiler. Türkü söyledikleri için haklarında soruşturma açılan 7 öğrencinin dışında 11 ve 23 kişilik iki grup öğrencinin daha hakkında soruşturma açıldığı öğrenildi.

Yurt idaresinin kendileri hakkında Şiirt Valiliği'ne ve Emniyet Müdürlüğü'ne sürekli bilgi verdiğini açıklayan devrimci, demokrat öğrenciler, kamuoyuna duyarlılık çağrısında bulundular.

HARRAN ÜNİVERSİTESİ'NDE PROVAKASYON

Harran Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde bir grup faşist, öğrencilere saldırdı. 8 Ocak günü yapılan saldırı sonrası akşam saatlerinde de öğrenciler polislerle birlikte devrimci, demokrat öğrencilerin yolunu keserek öğrencilere saldırdılar. Faşistler havaya ateş açıp öğrencileri tehdit ederken 1 öğrenci de olay sırasında gözaltına alındı.

Ote yandan Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nde demokrat öğrencilere saldıran faşistler iki öğrenciyi yaraladılar.

FAŞİSTLER LİSELERİ DE HEDEFLERİNE ALDILAR

Bilhassa üniversite öğrencilerine yıllardır polislerle işbirliği yaparak saldıran sivil besleme dönem dönem lise gençliğine de saldırıyorlar. Bu saldırılardan biri de 5 Ocak günü Avcılar'da gerçekleştirildi.

5 Ocak günü öğlen saatlerinde okuldan çıkan sabahtı öğrencilere sivil polisler eşliğinde saldıran faşistler, olaya tepki göstererek toplanan öğrencilere bu kez de bıçak ve sopalarla saldırdılar. Çok sayıda öğrencinin yaralandığı olay sırasında her zaman okulun çevresinde dolaşan resmi polislerin olmayışı dikkat çekti.

Okullarda sivil faşist-polis işbirliğiyle gerçekleştirilen saldırılara başta İHD olmak üzere birçok kurum tepki göstererek olayların önlenmesini istedi.

ÜMİT CİHAN TARHO'NUN ANMASINA POLİS SALDIRDI

Göçen yıl 7 Ocak'ta faşistler tarafından katledilen Ümit Cihan Tarho'nun anmasına polis saldırdı. Katledilişinin birinci yılında mezar başında yapılmak istenen anmaya polisler saldırmaya rağmen yaklaşık 1000 kişi katıldı.

9 Ocak Pazar günü merkezde bulunan üniversite duragında toplanan kitle sloganlar atarak otobüsün gelmesini bekledi. Durakta bekleyen yaklaşık 2000 kişiden, otobüslerin

yetersiz olması nedeniyle yarısı otobüslere binip mezarlığa giderken yarısı da durakta otobüslerin gelmesini beklemeye başladı.

Durakta bekleyen kitlenin dağılmasını isteyen Malatya Emniyet Müdürü bazı öğrencileri tehdit ederek, "Ayağınızı yerden keserim" gibi sözlerle kitleyi dağıtmaya çalıştı. Bunun üzerine kitle hep bir ağızdan, "Faşizme karşı omuz omuza", "Ümit Cihan Tarho ölümüdür" sloganlarını atarak kararlılıklarını dile getirdi. Kitlenin sloganla tepkilerini dile getirmesini hazmedemeyen çevik kuvvet kitleye saldırdı.

Polisin kitleye saldırmasıyla birlikte kitle, "Faşizme karşı direneceğiz", "Yıldırımlık yok direniş var" sloganlarını atarak Turgut Tanelli Caddesi'ne doğru koşmaya başladı. Bu esnada gazetemiz okurlarının da içinde bulunduğu 31 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar ertesi gün serbest bırakıldılar. Merkezde bunlar yaşanırken, Ümit'in mezarı başında yaklaşık bin kişi sloganlar eşliğinde anma yaptı. ●

ANADİLDE EĞİTİM İSTEDİLER, DGM'LİK OLDULAR

Haber Merkezi: Eğitim-Sen tarafından 1998'de düzenlenen Demokratik Eğitim Kurultayı çalışmalarının derlendiği kitapta "bölücülük propagandası" yapıldığı iddiasıyla açılan ve sendika yöneticisi 9 kişi hakkında 3 yıla kadar hapis cezası istenen davaya Ankara DGM'de 31 Aralık 1998 tarihinde başlandı.

Terörle Mücadele Yasası (TMY)'nin 8. Maddesi uyarınca haklarında 1 ile 3 yıl arası hapis cezası istenen Eğitim-Sen yöneticileri suçlamaları kabul etmediler. Eğitim-Sen Genel Başkanı Kemal Bal, Kurultaya çok sayıda ulusal ve uluslararası düzeyde temsilcinin katıldığını hatırlatarak, eğitim sorumlunun kendilerini de ilgilendirdiğini söyledi.

Diğer sanıklar da suçlamaları kabul etmeyerek DGM'lerin tarafsız olmadığını savundular. Sanık avukatları da, Demokratik Eğitim Kurultayı'nın bilimsel bir çalışma olduğunu söyleyerek incelenmesini istediler. Ankara 2 No'lu DGM heyeti, eseri kendilerinin inceleyeceklerini, bu yüzden biliksizlikle gerek olmadığını belirtti. Eksik belgelerin tamamlanması için duruşma 10 Şubat 1999 tarihine ertelendi. ●

Durma, sinme; haykır sesini

Halkın Günlüğü/İstanbul: Cumartesi Anneleri 190 ve 191. haftalarda da alınan tüm önlemlere rağmen evlatlarının mezarı olarak kabul ettikleri Galatasaray Lisesi önüne girerek karanfillerini bırakıyorlar.

190. HAFTA: Cumartesi Annelerinin 1999 yılının ikinci gününe (2 Ocak Cumartesi) denk gelen 190. eylemleri de Galatasaray'ı kuşatan kolluk güçlerince engellenerek, ailelerin basın açıklamaları yapmalarına izin verilmedi.

A lınan once tedbire rağmen saat tam 12:00'de alana girmeyi başaran kayıp ailelerini çember altına alan kolluk güçleri, çember içinden aileleri birer birer çıkarıp lise önünden uzaklaştırdı. Artık suç işlediklerinin farkına varan kolluk güçleri, kimseyi gözaltına almadılar. Bu engellemenin ardından İHD İstanbul Şubesi'nde biraraya gelen aileler ve insan hakları savunucuları burada bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklamada Cumartesi Anneleri'nin sevdiklerinin akabetini sordukları Galatasaray Lisesi önüne artık çiçek bile koymadıkları, en yasal bir hak olan basın açıklamalarına izin verilmediği belirtilerek, yeni yılın herkesin özgürce yaşayıp, düşündüğü bir yıl olması istendi.

CUMARTESİ ANNELERİ'NDEN SUÇ DUYURUSU

20 haftadan beri kolluk güçlerinin azgın saldırısına maruz kalan Cumartesi Anneleri, İHD İstanbul Şube yöneticileriyle birlikte 7 Ocak Perşembe günü Beyoğlu Adliyesi'ne gelerek İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Ercüment Yılmaz ve kendilerine gerekçesiz olarak saldıran emniyet güçleri hakkında Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundular.

191. HAFTA: 9 Ocak Cumartesi günü gerçekleştirilen 191. Cumartesi eylemi de kolluk güçlerinin engeline takılarak ger-

çek anlamda yapılamadı. Her hafta olduğu gibi adeta kuşatma altına alınan Galatasaray ve çevresinde ilk hedef muhalif basın mensupları oldu. Televizyon ve günlük gazete muhabirlerinin aldıkları eylemi izlemeye gitmemeleri talimatıyla (ya da gönderilmemeleri) basının gelmeyeceğini şanan kolluk güçleri hem muhalif basın, hem de günlük gazetelerin demokrat muhabirlerini karşılarında görünce hemen kimlik kontrolü yaparak muhabirler üzerinde bir baskı kurmaya çalıştı-

lar. Kimlik kontrollerinin ardından saat 12:00'de Tünel'den, ellerinde karanfillerle lise önüne Cumartesi Anneleri geldi. Burada basın açıklaması yapmak isteyen, aralarında sanatçı Şanar Yurdatapan, İCAD İngiltere Temsilcisi Jenny Sutton, İngiltere Uluslararası Kadın Avukatlar ve İnsan Hakları Grubu'ndan Av. Sarah Maguire, Maryam Famini, İskoçya Sosyalist Partisi Üyesi Dr. Joan Coyle, İngiltere İşçi Partisi Üyesi ve Londra Belediyesi Yabancılar Danışmanı Jessica Crowe'nin bulunduğu kitle çember içine alınarak, ellerindeki karanfiller ve yazılı açıklamaların olduğu torba alındı. Geçen hafta olduğu gibi aileler çember içinden birer birer çıkarıldılar. Engellenmenin ardından Ercüment Yılmaz, "Siz geliyorsunuz, bunlar da geliyor. Bunları siz getiriyorsunuz" diyerek bir dahaki haftalarda hedefin basın olacağı mesajını vermiş oldu.

Daha sonra aileler ve Avrupa'dan gelen İnsan Hakları Savunucuları, İHD İstanbul Şubesi'nde biraraya gelerek bir basın toplantısı düzenlediler. Basın toplantısında konuşan Avrupalı İnsan Hakları savunucuları, böylesi bir engellemenin hiçbir yerde görülmediğini, Türk devletinin yapı ailelerine saldırısını ellerinden geldikçe bulundukları ortamlarda dile getireceklerini belirttiler.

HADEP YÖNETİCİLERİNE 252.5 YIL CEZA İSTENİYOR

Haber Merkezi: Ankara DGM, tutuklu hulanın 47 HADEP yöneticisi hakkında toplam 352.5 yıl ceza istemiyle dava açtı. Savcı Talat Şalk'ın hazırladığı iddianamede HADEP yöneticileri "Hal ve sıfatlarını bilerek yasadışı silahlı örgüte yardım etmekle" suçlanıyorlar. Devletin boy hedefi haline gelen HADEP'e yönelik baskılar ise tüm hızıyla devam ediyor.

A ralarında HADEP Genel Başkanı Murat Bozlak ve MYK üyelerinin de bulunduğu parti yöneticilerinin PKK ile organik bağlantısı sağladıkları iddia edildi. Murat Bozlak'ın PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'la paralel açıklamalar yaptığını iddia eden DGM savcılığı, yapılan açlık grevlerinin demokratik eylem sınırını aştığını iddia etti.

Abdullah Öcalan'ın İtalya'ya gitmesiyle başlayan süreçte HADEP'te yapılan kitle-sel açlık grevlerinin Öcalan'a ve PKK'ye siyasi kimlik kazandırmak amacıyla yapıldığını iddia eden Talat Şalk; HADEP'li yöneticilerin siyasal çözüm ve barış çağrılarını ise PKK propagandası olarak değerlendirdi.

HADEP yöneticilerinin bilerek PKK'ye yardım ve yataklık ettiklerini iddia eden savcı, 47 yönetici hakkından 169. Madde

ve ceza artırımını öngören Terörle Mücadele Yasası (TMY)'nin 5. maddesi uyarınca 4 yıl 6'şar aydan, 7 yıl 6'şar aya kadar ceza ile cezalandırılmalarını istedi.

Öte yandan 29 Aralık 1998 tarihinde Manisa Akhisar'da Halkın Demokrasi Partisi (HADEP) üyesi 15 kişi gözaltına alındı. Elazığ'da ise 2 HADEP üyesi kaçırılıp tehdit edildikten sonra bırakıldılar. Kaçırılanlardan biri kendisine ajanlık teklifi yapıldığını açıkladı.

İstanbul Bağcılar'da ise HADEP ilçe örgütünün düzenlediği "Alternatif Yılbaşı" etkinliği polis tarafından engellendi. Etkinliği engelleyen polis, 60 kişiyi tartaklayarak gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar birgün sonra bırakılırken, kaba dayak ve hakaretlere maruz kaldıklarını açıkladılar.

Baskınla ilgili açıklama yapan HADEP İstanbul İl Başkanlığı, Bağcılar İlçe Binası'na Genel Merkez ve il yöneticilerinin gitmesinin dahi polisçe engellendiğini vurgulayarak, binanın fiili olarak kapalı olduğunu açıkladı.

Konuyla ilgili olarak savcılığa yapılan suç duyurularının da dikkate alınmadığı vurgulanarak, baskılara rağmen mücadele edileceği açıklandı.

KIŞ OPERASYONLARI SÜRÜYOR

Haber Merkezi: 1998 Kasım ayında başlatılan askeri hareket bazı bölgelerde sonuçlandırılırken, bazı bölgelerde ise devam ediyor. Operasyonlar Aralık ve Ocak ayında Şırnak, Mardin, Diyarbakır ve Bingöl'de yoğunlaşırken yer yer şiddetli çatışmalar yaşanıyor. Operasyonların devam ettiği bölgelerde baskıların arttığı, gözaltıların, köy boşaltmaların ve koruculuk dayatmalarının yoğunlaştığı bildirildi.

Şırnak'ta 25 Aralık'ta başlatılan operasyonlara 10 bini aşkın askerin yanı sıra çok sayıda korucu, özel tim ve itirafçılar katılıyor. Yer yer şiddetli çatışmalar yaşanırken çatışmaların yoğunlaştığı Gabur, Çıray ve Çörçel dağı yoğun şekilde bombalanıyor. Çatışmalarda en az 3 asker ölüyor, 10'u aşkın asker ve korucunun da yaralandığı bildirildi.

Mardin'de ise operasyonların Savur, Midyat, Ömerli, Mazıdağı kırsal alanlarında yoğunlaştığı açıklanıyor. Ocak ayının ilk haftasında yaşanan çatışmalarda en az 5 asker ölüyor, 5'i de yaralandı.

Diyarbakır'ın Kulp ilçesi kırsalında 7 Ocak günü çıkan çatışmada 2 asker ölüyor, çok sayıda asker de yaralandı. Operasyonların sürdüğü diğer bölgelerden bilgi alınmazken, Kasım ayında en kapsamlı operasyonun yapıldığı Dersim'de operasyonun baş-

risızlıkla sonuçlandığı öğrenildi.

BASKILAR ARTTI

Van'da 24 Aralık'ta yapılan intihar saldırısı sonrası baskıların arttıran askerler, onlarca kişiyi gözaltına aldılar. Van'ın Saray ilçesinde ise köylülerin karakoldan habersiz yokluk yapmaları yasaklandı. Köy muhtarlarıyla toplantı yapan karakol komutanı, muhtarları tehdit ederek, kendilerinden habersiz bir köyden diğerine gitmeyi yasakladığını söyledi.

Yine ambargo ve baskıların yoğunlaştığı bölgeler olan Van Başkale'de 14, Şırnak'ta 8, Siirt'te 12, Mardin'de 1 olmak üzere 35 köyün boşaltıldığı ve yüzlerce kişinin gözaltına alındığı bildirildi.

Ayrıca Şırnak'ın Silopi ve Cizre ilçelerinde baskıların arttığı bildirildi. Cezaevlerinde olması gereken itirafçıların ortalıkta dolaştığı ve askerlerce okullara götürülüp organize edilen konferanslara katıldıkları belirtildi.

Daha önce adını "dışkı yedirme" olayıyla dünyaya duyuran Cizre'ye bağlı Yeşilyurt köylüleri de yeni saldırılara maruz kaldıklarını açıkladılar. Yeşilyurt'ta yerleştirilmeye çalışılan 5 korucu aileye köylülerin müsaade etmemesi sonucu asker ve korucuların köye saldırdığı, çok sayıda yaralı ve 20'yi aşkın gözaltı olduğu bildirildi.

İhanetin ve uzlaşmanın mimarı Bayram Meral

Halkın Günlüğü/Kartal: İhanetçi ve uzlaşma karakterli TÜRK-İŞ Sendikası Genel Başkanı Bayram Meral Tuzla Deri Sanayi'sinde deri işçileriyle buluştu.

Tuzla'da işçi sınıfı saflarında birlikteliğin, mücadelesinin, kavganın, omurun en yücünü gösteren deri işçilerinin her geçen gün daha fazla bilinçlenerek sınıf kavgalarını yükseltmeleri sonucu sendika ağaları, bu direniş üzerinden palazlanmak amacı ile "sözde işçi sınıfından yana" olduklarını belirtmek için işçileri direniş çadırlarında ziyaret ettiler.

9 Ocak Cumartesi günü Organize Deri Sanayi bölgesinde saat 13:00 sıralarında direnişteki deri işçilerini ziyarete gelen TÜRK-İŞ Genel Başkanı **Bayram Meral** ve Uluslararası Tekstil-Giyim ve Deri İşçileri Federasyonu Genel Sekreteri **Neil Kearney** öncelikle Mega Deri İşçilerini çadırda ziyaret etti. Ardından Umut Çadırı adını verdikleri Ayaz Deri direnişçilerinin çadırı ziyaret edildi. Bayram Meral'in gelmesiyle birlikte deri işçileri, "**Suskun TÜRK-İŞ istemiyoruz**" sloganıyla Meral'i karşıladılar. 500'e yakın deri işçisi, "**Sınıf uzlaşmacılığına, ekonomik-sosyal konseye hayır**", "Egemenler krizde gelecek ellerimizde", "Kahrolsun emekçiyi soyma konseyi", "Örgütsüz halk köle halktır", "**Yaşasın proletarya enternasyonalizmi**" vb. dövizler açarak Ekonomik Sosyal Konseyi kınadılar.

İşçilere hitaben ilk konuşmayı Deri-İŞ Tuzla

Şube Başkanı Cemal Taşkın yaptı. Taşkın saldırılara karşı direneceklerini, teslim olmayacaklarını belirtirken, Deri-İŞ Genel Merkez Başkan Vekili Musa Servi ise ITGLWF Genel Sekreteri Neil Kearney'in verdiği enternasyonal dayanışmayı selamlayarak aç konfederasyon olan TÜRK-İŞ, DISK ve HAK-İŞ gibi konfederasyonların da desteklerini beklediğini belirtti.

Bayram Meral'in ziyaretini samimi olarak görmeyen işçiler tarafından sık sık, "Kahrolsun 5'li çete", "Yılgınlık yok direniş var", "Baskılar bizleri yıldıramaz" sloganları atıldı.

Deri-İŞ Sendikası Genel Başkanı Yener Kaya Kazlıçeşme'den Tuzla'ya kadar süren müca-

delenin kesintisiz ve zorlu bir mücadele süreci olduğunu, işçilerin sosyal haklarını ve sendikayı yok etmek istediklerini ama bu saldırıları boşa çıkartarak mevzilerine sahip çıkacaklarını belirtti. Kaya'nın ardından ITGLWF Genel Sekreteri Neil Kearney söz aldı. Kearney ise federasyona üye olan 8 milyon işçinin selamını deri işçilerine getirdiğini belirterek, Türkçe olarak "Birlik-Mücadele-Zafer" sloganını attı. İşçiler bu konuşmanın ardından, "**Yaşasın sınıf dayanışması**" ve "**Yaşasın proletarya enternasyonalizmi**" sloganlarını attılar.

Daha sonra ise sarı sendika ağası Bayram Meral söz aldı. Meral konuşmasında işten atmalar konusunda vali, alay komutanı ile görüşüklerini, bu görüşmeler sonucu atılan iş-

çilerin işlerine geri döndüklerini (burada işçilerin direnişlerini, mücadelelerini, kavgalarını es geçerek kendini ilah ilan ediyordu) belirtmesi üzerine işçiler hep bir ağızdan: "**Suskun TÜRK-İŞ istemiyoruz**" sloganını haykırdılar. Bayram Meral'in konuşmasını sürekli sloganlarla kesen işçiler Meral'in hiç bir ikrasının işçi yararına olmadığını, ancak patronların koltuk değneği olduğunu belirttiler. İşçilerin bu protestosu üzerine Tuzla Deri-İŞ Şube Başkanı Cemal Taşkın'ın Meral'e dönerek, "boşver, banları muhatap alma" demesi kimin hangi saflarda, neye hizmet ettiğini açıkça ilan ediyordu.

ÖZYÜKSEL ÇADIRINA SALDIRI

Tuzla Deri Sanayi'nde bulunan Özyüksel Deri Fabrikası'ndan haksız bir gerekçeyle sendikal hukuk çiğnenerek çıkartılan ve sendika tarafından sahiplenilmeyen işçilerin direnişi 80. günde faili meçhul bir saldırıya uğradı.

85 gündür işlerine geri dönmek için kurdıkları direniş çadırında mücadele veren işçiler, direnişin 80. gününde gece yarısı saldırıya uğrayarak direniş çadırları darma-dagin edildi. Çadırın 30 metre ilerisinde bulunan Dağ daşlar direniş çadırında bulunan nöbetçi işçiler çadıra jandarmaların saldırısı olduğu takdirde bunu anlayacaklarını, fakat herhangi bir ses duymadıklarını belirttiler. Özyükseller direniş çadırını yeniden kurulması ile devam ediyor ●

ALMANYA'DA ENTERNASYONALİST KONFERANS

"Avrupa'da bir hayalet kol geziyor, komünizm hayaleti" haykırılarıyla yayımlanan ve her türden gericiliğe karşı komünizmin amaç ve görüşlerini her zaman olduğu gibi açıkça ortaya koyan Komünist Manifesto, 150. yıldönümünde Almanya'nın yoksul işçiler merkezi olan Duisburg'ta Devrimci Enternasyonalist Konferans ve kutlama ile coşkuyla selamlandı..

Maoist Dergi Kazanılacak Dünya (A World To Win) Manifesto'nun 150. yıldönümü vesilesiyle dünyanın çeşitli yerlerinde (Hindistan, Nepal, Almanya vb.) enternasyonal konferanslar düzenleme çağrısı yapılmıştı. Almanya'daki konferans Devrimci Enternasyonalist Hareket'in görevlendirmesi doğrultusunda, TKP(ML) koordinatörlüğünde, DEH içerisinde yer alan veya onu destekleyen Almanya'daki parti ve örgütler tarafından düzenlendi. Almanya'dan Devrimci Komünistler, İran Komünistler Birliği, Peru Halk Hareketi düzenleyiciler arasında yer alan güçlerdi. Filipinler Komünist Partisi merkezi bir delegasyonla sunduğu mesajla konferansın coşkusunu

güçlendirdi. Fransa, Danimarka, İsveç'ten Maoist aktivistlerde konferansa katılmışlardı.

Konferans, komünizm şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Terüp Komitesi adına yapılan açıklamada sonra konuşan TKP(ML) temsilcisi, Maoizmin proleter ideolojiye nitel katkılarını ve bunun ürünü olan Kaypaklıya çizgisinin tarihsel önemini anlattı. Konuşma, "Maoizmle Yükle Kazanacağız" coşkun sloganlarıyla karşılandı.

Ardından konferansa "Halk Savası", "Almanya ve emperyalist ülkelerde devrim", "Peru'da Halk Savası" gibi konuları içeren tebliğler sunuldu. Filipinler Komünist Partisi delegasyonunun mesajı ile devam ettirilen konferans, dilleri farklı aynı amaçta birleşmiş komünistlerin ortak sesi Enternasyonal Narsı okunarak bitti.

İkinci gün yapılan ve Ozan Ali Asker, Ali Haydar Can, Koma Amed, Peru-Iran-Almanya'dan devrimci gruplar ile şair E. Ali Yağan gibi sanatçıların katıldığı kültürel etkinlikte konferans başarıyla sonuçlandırıldı ●

SWIESS CARD'TA İŞÇİ KIYIMINA KARŞI DİRENİŞ

Halkın Günlüğü/Kartal: Kartal Soğanlık'ta bulunan ve manyetik kart imal eden SWISS CARD isimli fabrikada 18 işçi işten çıkartıldı.

Fabrika yönetimi DISK'e bağlı Basın-İş Sendikası'na üye olan işçileri işten çıkarma gerekçesi olarak, işçilerin sendikal faaliyet yürütmelerini gösterdi.

Telekom, Bankamatik, Metro vb. kartları üreten fabrikada toplam 63 işçi çalışıyor. Bu fabrikada işçilerin yarısından çoğu Basın-İş'e üye. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın işçi tespit kararında anlaşmalı olarak fabrikada sendikali işçi sayısını 44 olarak bildirmesi üzerine, fabrikada sendikal faaliyetleri engellemek için eline fırsat geçen işveren tez elden 18 işçiyi 25 Aralık günü sudan gerekçelerle işten attı.

Bunun üzerine diğer işçiler arkadaşlarının işe geri alınması için üretimi durdurdular. İşçilerin bu tavrını beklemeyen işveren ilk

çare olarak fabrikaya kolluk güçlerini çağırdı. Kolluk güçlerinin ve işverenin tüm baskılarına direnen ve geri adım atmayan işçiler baskılara ilişkin 4 Ocak Pazartesi günü saat 18:30'da fabrika önünde bir basın açıklaması düzenlediler. Basın açıklamasına işçilerin yanı sıra aileleri, Basın-İş Genel Sekreteri **Derviş Boyoğlu**, Örgütlenme Daire Başkanı **Zeki Türkmenoğlu** ve çeşitli DKÖ temsilcileri katıldı. Yapılan basın açıklamasında işveren tarafından işçilerin arasına mezhep farklılıkları konarak bölücülük yapıldığı, Maltepe Wandarlent eğlence merkezinden polis deaetiminde fabrikaya gizlice işçi getirildiği, işverenlerin böl, parçala, yönet oyununa gelinmeyeceği söylenerek direnişin zafere dek sürdürüleceği belirtildi.

Basın açıklaması sırasında işçiler sık sık, "**İşçilerin birliği sermayeyi yenecek**", "**İşçiyiz köle değiliz**", "**SWISS CARD'a sendika girecek**" vb. sloganları haykırdılar ●

Asgari ücretliye sadaka

Haber Merkezi: 1998 yılının başlarında, artık kendini iyice hissettiren bir hal alan küresel kriz, sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki sömürü ağını daha da katmerleştireyordu. "Sosyalist Blok"un dağılmasından sonra mevcut iktisadi yapılarına alternatif olarak dört elle sarıldıkları serbest piyasa ekonomisinin bezemetine uğrayan Rusya Federasyonu ülkeleri, büyük bir ekonomik bürhan yaşadılar/yaşıyorlar.

Bu bürhane Asya kaplanlarının bir bir çöküşü ve Endonezya'da yaşanan halk ayaklanması ile Ortadoğu çöküşü de eklendi. Rusya'da başlayan krizin etki alanı da genişledi. Ülkemizde de ilk sinyallerini Rusya ile bavul ticaretinin en yoğun yapıldığı Lahli'de veren ekonomik kriz daha sonra tekstil, otomotiv vb. pek çok sektöre de sıçradı. İşverenlerin krizi atlama için işçi çıkarmak gibi bir yöntem izlemesi mevcut çelişkileri daha da karmaşıktırdı. Kâr hırsıyla anarşistçe bir üretim yapan kapitalistler, pazarın ürüne doyması sonucu yaşadıkları ve yaşamaları zorunlu olan krizleri, yine emekçi halkların

üzerine basarak aşmaya çalışıyorlar. 29 Aralık'ta yapılan MGK toplantısında da işçi çıkarmalara ilişkin gündem yapıldı. MGK'nın korktuğu, zengin ile fakir arasındaki uçurumun gün geçtikçe açılması ve bunun sonucu olarak yaşanacak sosyal patlamalardır.

MGK'nın sosyal patlama beklentisi içinde olduğu bir süreçte oniki buçuk milyon insanı ilgilendiren asgari ücret tespit komisyonu toplantılarının yapılması, dikkatleri bu noktada yoğunlaştırdı. Toplantı öncesi net 34.574.000 TL olan asgari ücret, artık egemenlerin istediği gibi emekçi yığınların ölmecek kadar besleme niteliğini dahi kaybetmişti. Asgari ücret tespit komisyonu toplantısı öncesi halkı uyandırmakla görevli İst. Müfresu Necati Tayyar Taşın açıklama- ları dahi, her ne kadar farklı bir sınıfa biz- met edip ve ozen yoksun bulunsun da, mevcut durumu biçimsel de olsa ifadelendiriyordu. Taşa göre; "Türkiye'de 5 milyon, belki daha fazla zengin var. Bunlar birer milyar zekat verse, 5 katrilyon eder. Bu parayla da asgari ücretten

maaş alan 12 milyon 500 bin kişiye 400'er milyon TL para verilir." Elbette ki emekçiler, haklarını kazanmanın yolu olarak zenginlerden zekat almaya akıllarından bile geçirmezler. Emekçilerin cebindeki üç kuruşu hile nasıl gasbedebileceğinin hesabını yapan sermayedarlar, bu yüzüstlüklerini asgari ücret tespit görüşmelerinde belgelemişlerdir. 29 Aralık'ta ikinci kez toplanan asgari ücret tespit komisyonu toplantıları sonucunda asgari ücret Temmuz ayına kadar aylık net 57.620.790 TL olarak belirlendi.

Varılan karar sonrasında işveren sendikaları (TİSK) adına açıklama yapan Refik Baydur, asgari ücretin yüksek tespit edilmesinden şikayetçi oldu. Dolar başında 183 dolara eşitlenen asgari ücretle beş yıldızlı bir otelde bir gece bile kalmak mümkün değildir. Böyle zevkleri zaten olmayan emekçilerle, burjuva gazetelerinin her ay yayınladıkları dört kişilik bir ailenin mutfak masrafı açıklanarak adeta alay ediliyor. Asgari ücretin 57.620.790 TL olarak belirlenmesinden sonra burjuva basın her zamanki gi-

bi açıklamasını yaptı. Buna göre dört kişilik bir ailenin mutfak masrafı aylık 84.500.000 TL olmuştur.

Yaşadığımız coğrafyanın egemenleri, dünya üzerinde vahşice bir saltanat sürdüren emperyalistlere gökten bağımlı olmaları dolayısıyla ekonomik güçlerini ve bağımsızlıklarını yitirmişlerdir. Ve durumlarından memnun bir şekilde emekçi halkların sırtına oturarak onları uluslararası tekelere pazarlamaktadırlar. Bundan dolayı geniş emekçi yığınları verebilecekleri tek şey açlık, yoksulluk, baskı ve ölümdür. Devletin iplerini elinde tutan MGK'nın görevi de bu baskı ve zulüm saltanatının bekçiliğini yapmak, açlık ve yokluk içinde isyan bayrağı çeken emekçi yığınların kafasını ezme- tir. Geniş emekçi yığınlar sonsuza kadar sendikalar tarafından işverene satılmak, asgari ücretlere mahkûm edilerek köleleştirilmek, sermayedarların kâr pazarına bir meta gibi sürülme- k istemiyorlarsa devrimci saflarda örgülenmeli ve onları, nihai kurtuluşlarına götürece- k Altın Çağ mücadelesine yüklenmelidirler ●

ÖZGÜRLÜK SAVAŞÇILARI TESLİM OLMADI OLMAZDA

Halkın Günlüğü/Kartal: Devrimci tut-saklara boyun eğdiremeyen Türk devleti sık sık MGK toplantılarında devrimci tut-sakları teslim alma senaryoları çizerken, devrimci yurtsever ve komünistler ise bu senaryolarda yer alan kişisizleştirme, hak gaspları, tutsak ailelerinin ziyaret haklarını engelleme faaliyetlerine karşı; çelikleşmiş yüreği ve bilinci ile çeşitli boyutlar- da eylemler örgütleyerek ve karşı koyuşlar- la bu senaryoları geri püskürttüler. Tutsak aileleri de bu bilinçle oğullarını ve yakın- larını desteklemek için çeşitli eylemlerle tepkilerini dile getiriyorlar.

Türk devleti zora ve asimilasyona dayalı politikalarını yaşama geçirmek için 21 Temmuz 1995 tarihinde Ümraniye Tabutlu- ğu'nu açtı. Bu tabutluğun açılması ile bir- likte MGK güdümlü saldırılar ardı ardına gelmeye başladı. 7 Ocak 1996 tarihinde yapılan saldırıda 4 DHKP-C tutsağı, Orhan

Özen, Rıza Boybaş, Gültekin Beyhan ve Abdülmecit Seçkin katledildi. Ardın- dan saldırılar günbe gün artarak devam et- ti.

MGK eksenli saldırıları kinamak için ve 4

Ocak 1996 tarihinde katledilen 4 DHKP-C şehidinin yıldönümü nedeniyle Devrimci tutsaklarla Dayanışma ve Özgürlük Platformu (DTDÖP) tarafından Ümraniye Cezaevi önünde 7 Ocak Perşembe günü

görüş yapan ailelerle birlikte saat 13:00'de 100'e yakın bir katılımı bir basın açıklama- sı yapıldı. Basın açıklaması öncesi ceza- evinin önü polisler ve askerler tarafından oldukça yoğun bir güçle kuşatıldı.

Basın açıklamasında; "Biz Devrimci Tut- saklarla Dayanışma ve Özgürlük Platfor- mu olarak bir kez daha ilan ediyor ve söylüyoruz. Evladlarımızın, yakınlarımızın katledilmesine izin vermeyeceğiz. Hesap sorma bilincimizle bundan böyle bir karabasan gibi katillerin başına çökece- ğiz. Evladlarımız zaferin bedelini göğüsle- yerek söylüyorlarsa zindanlarda tırnakları- nı, bizlerde dışarda serde bilinc, yürekte haykırışla haykırıyoruz. Öfkemizin selin- de boğulacakların faşizm" denildi.

Basın açıklaması "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük", "Devrim şehitle- ri ölümsüzdür" sloganlarıyla sona erdi ●

FAŞİST SALDIRILARINIZLA GÜLSUYU HALKINI SİNDİREMEYECEKSİNİZ

Halkın Günlüğü/Kartal: MGK'nın yan- gücü olan ülkücü faşistlerin özellikle Ab- dullah Öcalan'ın Roma'ya gitmesinin ar- dından gelişti- dikleri ve sistem tarafından körüklen- dirilen faşist saldırıları tirman- arak artmaya devam ediyor.

Genelde emekçi halkların, özelde ise devrimci demokrat ve yurtsever in- sanların yerleşik bulunduğu bölge- lerde provakasyon ve saldırılarını polis desteği ile sürdüren faşistler, Maltepe'de 4 Ocak günü 100'e yakın bir grup eşliğün-

de "Allahuekber" sloganlarıyla yürüyerek Maltepe-Gülsuyu hattında dolmuşculara ve yolculara saldırdılar. Minibüslerin cam- larını kalaslarla kıran faşistler, dolmuştaki yolcuları da saldırarak bazı yolcuları ağır şekilde yaraladılar. Durak etrafındaki kah- velere de saldırmak isteyen faşistler kitle- nin tepkisi üzerine saldırıyı göze alamadı- lar. Olayların akabinde 5 Ocak günü saldı- rıyı kinamak için bir araya gelen Gülsuyu halkı ve minibüs şöförleri olay hakkında basın açıklaması yapmak isterken, kolluk güçleri kitleyi dağıtmak için rastgele ateş

açtılar.

Basın açıklaması yapmak isteyen grubu dağıtmak üzere ateş açan polise karşı ta- la karşı koyan halk, polis otolarının cam- larını ve kaportalarını yerle bir etti. Kitle "Faşizme karşı tek yumruk tek bari- kar", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Yaşasın devrimci dayanışma" slogan- larını atarken, çevreden insanlar ise polisi yuhladılar.

Ayrıca minibüs şöförlerine tehdit savuran polis, şöförlerin basın açıklamasına katıl-

masını engelledi. Aynı gün akşam saatle- rinde kahveler basılarak 30'a yakın insan gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan bir kısmı aynı gece bırakılırken diğerleri ertesi gün bırakıldı. Gelişen olaylar üzeri- ne Gülsuyu halkının etle tırnak olduğunu bilen polis 10 Ocak Pazar günü panzerler, sivil otolar, robokop ve resmi polisler eş-liğinde sabahın erken saatlerinde Gülsu- yu'na yığınak yaptı. Acizleşen devletin kolluk güçleri Gülsuyu halkından korktu- ğunu bu tabloyla daha iyi kanıtladı ●

Gözü yıldızlardaydı, şimdi onlarla

Haber Merkezi: Tarih 24 Aralık 1997'yi gösterdiğinde "Adalet Bakanlığı'nın savcılarından biri, her zamanki rutin işini yapıyordu. "Olay yeri keşif ve ölüm tutanağı". Ertesi gün yayınlanan burjuva gazetelerini okuduğunuzda, ölmeye çalışılan eksik bölümleri iyice pekiştirilmişti. Yayınlanan haberlere göre "Ege Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencisi Serkan Eroğlu, okulun birinci katındaki tuvalette kendini asmıştı."

Ancak Serkan'ın ailesi, vakitsiz gelen bu ölüme bir türlü kabullenemiyordu. Çünkü intihar edecek biri değildi Serkan. Umutları, idealleri vardı ve dört elle sarılmıştı sevdasına. Öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde aktif olarak yer alan Serkan, kısa sürede sivil polislerin dikkatini çekmişti. Ölümünden bir ay önce 27 Kasım 1997'de sivil bir otodan inen kişilerce kaçırılan ve TMSH'ye götürülen Serkan, burada baskı, işkence ve tehditlerle korkutulmaya çalışılmıştı. Bu bir gözdağıydı ve polislerin istediği kendileri için çalışmasıydı. Binlerce öğrenciyi dayatılan ajanlık ona da dayatılmıştı. Serkan kaçırıldıktan sekiz saat sonra "konuşursan seni öldürürüz" tehdidiyle serbest bırakıldı. Ancak Serkan polisin oyunlarını bozdu ve 4 Aralık 1997'de Cumhuriyet Başsavcılığı'na kendisini kaçıran polisler hakkında suç duyurusunda bulundu. Kendisine dayatılan ajanlık teklifini ve bunu kabul etmesi için uygulanan yöntemleri ka-

muoyuna teşhir eden Serkan, İnsan Hakları Derneği'ne de yaşadığı olayları yansıtmıştı.

Polis tarafından kaçırılması bu kadar gündemleşen Serkan, öğrenci gençlik üzerinde kirli oyunlar oynayan ve bunu boyutlandırmak isteyen egemenler çileden çıkarmıştı. Kaçırıkları insanların yüzüncesini katleden, ajanlaştıran, serbest bıraktıklarını ise tehdit ederek konuşmasını engelleyen egemenler için, Serkan'ın konuşması gerçek yüzlerinin görünmesi ve şimdiye kadar önemli bir gelişim katettikleri ajanlaştırmaya, pasifize etme politikalarına bir karşı çıktı. Öğrenci gençliğin sırtındaki kırbağı hissetmesi gerekiyordu. Serkan bunun için seçilebilecek en iyi kurbandı. Nihai olarak da amaçlarını yaşama geçirdiler ve intihar süsü vererek Serkan'ı katlettiler.

Serkan'ın ölü bulunmasından sonra olayla-

bağlı ölüm" olarak verdiği sonuca karşın, yeniden yapılan otopside Serkan'ın kanında hayvan deneylerinde kullanılan ve uyuşturucu, bayıldı etkisi bulunan kloroform çıkmıştı. Artık herşey ayan-beyan ortadaydı. Serkan önce bayılmış daha sonra da asılmıştı.

Serkan'ın ölümünün üzerinden tam bir yıl geçti ve faşist devlet Serkan'ın katillerinin yakalanması ve yargılanması noktasında bir adım dahi atmadı. Bizim Serkan'ın katledilmesinin aydınlatılması noktasında devletten hiçbir beklentimiz olmamıştı/olamazdı da.

ın peşini bırakmayan ailesi, DKO'leriyle birlikte Cumhuriyet Başsavcılığı'na "Bu ölüm kuşkuludur" şeklinde suç duyurusunda bulundu. Bunun yanı sıra da Serkan'ın, iki yıllık doktor olan ablası da kişisel girişimleriyle Serkan'a yeniden otopsi yaptırdı. Otopsi sonuçları oldukça şaşırtıcıydı. Adli Tıp'ın "asıya

Çünkü Serkan'ı öldüren polis, devletin bizzat kendisidir. Sivas, Gazi ve Metin Göktepe davalarında suçluların aklanması için devletin bütün kurum ve kuruluşlarıyla nasıl seferber olduğunu tüm kamuoyu görmüştür. Türkiye ve T. Kürdistan'ında yükselen devrimci mücadele devletin faşist yüzünü gizleyemez hale gelmesine yol açmıştır. Sokaklarda dansedip başı toplayan çocuklar dahi "terörist" nitelendirilmesiyle tutuklanmaktadır. Yakalandıkları bu paronayanın peşesinde kavrılan egemenler, kan ve irine doymaz iştahlarıyla gün geçtikçe kudurganlaşmaktadır. Kendisinin aleyhine yapıldığına kanaat getirdikleri her olaya köseye sıkışmış bir hayvanın refleksleriyle tepki vermektedirler. Öğrenci gençlik de geniş emekçi yığınlara bulaş götürecektir bir potansiyeli barındırdığı için, sürekli egemenlerin hedefleri arasında yer almaktadır. Ekonomik-demokratik hak alma amaçlı yaptıkları en küçük eylemler dahi şiddetle bastırılmaktadır. YÖK-POLİS-İDARE SİVİL FAŞİST'ler üçgeninde sıkıştırılmaya çalışılmaktadır. Ülkemizde yükselen devrimci mücadele ve egemenlerin dünya genelinde yaşadıkları kriz, YDÜ'nün iflası safları da netleştirmekte ve kitleleri saflarını belirlemeye zorlamaktadır. Gözaltında kayıpların, faili meçhullerin, işkence ve katliamların son bulmasını ve nihai olarak emeğin kurtuluşu istiyorsak devrimci saflarda yer tutmalıyız. Halkların kurtuluşları, adalet özlemleri ve suçlulardan hesap sorulması ancak böyle yaşamı bulabilir.

POLİS, KATLETME GİRİŞİMİNİ "İNTİHAR ETMEK İSTEDİ" DİYE AÇIKLAYARAK YALAN SÖYLÜYOR

Adım Rıza Poyraz. Kimi gazete ve televizyon kanallarında geçen İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün açıklamasına göre, Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü'nün 4. katından "atlayarak intihar etmek isteyen" kişiyim. İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün bu açıklaması tamamen yalandır! Gözaltına alındığım İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde polisler tarafından pencereden atılarak katledilmek istendim. İstanbul polisi kamuoyuna da yansıyan bu olayı "intihar etmek istedi" diyerek suçunu gizlemek istemektedir.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü yalan söylüyor Ben, Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceciler tarafından dördüncü katın penceresinden aşağı atıldım. Bugün hayatıysam bu tamamen bir şans eserdir. Katledilmiş olsaydım, bu açıklamayı yapamayacaktım. Bugün gerçekleri açıklayarak suçları teşhir etmeyi, hesap vermelerini sağlamayı insanı bir sorumluluk olarak görüyorum ve yaşanacak benzeri örneklerle karşı kamuoyunun duyarlı olmasını sağlayacağına inanıyorum. 21 Aralık 1998 Pazartesi günü Pangaltı'nda resmi polisler tarafından "güphe"li kişi denilerek gözaltına alındım. Kimliğimi sordular. Gösterdim. Adresim, kimliğim, çalıştığım iş yeri belli olmasın diye güphe'li olduğum söylenerek Mecidiyeköy Polis Karakolu'na götürüldüm. Burada nerede oturduğumu, ne iş yaptığımı belirtmemi rağmen keyfi biçimde gözaltında tuttum. Alimle İstanbul Gazi Mahallesi'nde oturuyordum ve Gazi katliamında bizzat polislerce katledilen Zeynep Poyraz amcamın kızıdır. "Suçum" bu ol-

sa gerekti. Bir süre sonra İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün Vatan'daki binasına götürüldüm. İlk andan itibaren emniyette her insanın yaşadıklarını ben de yaşadım. Küfür, hakaret, baskı, işkence ve tehditler... Şüpheli diye gözaltına alınmıştım ancak neden tutulduğumu, ne yapılmaya çalışıldığımı bilmiyordum. Ertesi gün yani 22 Aralık günü durum daha net anlaşılmalı ki, faillerini bulamadıkları eylemleri benim yaptığımı iddia etmeye başladılar. Bunları benim de kabul etmem, anlatmam mümkün değildi. İlgim yoktur dedim.

Ellerinde hiçbir belge, bilgi, kanıt olmadığı halde neye dayanarak suçladıklarını anlatıyorlardı. Ama ısrarla kabul etmemi istiyorlardı. Bu amaçla her türlü fiziki, psikolojik işkenceleri yapmaya başladılar. Bir kaç kez askıya alındım, testislerimi sıkma, tazyikli suya tutma, su dolu kovaya kafamı sokarak boğmaya çalışma, küfür, hakaret, kaba dayak gördüğüm işkenceler oldu. Ayrıca gözlerime takılan gözbandı yüzünden göremedim ama üzerine fırça gibi bir şeyle tuvalet pisliği sürdüklerini söylüyorlardı. Bu işkenceler yapılırken gözlerim ve ellerim bağlı durumdaydım. İşkencelere rağmen "saçlan" kabul etmedim. Bu kez ailemi öldüreceklerini söyleyerek tehdit etmeye başladılar. Beni öldüreceklerini söyleyerek ağıttan tehditler ediyorlardı. Bir yandan da "kabul edeceksin, yoksa pencereden atarız, sonra da intihar etti deriz, kimse bizden hesap soramaz" diyorlardı. Gözaltına alındığımız ertesi günü gün boyu süren işkencelerin ardından saat tahminen

gece 12-00'ye doğru gözlerim bağlı olduğu halde işkence odasından çıkarıldık. Bıyıklara doğru götürüyorlardı. "Şimdi görürsün" diyorlardı. Beni pencerenin önüne getirdiklerini hissettim. Pencere açıldı. Gözlerimdeki bağ da çözülür, tekrar "Kabul et, yoksa seni atacakız" dediler. Hemen ardından da gözlerimi tekrar bağlayıp 4. kattan aşağı doğru attılar. Bir gün sonra kendime gelip gözlerimi açtığımda hastanede olduğumu anladım. Bacaklarım kırılmış, her tarafım ağrılar içerisindeydi. Bu duruma rağmen polisin pervasızlığı devam ediyordu. "Bana bak oğlum, bu işten öyle kolay kolay sıyrılamazsın, bahsettiğimiz eylemleri yaptığını kabul edip üstüne alacaksın. Buradan gitsen de kurtulamazsın. Bu kez 10. kattan düştüğünde bakalım kurtulacak mısın?" diyerek tehditlerini sürdürüyorlardı. Vakıf Güreba Hastanesi'ne getirilmiştim. Vakıf Güreba Hastanesi'nin Acil Servisi'ndeki yaka kimliğimde M. Ayanoğlu olarak okuduğum doktor kılıklı insan misivettesinin de tavırları işkencecilerden farklı olmadı. Dr. M. Ayanoğlu sürekli olarak polisleri yaranmaya çalışıyordu. Polisler benden "Adliye'ye bombalayan terörist olduğumu ve kaçmaya çalışırken düştüğümü" söyleyip pis pis sırıtlarken Dr. M. Ayanoğlu'da "öyle mi, nasıl ölmüş bu şerefsiz, demek ki iyi uyuş yapamamış. Bunlara bakmayacaksınız, bırakacaksınız gebersinler, bir de devlet bunların suçlarına bakıp ilgileniyor, bunca masraflara yazık" diyordu. İşkencede askıdan dolayı kollarım ve omuzlarım morarmış ve halen uyuşması devam etmektedir. Testislerimde işkenceden dolayı iltihaplanma olmuştur ve idrar yollarımda

yanma vardır. Kafamda, ensemdede darp sonucu şişmeler oluşmuştu. İşkence ve dördüncü katın atıldığım için şiddetli baş ağrısı vardır.

Ayaklarımın ikisi de kırılmış haldedir. Bu halimle tedavi olmam gerekirken hiçbir tedavi görmedim. Polisler bu halde de işkenceye devam ettiler. Her iki ayağımda kırıldığı için alpa alpa alınmıştı. Başında nöbet tutan polisler "ya beden geçip de kurtulan olmamıştır" diyerek ve alçık ayaklarımıza parmaklarımızın arasına sürekli kalem batırdılar. Sigaranın ateşini parmaklarımızda gezdirdiler. Daha sonradan, şubede dümece ifade tutanaklarını daha kolay imzalatacaklarını düşünmüş olacağız ki, taburcu edilmem için büyük bir çaba içerisindeyken apar topar taburcu edilip yeniden işkencehaneye götürüldüm. DGM'ye çıkarılıp tutaklandıktan hapishaneye getirilene kadar da işkenceler devam etti. Bugün ise Ümraniye Hapishanesi'nde tutuklu bulunmaktayım. Tutuklanmamın hiçbir hakkı gerekçesi olmadığı gibi işkence ve öldürme girişimine de mazur kaldım. Evet açıklıyorum: polis katliamcıdır. Polis işkencecidir. Polis beni katletme girişiminde bulunmuş "intihar etmek istedi" diyerek yalan söylemiştir. Bugün şans eseri yaşıyorum ve gerçekleri söylüyorum. Bu gerçekleri açıklama şansında olmayabilirdi. Kamuoyunun, demokratik kurum ve kuruluşların bu gerçekleri değerlendirmesi ve gerekli duyarlılığı göstermesi insan olmanın, adaletli olmanın bir gereğidir.

Devlet işçi ve emekçi halklarımıza barbarca sürdürdüğü saldırıların bir parçası olarak zindanlara yönelik provakasyon ve katliam girişimlerini artırmıştır.

Ceyhan zindanına yapılan saldırı ardından, Sakarya zindanına saldırı izlenmiştir. MGK yaptığı son toplantıda "Zindanların gözden geçirilmesi" başlığı altında saldırıların planlarını genel hatlarıyla çizmiştir. Nitekim faşizmin ve sermayenin halklarımıza karşı sürdürdüğü savaşın kargahının işaretinin öngününden başlayarak bulunduğumuz zindanda çıkarılan sorunlar:

a) Ziyaretçilerin alınmasına ilişkin; "kendi kimlik beyanlarıyla alınacaklar" şeklindeki bakımlık hakim heyetiyle kararlaştırılmış olan anlaşma iğdiş edilmeye çalışılmış, keyfi yaklaşımlarla yetinilmediği gibi, bizzat terör estirilerek idare işbirliğiyle gözaltı saldırılarına maruz bırakılmıştır.

b) Koğuşlar arası sportif karşılaşmalar, haftanın ilk günü belirli süre üzerinde yapılan anlaşma gereği yapılmaktayken, idarenin tek taraflı yaklaşımla bir güne indirilmeye çalışılarak hak gaspı girişiminde bulunulmuştur.

c) Bakanlık yaptığı girişimde ısrarla "ilaç giderleri cezaevi idaremi tarafından karşılanmaktadır" yanıtını almamıza karşın, idarenin "elimizde ilaç için ödenek yok" gerekçeyle ilaçlarımızı temin edilmemiştir. Bazı tutukluların kendi olanaklarıyla aldıkları ilaçların reçeteleri idare tarafından geri verilmediği gibi, ilaçların kúpürleri kesilerek usulsüzlük yapılmaktadır.

Faşist devlet cezaevlerinde sürdürdüğü baskı ve zulüm politikasını yeni bir saldırı dalgasıyla boyutlandırma çabasıdadır. Kamuoyunun ve halkımızın da çok iyi bildiği gibi, bulunduğumuz Ümraniye Cezaevi'nde, açıldığından itibaren hem bu kapsamlı saldırıların, hem de bu saldırılara karşı can-bedelî direnişlerin bulunduğu bir cezaevi olmuştur.

Her saldırıya karşı ölümüne direnişlerle savaşılmış, bu saldırılarda 6 arkadaşımız düşman tarafından katledilmiş, onlarcası yaralanmış, sakat kalmış ama tüm bunlara karşın bedeller ödenerek siyasi kimliğimize uygun mevziler kazanmıştır. Nedir ki, faşist TC hiçbir zaman boş durmamış, bedeller ödeyerek kazandığımız hakları gaspetmek ve mevzilerimizi düşürmek için saldırılarını çeşitli boyut ve biçimlerde sürdürmüştür. Bugünde bu saldırılar kapsamlı olarak sürdürülmektedir. Bugüne değin direnişlerle elde edilen ve yetkili kurumlarınca da yazılı ve sözlü olarak sadık kalınacağı teyit edilen haklarımız gaspedilmek istenmektedir. Bu amaçla Ankara Merkez Kapalı ve Sakarya Cezaevlerindeki saldırı ve provakasyon bunun en somut örneklerindendir. Özellikle bulunduğumuz Ümraniye Cezaevi'nde yaşanan sorunlar kapsamlıdır ve Ümraniye Cezaevi'ndeki tutuklularla sınırlı değildir. Ailelerimiz ve avukatlarımıza saldırılmakta, özellikle ailelerimiz sindirilmek istenmektedir. (..)

Özelde Ümraniye Cezaevi'nde yaşadığımız sorunları belli başlıklar altında sıralarsak:

1- Mahkeme ve hastaneye gidiş-gelişlerinde sürekli asker saldırılarına maruz kalan arkadaşlarımız dövülmekte, kafası-gözü patlatılmaktadır.

2- Hastane gidişlerinde asker, bayan ve erkek

Basına ve kamuoyuna

d) Dış kantinden karşıladığımız zorunlu ihtiyaçlarımız keyfi kısıtlamalarla engellenmektedir.

e) Isınma ihtiyacımız için verilen kömürde keyfi kısıtlamalar yapılarak, her yıl miktarı azaltılmakta, böylece sağlık sorunlarımızın artması için zemin yaratılırken, sessiz imhaya yönelmektedirler. Yapılan tüm görüşmelere rağmen sonuç alınamamıştır.

Tüm saldırı girişimlerine rağmen dialog çabalarımız görmezden gelinmiştir. Bu girişimler sonuçsuz kalınca doğal protesto hakkımızı kullanmak için 21 Aralık Pazartesi günü ziyaret yerine bir saat geç çıkma eylemini kararlaştırdık. DHKP-C dava tutuklularının bulunduğu ziyaret yerinde yaşanan dialog esnasında Nevzat Kalaycı adlı arkadaşımız kaçırılmış ve gardiyanlarca dövülerek bilinmeyen bir yere götürülmüştür. Arkadaşımıza yapılan işkenceler sonucu ağır yaralanmıştır. Daha sonra 15. Koğuştaki hücreye atıldı. Arkadaşımız kaçındığı sırada ziyaret yerinde bulunan arkadaşlarımıza yönelik saldırı, çift yönden tazyikli su sıkılarak, ellerinde demir çubuk ve kalaslar bulunan gardiyanlar tarafından sürdürüldü. 1. Müdür Cihan Şah Karakoç tarafından organize edilen saldırı, 2. Müdürler Hayati Durak, Remzi Uluşahin, Mehmet Yılmaz, Başgardiyanlar Şeref Cömert, Gazi Uzun, Mehmet Gü-

ler, Ruza ..., Mehmet Demir, Atanur Aydemir, Gardiyanlar, Mesut Pınar, Recep Karataş, İhsan Yetim, Hasan Dilek, İhsan Köse, Fikret Yıldız, Kasım Gündüz, Vasfi Göktay ve Suat Akın tarafından gerçekleştirildi. Saldırı sırasında ziyaret kabinlerinde bulunan tutuklulardan Erdal Arıkan, Mesut Örs, Doğan Unal, Yavuz Mamaç'ta çeşitli yerlerinden yaralandı. O andan itibaren tüm koğuşlarda direniş başlandı. Ziyaret kapısı kapatılarak, saldırıya karşı direnişe geçildi ve saldırı puskurtuldu. Ziyaret yerine sık aralıklarla yapılan saldırının yanısıra 1. Koğuşa aynı personel tarafından saldırı gerçekleştirildi. Saldırı sırasında Hüseyin Ali Günay, Binalı Yıldız, Aziz Gezik ve Yusuf Karaca çeşitli yerlerinden yaralandı. Aynı biçimde diğer koğuşlarda saldırılar yapıldı.

Ertesi günü (22 Aralık '98) yapılan görüşmelerde mütabakat sağlandı ve personel aramak için koğuşlara girdi. 1. Koğuş aramasındaki provakatif tutum 4. koğuşta da devam etti. TİKB dava tutuklularından Gürhan Tamer, Necati Gönenç, Ahmet Gün ve Kadir Ağbaba arkadaşlarımız ağır yaralandı. Malta'da sürüklenerek kaçırılan arkadaşlarımız İlhan Yetim, İlhan Köse ve Olcay Nalbant adlı gardiyanlarca falaka ve benzeri işkencelere uğradı. Yara- li arkadaşlara ilk müdahalenin yapıldığı sırada 1. Müdür, Cihan Karakoç ve Cihan

Genç adlı arkadaşlarımıza tekme savurup tehdit etti. Ardından diğer gardiyanların ikinci saldırısına maruz kaldılar.

Ertesi günü idareden gelen talep üzerine yapılan görüşmede aşağıdaki kararlar alındı:

- 1) Yaralıların acilen tedavilerinin yapılması,
- 2) Anlaşmalarla sağlanmış olan işleyişin korunması ve ihlallerin yapılmaması,
- 3) Ziyaretçilerin yaşadığı sorunların çözülmesi,
- 4) İlaç sorunun çözülmesi,
- 5) Dışkantinden talep edilen zorunlu ihtiyaçların karşılanmasında yaşanan problemlerin ortadan kaldırılması,
- 6) Sportif faaliyetlerin eski biçiminde sürdürülmesi, personel sorununun idareyle en kısa zamanda çözülmesi,
- 7)Yukardaki biçimiyle yapılan görüşme sonrası direnişin bitirilmesi.

Bizler bugüne kadar olduğu gibi bundan sonrada canbedelî kazanımlarımızı korumak için hiçbir hak gaspı girişimine izin vermeyeceğiz. Bedel isteyenlere bedel ödeterek devrimci onurumuzu asla çığnetmeyeceğiz.

Tüm devrimci, yurtsever, ilerici kurum ve kuruluşları genel saldırılara karşı kayıtsız kalmamaya çağırıyoruz.

Buca Cezaevi'nden MLKP, TKP(ML), PKK, TDKP, DHKP/C, TİKB dava dostları adına, Hüseyin Ali Günay, Binalı Yıldız, Mehtap Ceylan, Hanife Dağ, Eddal Arıkan, Hüseyin Davran ●

KAMUOYUNA

arkadaşlarımızın koluna ve muayene odasına girerek, tedavilerini fiili olarak engellemekte, keyfi uygulamalar ve saldırılar yapılmakta, arkadaşlarımız tedavi olmadan cezaevine geri getirilmektedir.

3- Yeni tutuklanıp cezaevine getirilenler, polis ve asker tarafından itirafçılığa zorlanmakta, linç edilmelerine dayak ve işkenceden geçirilmektedir.

4- Ziyarete gelen ailelerimiz taciz edilmekte, hakarete uğramakta, saatlerce kapıda bekletilmekte, keyfi olarak form kağıdı imzalanmak zorunda bırakılmakta, içeri girmeneleri için bin türlü zorluk dayatılmaktadır.

5- Ziyaret kabinlerini çoğaltma ve ziyaret kartlarını artırma durumu, koşulları olmasına rağmen, kabin sayısı artırılmakta, sayıları seviz yüzüne varan tutuklular 14 kabinde "ziyaret" yapmaya zorlanmakta, ziyaretimiz bize ve ailelerimize işkenceye dönüştürülmektedir.

Başlıklar halinde bazıları sıraladığımız bu sorunların çözümünü için aylardır cezaevi idaresiyle yürüttüğümüz görüşme ve dialog yoluyla çözüme girişimlerimiz sonuçsuz kalmakta ve sorunlarımız çözülmemektedir. Nitekim tarafımızdan sorun yaratılmamasına ve olağanüstü bir durum olmamasına karşın cezaevi idaresi bir haftadan beri kendisi içeri girmekte, zayıf almamakta, içeride "işgal var", "biz içeri giremiyoruz" yalanı ile durumu gerginleştirip, saldırı ortamı yaratmak istemektedir. Ve tabii ki Adalet Bakanlığı'na ve Cezaevleri Genel Müdürlüğü'ne de dış güvenlik "sorumlu" Alaya da, "işgal var, içeri giremiyoruz" biçiminde tutanak tutarak göndermekte, böylece saldırılarına "meşru" kılıf yaratmaktadır.

UYARIYORUZ; genel anlamda cezaevlerinde hücre tipini uygulamak amacıyla yeni saldırı ve katliam hazırlıklarına zemin hazırlamaktadır. UYARIYORUZ; devlet bu oyunlarından vazgeçmeli, demokratik-sosyal ve insani haklarımızı gaspetmekten, ailelerimize ve arkadaşlarımıza yönelik saldırılardan vazgeçmelidir. Verilen sözleri tutmak ve yapılan anlaşmalara uymalıdır. UYARIYORUZ; hiçbir saldırı ve hak gaspına sessiz kalmayacak, haklarımızı ve

mevzilerimizi korumak için DİRENECEĞİZ.. Tüm devrimci-demokrat ve yurtsever kamuoyunu, demokratik kurum ve kuruluşları ve halkımızı, devletin bu devrimci tutuklulara yönelik saldırılarına karşı durmaya ve baskı mücadelemize omuz vermeye çağırıyoruz.

ÜMRANIYE CEZAEVİ'NDEKİ; DHKP-C, TKP/ML, TİKB, TKEP-L, TKP(ML), TDP, TKP-Kıvılcım, MLSPB, HKG, TKP, MLKP, PKK Dava tutukluları adına; Ümit Günger, Mehmet Ali Eser, Adem Budak, Ümit Onursal Özat, Sabri Diri, Hüseyin Eren, Cafer Kurt, Özgür Aslan, Mehmet Yurt, Hasan Yüksel, Servet Paksoy, Yaşar Çelik ●

HALKLARIMIZA

...5 Eylül 1998'den başlayarak sürdürmekte olduğumuz DGM'leri boykot eylemine amaçlarına ulaştığı için, şimdilik son veriyoruz.

...Kararlılıkla sürdürdüğümüz DGM'leri ve onun özel "yargılamalarını protesto etmek için duruşmalara çıkmayarak, kimlik bildiriminde bulunmayarak ve ifade vermeyerek sürdürdüğümüz mücadele, faşist rejimin yurtsever, devrimci ve sosyalistlere karşı "adalet" mekanizmasındaki savaş aygıtı olan DGM'leri tutanaksız ve işlemez hale getirmiştir. Kendi hukukunu bile tanımayan rejimin ve adalet sisteminin faşist karakterini açığa çıkartmış, halklarımıza ve bütün demokratik güçlere göstermiştir.

...DGM'lere çıkmama eylemimiz, DGM'lerin işleyişini tıkayarak faşist rejim üzerinde büyük bir baskı gücü oluşturmuş, desifre olan rejim DGM sorunu'nu en üst düzeyde ve acilen ele alma gereksinimi duymuştur. Bu yolda somut adımlar atmıyış, rejimin içerisine yuvalandığı siyasi krizi ve irade zaafiyetini sergilemektedir.

...Başarıyla geliştirilen DGM'leri protesto eylemimize 5 Ocak 1999'da son veriyoruz. Fakat faşist rejimin baskı ve terörünün özel "yargı" aygıtına karşı mücadelemiz kesintisiz olarak sürecektir. Halklarımızı, tüm yurtsever, devrimci ve demokratik güçleri, "DGM'ler kapalıdır" talebiyle mücadeleye çağırıyoruz.

29 Aralık 1998

Tüm cezaevlerindeki DHKP-C, PKK, MLKP, TKP/ML, TKP(ML), TİKB, TDP, PYSK, Devrimci Hareketi, THKPC/HDÖ, HKG, DHP dava tutukluları adına;

Şadi Özbolet, Sabri Ok, M. Akif Han, Nil Pınar Arın, Çiğdem Kazan, Can Ali Türkmen, Adnan Halis, İlhan Zeyrek, Ramazan Sadıkoğulları, Tuncay Kurtbaş, Hasan Demir

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki TDKP, TKEP, Devrimci Yol davalarından tutuklular adına; Emin Göktürk, M. Ali Ayhan, Esral Karagöz, Meral Kırır

Parti şehitlerini anma haftası ve şehit

MUSTAFA SUPHI:

"Amele ve rençber yoldaşlar. Unutmayınız ki siz hayır ve selamete, sizlerin şimdiye kadar sırtınızdan geçinen zalim ve hazır yiyeceği çorbacılar eliyle kavuşamazsınız. Amele ve rençberlerin hayatta mahkum olduğu açlık, karanlık ve kulluktan kurtulması, ancak amele ve rençber eliyle meydana gelecektir. Onun için birleşiniz ey Türkiye'nin mazlum amele ve rençberleri."

İBRAHİM KAYPAKKAYA:

"Sınıf mücadelesinin enin denizine bütün varlığımızla atılalım."

ALİ HAYDAR YILDIZ:

"Bizim yüreğimizde ışık var, ateş var, duman var."

İnsanlığın kurtuluşu için komünizm ideallerinin vazgeçilmez olduğu tartışmasız bir gerçektir. Bu gerçek uğruna kanlarını dökenler insanlığa onurlu bir tarih armağan edenlerin adını yaşatmak, ülkemiz devrimci savaşının ve dolayısıyla enternasyonal kartuluş mücadelesinin geleceğini tayin etmekle eşdeğerdir. Çünkü onların adını yaşatmak, toprağa kök salmış bir tarihi her yönüyle sahiplenerek geleceğe doğru perspektifle bakmak anlamına gelir; çünkü, şehitlerin anısı, yani onların yaşamı, devrim ve komünizm mücadelesinin tarihini teşkil eder. Ki bu tarih ve bu tarihe hükmetme bilinci, geleceğin kimin kazanacağına dair önemli bir veridir.

Bu önemin bilincinde olan TKP(ML), komünizm uğruna can vermiş tüm partili yoldaşlarımızın şahsında bir tarihe sahip çıkmak için, Şubat 1978'de yapılan 1. Konferans'ta her yılın 24 Ocak-1 Şubat arası günlerini, yani Ocak ayının son haftasını **"Parti Şehitlerini Anma Haftası"** olarak ilan etmiştir.

Bu tarihi kararın zaman içerisinde deforme edilerek **"Parti Ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası"**na dönüştürülmesi, parti ve parti kütlesinin tarih bilincindeki bozulmanın göstergesinden başka bir anlamda gelmemektedir. Bir kaç yıldır bu olumsuz gelişmeye müdahale etmeye çalışan TKP(ML), kitle yayın organlarıyla bu durumu düzeltme yoluna gitmiştir. Bu yazımızda, parti şehitlerini anmanın somut olarak ne anlama geldiği üzerinde duracağız. Zira komünizm uğruna can vermek nasıl ki soyut bir olgu değilse, komünizm uğruna can verenleri anmakta soyut bir olgu değildir; somuttur ve bazı pratik girişimleri zorunlu kılmaktadır.

Ancak bu somut durumu maddelendirerek açmadan önce bir noktaya temas etmek gerekir: Bugün öyle bir süreçten geçiyoruz ki, karşıımızda müdahale etmemiz gereken yığınlarca sorun durmaktadır. Bu sorunlardan biri de Devrimci Hareket'in şehitlere yaklaşım sorunudur. Öyle ki, bir yandan şehitler için bir anma töreni dahi yapmayı gereksiz bir lüks sayan savrulmuşlarla ve diğer yandan da grup "çıkarları" uğruna, devrimci savaşa dört şehit vermiş

ve her şehidini onurluca savunmuş şehit ailelerinin tüm maneviyatlarını alt-üst edecek saldırılarla karşı karşıyayız. Bugün düşman karşısında namuslu ve onurlu bir şekilde duran ve sonuna kadar direnme kararlılığı gösteren bu aileleri ve şehit evlatlarını sahiplenme görevi ile karşı karşıya olduğumuz gibi, bu tür olumsuzluklar karşısında da metanetimizi koruyarak müdahaleci olma durumuyla karşı karşıyayız. Bu noktada komünist müdahale tarzı ve ikna çabası ile sebatkar bir mücadeleye girerek, gerek tabanımızda oluşan deformasyonlara ve gerekse de Devrimci Hareket'te zühür eden çarpıklıklara müdahale etmeyi, parti şehitlerine karşı bir görev ve onları anmanın bir yönü temini sayıyoruz. Ki ne abartıya ne de inkara meyletmeden bu görevi yerine getireceğimize olan inancımız tamdır.

Kırsal alanlar, şehirler, işkencehaneler, "ceza"evleri ve yurtdışı olmak üzere devrimci savaşın her alanına kan ve can vererek, komünizm değerlerini tarihsel bir miras haline dönüştüren şehitlerimiz, devrimci savaşımızın ve savaşlarımızın sadece ve sadece moral ve birlik değerleri olmayıp, devrimci savaşı ileri taşıma bakımından da bir sıçrama tahtasıdır. Bu ise şehitleri anmanın genel manasını kavramanın yanında, döneme göre özgün somutlukları yakalamakla mümkündür. Bugün ise bu somutluğu şu üç noktada maddelendirebiliriz;

- 1-Parti şehitlerini anlamak,
- 2-Şehitlerin intikamını almak,
- 3-Şehitlerimizin aileleri ile bütünleşerek onlara maddi ve manevi anlamda yardımcı olmak ve onları bir savaş gücü olarak örgütlemek.

PARTİ ŞEHİTLERİNİ ANLAMAK:

Parti şehitleri gerek düşünsel olarak ve gerekse de pratik olarak anlaşılması taktirde, ne atılan sloganların ne de yakılan ağrıların bir anlamı olacaktır. Zira onlar ne bir aziz, ne de bir ikondur. Dolayısıyla onları anmanın birinci kolu onları anlamak ve anlatmaktır. Ki bunun bilincinde olan Lenin yoldaş, Engels'in ölümü üzerine kaleme aldığı "Friedrich En-

gels" başlıklı makalesinde bir çuval boş laf etmekten ziyade, onu düşünce ve pratiğiyle anlatmaya çalışmıştır. Keza TKP(ML)'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri olma onuruna ulaşan Cüneyt Kahraman, Merkez Komite üyelerinden Kazım Ekici'nin vurulması üzerine kaleme aldığı "Önderler Ve Önderciler" başlıklı yazısında, şehitleri anmanın ne anlama geldiğini dönemsel ihtiyaçlar doğrultusunda somutlayarak anlatmaya çalışmıştır. Bu ihtiyaç halen yakıcılığını koruduğu için bahsi geçen yazıdan uzunca bir aktarma yaparak, hem şehitleri anlamaya ve hem de gerçek anlamda anmanın ne manaya geldiğini ortaya koymaya çalışacağız:

"Ascağı unutmamalıyız: onlar, zaferin ağırlığına düşecek kanların ve düşecek nice değerli canların üzerine yükseleceği bilimsel görüşlerinin savunuculuğunu kendilerini feda etmek zorunda kaldıklarında dahi bir kenara çekilip, bireysel mutluluklarını ve yaşamlarını öne çıkarmadılar. Bu nedendir ki zaman geçirmeksizin onların yerlerini doldurmaya uday yetenekli unsurların uygun bir şekilde konumlandırılmalarına hız verilmeli ve onların nası bir mirasa sahip çıkıp, ilerletmeleri gerektiği izah edilerek önelere somut ve açık hedefler konulmalıdır. Şehitlerimizin feda ruhlarının üstüne inşa edilecek, MLM bilimi ile eğitilip, pratik mücadele içerisinde çelikleşecek ve en önemlisi de mücadeleyi devraldıkları noktalardan daha ilerlere taşıyabilecek bu yoldaşların çizgiye ve şehitlerin andlarına bağlılıklarını göstermelerinin zamanı çoktan gelmiş bulunmaktadır."

Aksi halde, onların ileri mevzilere taşımak amacıyla canlarını vermekten kaçınmadıkları kızı saçların zamanla tozlar içerisinde düşmesi kaçınılmaz olacağı gibi, onların ardından haykırılan intikam anıların ve bağlılık yeminlerinin gerçek anlamda hiçbir değere sahip olmayacağı bilincine varılmak zorundadır. Öncünün önderliği her ne kadar bunu bugüne kadar anlatmaya çalıştıysa da, bugünden sonra anlatmaya devam etse de, saflarda görülen her şeyi üstten bekleme anlayışa yaklaşıp altlarda kilerin kaldırılacakları en ağır yükü omuzlamak üzere öne sürüleni gerçeğe dönüştürmedikleri müddetçe, ne gerçek anlamda çizgiyi kavraya ve bağlılık tan ne de şehitlerin bıraktığı başlığı doldurup ilerletmek anlamına ve kargalarına sahip çıkmaktan bahsedilemez. Çünkü bu, en başta yaratabileceği değerleri yaratarak devrimci mücadelesine katkıda

bulunmak ve gerçek devrimci fonksiyon oynamak yerine azınde kaba bir bencilik örneği olup hem halka, hem de şehitlere yaratabilecek en büyük saygısızlıklardan birisi dir."

Görüldüğü gibi, gerek ideolojimizin büyük ustaları ve gerekse de partinin önderleri şehitlere yaklaşırken komünizm mücadelesini daha fazla nasıl geliştirebiliriz sorusundan hareket etmektedirler.

Eğer komünizmi kazanmak istiyorsak, komünizm uğruna can verenlerin düşünce ve pratiklerini anlayarak devrimci savaşı geliştirmeye çalışmak ve buna göre konumlanmak, şehitleri anmadaki temel hareket noktamız olmak zorundadır. Aksi taktirde kayda değer hiçbir iş yapmış olmayız ve hatta kendi çarpık ruh halimizi zehirli bir gaz olarak etrafa saçarız. Bura-

BABA I

"Bir Dersim yetmez. He

KAZI

"Şunu unutmayın yoldaşlar, en güçlü duruşlar, ideolar belli olmaz. Partinin geçiri kendini gösterir. Hepimiz güçlü, a

BARBARA

"Uzun yıllar Avrupa toplumunda yaşayanlar oradaki denle birinci görev ülkeye dönüp devrime katılmaları remmeleri, ülke devrimi ve enternasyonal mücadele göstermeleridir. Kayda değer hiç bir şey yapmadan. Kendisine devrimciyim diyen herli mücadelesine kat

Devrimci Savaşın Anımlarını Anmanın Devrimci Savaşta Rolü

da bir olayı ve bu olaya gösterilen iki farklı yaklaşımı çarpıcı olduğu için örneklemek istiyoruz:

Bilindiği gibi, 1994'ü 1995'e bağlayan ilk Ocak gecesinde, Almanya'nın Gemmersheim kentinde gerçekleştirilmeye çalışılan bir kamulaştırma eylemi sırasında üç yoldaş şehit olmuş ve bir yoldaşta Alman devletince esir edilmiştir. Olayın acı ama coşku verici etkisi kulaktan kulağa yayılıp konuşulurken, sözümüne bir TKP(ML) taraftarı "Para için buna değer mi?" diyor-du. Bu bir yaklaşım iken, TKP(ML)'nin yayınlamış olduğu bildiri ikinci bir yaklaşım olarak kitlelerin sınıf kinini arttırıyor ve coşkuyla coşku katıyordu.

Bu iki yaklaşımdan birincisi, kendi karamsar ve tükenmiş ruh halini "siyasilik" adı altında, ekonomist bir yaklaşımla ze-

hir gibi saçmaktadır. Çünkü bu eyleme girişmekteki maksat para temin etmek değildir; devrimci savaşın ihtiyaçlarına cevap vermektir. Eylemin askeri olarak başarısızlığa uğraması, bu eylemdeki ideolojik sağlamlığı ve siyasal içeriği gölgelemez. Dolayısıyla burada önemli olan bu yoldaşların anısına keskin sloganlar atmak ve üzüntü belirtmek değildir; yoldaşlarını kavramak ve eksik yanlarını gidererek menzile doğru yol almaktır. Ki bu yoldaşların cenaze törenin de Nurettin Topuz yoldaşın eşi, "çocuğumu komünist yetiştireceğim" diye çığlıklar atmıştır. Bu, bir kadının eşine yönelik duygusal seslenişidir; yoldaşlarına ve gelecek nesle, ölenlere layık olun çağrısıdır. Çünkü şehit ailelerinin ve hatta genel olarak kitlelerin talepleri teorik açıklamalar ile gündeme gelmez, basit sözcükler ile şu veya bu mekanda gündeme gelir. Örneğin, devrimci savaşımıza dört evlat yetiştirmiş Geyik Ana'mızın bir gezi esnasında yaptığı konuşmada aynı içeriktir. Halkın doğallığıyla ve bir yaşlı nenenin tonuna seslenişle biçimlenen ve gençlere hitaben "gençler, işki içmeyin, kumar oynamayın, kadın-kız peşinde dolaşmayın" şeklinde sarfedilen sözcükler, aslında "gençler, bu savaşta şehit düşenlere layık olun" içeriklidir. Bu yüzden şehit aileleri somutunda kitlelerin de talebi haline gelen, şehitlerimizin düşünce ve pratiklerine sahip çıkma, onlara layık olma, yani onları anlama temel hareket noktamız olmak zorundadır. Metropol ülkeleminin rahatlığını elinin tersiyle iten ve komünizm uğruna devrimci savaşımıza uzak cephe gerisinden katılarak eyleme girişenlerin, düşünce ve pratiklerindeki derinliği anlayamazsak, onları anamayız.

Onlarca olayın ve yüzlerce şehidin içesinden farklı yaklaşımları da açığa çıkarması bakımından çarpıcı olduğu için aktardığımız bu örnek bir istisna değildir. Çünkü, Kemalistler tarafından Karadeniz'de katledilen onbeşleri; tüm olanaksızlıklara rağmen, bombalarıyla halka ışık olan Ali Haydar Yıldız'ı; "Kaptan geminin başında olmalıdır" diyen Cihan'ı; Kazım'ı, Baba'yı, Tuncay'ı, İsmail'i; "Beni ancak enternasyonal proletarya yargılasın" diyen Barbara'yı; dokuzları, onbirleri, onüçleri; "Başarmayacağımız hiç bir şey yoktur" diyen Aygün'ü; "Em-

SÜLEYMAN CİHAN:

"Kaptan geminin başında olmalıdır."

M. ZEKİ ŞERİT:

"O duvar, duvarınız, vız gelir bize vız."

CÜNEYT KAHRAMAN:

"Geceyi gündüz, kışı yaz eyleyenler, mavzeri yar belleyenler, kan yorgan-yatak, taşı yastığa çevirenler ve her damla kanıyla özgürlük yeşertenler diyorlar ki; and olsun ki bugün emekçi halklara gözyaşı dökürerek,

işkembelerini alınterimizle dolduranlar ve bütün bu yapılanlara alkış tutanlar ya da seyirci kalanlar, isyanın önüne düzen sınırları çekenler, bizi savaşımızdan alıkoymaya ve halkı aldatmaya çalışanlar, halkın şanlı isyanının kendilerini tepeleyeceğini anladıkları anda ne kaçarak, ne de kızıl ordu müfrezele-rine selam durarak kurtulamayacaklardır.

And olsun ki; bugün halklara gözyaşı dökürenler, yarın gözyaşı dökerek olmayacaklardır. Çünkü yarın, gözyaşı dökürdüklerinin önünde diz çökerek kan ağlayacaklardır."

arih silinmez!

DOĞAN:

"Biri Dersim olmalıdır."

ZEKİ:

"Sağlamlık, sadece düşman karşısındaki duruşlarla değil, böyle zor dönemlerde de güçlü, dinamik ve üretken olmalıdır."

NA KİSTLER:

"Yozlaşmadan oldukça fazla etkilenmektedirler. Bu nedenle, oradaki yozlaşmaya karşı tüm güçleriyle direnme için gerekli olan özveri ve disiplini mutlaka mücadele ediyoruz deyip vicdan rahatlatılmamalıdır. Türkiye'deki demokratik halk devrimi için çağırıyorum."

peryalizme, komprador kapitalizme-feodalizme ve her türden gericiliğe karşı açıkça muhalefet" diyen Cüneyt'i; en son Karadeniz'de bayraklaşan Çetin'i ve daha nicelerini anlamaya çalışmadan ve savaşlarına ortak olmadan anmaya çalışmak sadece ve sadece kendimizi kandırmak olur ki, bu bir ruhsuzluktur ve zamanla yenilgiyi getirir. Oysa komünistler kazanmak için vardır. Bu yüzden Başkan Mao'nun şu sözlerini büyük puntolarla beyinlerimize kazımalıyız: "Binlerce, onbinlerce şehit, bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahrmanca verdiler. Onların bayrağını yukarılara kaldıralım, kanları ile çizilen yolda ilerleyelim."

"İNTİKAMI ALINMAMIŞ HER ŞEHİDİN MEZAR TAŞI DEVRİKTİR"

Devrimci savaşta kinin rolü oldukça önemlidir. Ki düşmana karşı kinini büyüt-meyen bir savaşçının devrimci savaşı sonuna kadar yürütmesi mümkün değildir. Ancak burada önemle vurgulamak gerekir ki, bir komünistin düşmana olan kını, ne kişisel, ne de feodal bir kin olmalıdır. Üretim araçları karşısındaki konumlanış-tan kaynaklı ve bilimsel bir düşünüşle yoğunlaşmış sınıf kını olmalıdır. Aksi takdirde düşman karşısında stratejik bir konumlanış gerçekleştirmek ve komünist dava adamı olmak mümkün değildir.

Defalarca yaşanmış örneklerin kanıtla-dığı bu gerçeğin yanında, devrimci savaş sürecinde gerçekleştirilen intikam ve misilleme eylemleri moral değerlerin yüksel-mesi ve düşmanla karşılıklı sürdürülen psikolojik savaşta inisiyatifin ele geçiril-mesi bakımından oldukça önemli olduğu gibi, kitlelerin taleplerine de cevap verildiği için örgütlenme vasıtası da olmaktadır. Dolayısıyla her şehidimiz ile birlikte düş-

mana karşı kinimizi büyütmek ve şehitlerimizin intikamını almak için misilleme eylemlerine girişmek, hem şehitlerimizi anmanın ve hem de devrimci savaşa hizmet sunmanın bir gereğidir. Bu gerekliliğin bilincine varmamak ve bu gereklilik doğrultusunda harekete geçmemek, ne savaşın doğasına uyar, ne de savaşçının ruhuna. Özellikle bazı olaylar vardır ki, bırakalım süreç içerisinde harekete geç-meyi, anında karşı-eylem geliştirmeyi gerektirebilir. Bir kaç örnek vererek açmaya çalışalım:

Geçmişte bir çatışmada şehit düşen Doğan Memiş, düşmana bilgi vermemek için şehit düşerken elinde bulunan notu yutmuştur. Bunu farkeden düşman subayı, "bilgiye ulaşmak için" Doğan'ın ölü bedenine işkence yapmış ve kasatıra ile çenesini kesmiştir. Bu olay kitleler içinde konuşulmuş; yoldaşımızın direnişi anlaşılmış ve düşman subayının alçaklığına kü-fürler yağdırılmıştır. İşte bu olayın hemen arkasından geliştirilecek bir misilleme eylemi, hem yoldaşımızın anısı için, hem de kitlelerin acısı için şarttır.

1991 yılının 19 Mayıs'ında Hasanpaşa'da katledilen İsmail Oral yoldaşın katledilişinden hemen sonra misilleme eylemleri yapılması gerekirdi. Çünkü düşman, bu katliam ile askeri bir darbe vurmanın ötesinde siyasal bir mesaj vermiştir. Nedir bu; birincisi; büyük şehirlerde infazlar artacak; ikincisi; ileri sıçrayan komünist gençlik sindirilecek. Ki katliamın 19 Mayıs'a denk gelmesi basit bir tesadüf değildir. Düşmanın bu yönelimde psikolojik inisiyatifin ele geçirme çabası büyüktür ve daha sonraları devrimcilere yönelik peş peşe geliştirilen bu infazlar, kitleler üzerinde olumsuz bir etki yaratmış ve hatta kimi devrimcilerin düşman karşısında ye-

nik düşmesinde etkide bulunmuştur. Oysa geliştirilebilecek karşı-eylemler durumu tam tersine çevirebilirdi.

Bir başka örnek; Gemmersheim'de katledilen üç yoldaşın katledilmesine karşın faşistin elini kolunu sallaya sallaya dolaşması kiteleri çılgına çevirmektedir. Ya da "96 Ölüm Orucu Şehitlerimiz" in intikamının alınması kitelerin talebi durumundadır.

Örnekler ile anlatmaya çalıştığımız bu durum, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi kişisel ve feodal bir intikam duygusu olarak değil, bir savaşın ihtiyacı ve yürütülüş aracı olarak kavranmalıdır. Aksi taktirde savaşın mevcut durumunu, örgütlenişini ve ihtiyaçlarını gözetmeden yerli yersiz çıkışlar yaparak devrimci savaşı zaafa uğratma durumuyla da karşı karşıya kalabiliriz.

Bazen güçlü imgeler ile kurulmuş bir cümle anlatmak istediklerimizi çok daha iyi anlatabilir. Edip Çelik'in şu cümlesi de bu niteliktedir: "Intikam alınmamış her şehidin mezar taşı devriktir." Burada önemli olan intikamdan ne anladığımızdır. Bir; İktidarın alınması ve komünizme varılması anlamında stratejik bir olgu olarak intikam. İki; bu stratejiye ulaşmak için sürdürülen devrimci savaşın ihtiyacı anlamında taktik bir olgu olarak intikam. Dolayısıyla "taktikler stratejiyi beslemelidir" genel esprisinden hareketle, taktik olarak adlandırdığımız intikam eylemlerinin uygulanmasında mevcut dönem koşullarını ve örgütsel yönelimi gözetmek zorundayız. Örneğin; bu dönem koşullarında ilk maddede açtığımız yön, şehitleri anmanın esas yönü iken, bu madde de açtıklarımız ve üçüncü maddede açacaklarımız tali yönüdür. Çünkü, içinden geçtiğimiz süreç itibarıyla tarihimiz üzerine yoğunlaşmak ve tarihimizden dersler çıkartıp yön tayin etmek, parti örgütlerinin örgütsel görevleri arasındadır.

DEVİRCİ SAVAŞIMIZIN AÇIĞA ÇIKARDIĞI SAVAŞ GÜCÜ; ŞEHİT VE TUTSAK AİLELERİ:

Devrimci savaşımız mevcut potansiyelleri işleyerek ilerlerken, kendi seyri içerisinde yeni yeni savaş potansiyelleri açığa çıkarmaktadır ki, bunlardan biri şehit ve tutsak aileleridir. Konumuz esas olarak şehitleri anmak olsa da, tutsak ve şehit aileleri arasındaki nispi farklılıklara rağmen ortak özellikler taşıdığından bu iki kesimi aynı bışık altında buluşturmakta sakınca görmedik. Zira şehit ailelerinin örgütlü bir savaş potansiyeline dönüştürülmesi için, tutsak aileleri ile birlikte ele alınması gerekmektedir.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi şehit ailelerine yaklaşımlar noktasında Devrimci Hareket içinde ciddi çarpıklıklara rastlayabilmekteyiz. Ancak bu demek değildir ki, bizler, yaklaşımlarımızda oldukça olumlu ve görevlerimizi yerine getirmede oldukça başarılıyız. Hayır; şehit aileleri ile ilgilenme, onların maddi ve manevi sıkıntılarına ortak olma ve onları şehitlerimizin ailesi olmaktan çıkartıp partimizin ve devrimci savaşımızın ailesi düzeyine ulaştırma noktasında ciddi eksikliklerimiz söz konusudur. Ki şehit aileleri yaşadıkları duygular itibarıyla oldukça hassas olup, çok daha özenli bir ilgiye ihtiyaç duy-

EMRE BİLGİN:
<i>"Yüzümden gülümsememi silmeleri için paramparça etmeleri gerekecektir."</i>
MUSTAFA KAYA:
<i>"Neresi düşman için güvenliyse; orayı ona zindan edelim. Kazanmak için bu şarttır. Ruhunu gerillanın yanına katmak için her yerde savaşmak gerekiyor."</i>
COMERT KAYAR:
<i>"Bugün her zamandan daha çok birlik-mücadele-birlik şiarını hayata geçirme zamanıdır. Zorlu bir sınıftan geçiyoruz. Bu zorlu sınıfta birlik-mücadele ve daha yüksek birlik şiarını ne kadar çok hayata geçirebilirsek, devrime daha güçlü ivmeler kazandırıp dostlarımızı da o oranda mutlu edeceğimiz kadar düşmana da o oranda darbe vurmuş olacağız. Güvensizlikleri gidermenin temel dayanağı da bu olmalıdır."</i>

maktadır. Ve bu, bizlere çok daha az hata yapmayı ve ailelerimizin maneviyatlarına oldukça özen göstermeyi şart koşturmaktadır.

1994'te yurtdışında gerçekleştirilen 18 Mayıs Anma Gecesi'nde, şehitlerimizi anmak ve şehit ailelerimizi onure etmek için alanda bulunan ve ulaşılabilen tüm şehit aileleri sahneye davet edilmişti. Fakat gece öncesinde liste hazırlanırken ciddi bir eksiklik ve affedilemez ve dolayısıyla sahneye çağrılmamıştı. İşte böylelikle küçük ama oldukça büyük ve ciddi bir hata, bu ailemizin maneviyatını rencide etmiş ve haklı olarak özelden partimize, genelde ise devrimciler arasında olumsuz bir görüntü ortaya çıkarmıştır. Çünkü, o dönem Pragmacı-Makyavelist Hizip öncüler henüz ayırdığından ve bu ailede yaşanan saflaşmada onlara eğilim gösterdiğinden, yapılan bu hatayı bilinçli bir tutum olarak yorumlamış ve bu şekilde yansıtmıştır. Oysa işin özü sanıldığı gibi değildi.

Bu örneği anlatmamızdaki gaye şudur; şehit ailelerinin manevi dünyaları oldukça hassastır ve bırakalım ilgisizliği, yapılabilecek en küçük hatayı dahi affetmez. Ki bu sadece öncüyü değil tüm devrimcileri yaralar. Oysa komünistler sadece ve sadece partilerine karşı değil, tüm devrimci yapılara ve tüm devrimci kamuoyuna karşı sorumluluk sahibidirler.

Görüldüğü gibi, devrimci savaşımızın açığa çıkardığı bu potansiyel savaş gücü, ilgilenildiği ve örgütlendirildiği zaman oldukça ciddi bir güç olacaktı, kendiliğindenci ve gamsız bir tutum ile ilgisiz bırakıldığı devrimci savaşımızın karşısındaki bir güç durumuna gelebilir. Bu karşı-güç olma durumu subjektif değil, objektiftir. Yani aileler fiili olarak savaşımızın karşısına dikilmezler, çünkü ne olursa olsun şehitlerine karşı güçlü bir saygıları vardır. Fakat onlara karşı gösterilen ilgisizlik, kitlelerin gözünden kaçmıyacağından ve yadırgayıcı bir tutum olacağından, niyetlerden bağımsız olarak devrimcilerin karşı-propagandasına dönüşecek ve milyonlarca ailenin devrimci savaşa evlat yetiştirmesinde tutuk davranmalarına sebep olacaktır. Oysa karşı olan olumlu tutum, şehit ailelerimizin dahi devrimci savaşa yeni yeni evlatlar göndermesini sağlayacak ve hatta bizzat kendileri bir savaşı olacaktır. Ki bunun için yürekleri patlamaya hazır bir volkan gibidirler.

Ayrıca şehit ailelerimizle ilgilenmek şehitlerimize olan saygının da gereği olup, onları anmanın bir yöntemidir. Çünkü onlar, tüm insanlığın kurtuluş mücadelesi için savaşa girerken anneleri, babaları, eşleri ve kardeşleri ile yaşanması gereken ilişkileri de bir kenara bırakmak zorunda kalmışlardır. Ve hiçbir aileleri ile ilgilenilmesini -kişisel bir istem olarak algıla-

HAYATİ CAN:
<i>"Kuşkusuz ki mücadele alanlarında değerler yaratmak, kalıcı kazanımlar elde edebilmek bedel ödemeyi gerektirmektedir. Kimimiz bu bedeli işkencehanelerde, kimimiz dağ başlarında şehit olarak, kimimiz sokak ortasında infaz edilerek, ödüyoruz. Ben de bu bedeli ödeyerek partime, halkıma ve devrime layık olabilirim bundan onur duyacağım."</i>
ALİ AYATA:
<i>"Devlet bizden ölü istiyor. Ölü verilecek, belki ilk ben olabilirim. Kazanmak için birinin ölmesi gerekiyor, bizden bunu istiyorlar. Yoldaşların yaşaması için bu şart."</i>
AYGÜN UĞUR:
<i>"Bizde bu yürek, bu yoldaşlık sıcaklığı oldukça başaramayacağımız hiçbir şey yoktur."</i>

nabileceği düşüncesiyle- talep etmemiş olsa da, aileleriyle ilgilenilmesini içlerinde bir üde olarak saklamışlardır. Çünkü her biri, ailelerinden koptukları andan itibaren kendilerinde değil ama ailelerinde doğacak olan manevi boşluğun farkındaydılar; çünkü, her ne kadar ileri bir toplum düzeyi istemiş olsakta, bugünkü toplumsal koşullar çok farklıdır ve komünistler her zaman için olması gereken ile var olan arasındaki bağı iyi kurmak zorundadırlar.

Şehit aileleri ile ilgilenmek, her biriyle tek tek ilgilenme ve onları tutsak aileleri ile birlikte bir kurum altında toplama biçiminde olmak üzere iki şekilde ele alınmalıdır. Kendi içerisinde bir dayanışma mekanizması da oluşturacak olan ikinci şekil esas olanıdır ki, bu, bugünden yarı devrimci savaşımızın kurumlarını oluşturma bakımından da önemlidir. Dolayısıyla bu örgütlenmeyi yaratmak şehitleri anmanın somut bir biçimi olarak algılanmalı ve Parti Şehitlerini Anma Haftası'nın özel konusu olarak işlenmeli, tartışılmalı, kitlelere taşınarak yarı için ön hazırlık yapılmalıdır.

SONUÇ OLARAK:

Parti Şehitlerini Anma Haftası, devrimci savaşımızı ve dolayısıyla komünizm mücadelesini nasıl geliştirebiliriz sorusundan hareketle, somut olgular ve pratik girişimler ile ele alınmalı ve bu bir tarz olarak oturtulmalıdır. Aksi taktirde kendiliğindenci bir süreç içerisinde gelişecek olan ruhsuzluk, her ne kadar şehitleri anmış olduğumuzu iddia etmiş olsakta, bizleri yenilgiye götürecektir ve onların mirasının sadece ve sadece bir yaprağı olarak kalmasına sebep olacaktır. O halde ne keskin sloganlara ve ne de ağlamaklı ruh haline moyletmeden şehitlerimizin yarattığı tarihsel miras ve bu tarihsel mirasın ışığında geliştirilen devrimci pratiklerle şehitlerimizi anmalıyız.

Yazımıza son verirken; Parti Şehitlerini Anma Haftası vesilesiyle tüm komünizm ve devrim şehitlerinin önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz ve Cüneyt Kahraman yoldaşın bir saygı duruşu esnasında okunmak üzere yazdığı şu sözleri tekrar ediyoruz: "Yok Yok, hayır, onlar ölmüştür. Devrimin onur kütüğüne birer altınbaşlı çivi gibi gömüldüler. Selam olsun size, ey ihtilal içinde açan, kan kırmızı renkleriyle özgürlük ve kurtuluş savaşında halkına meşale olmuş karanfiller, toprağa düşerken bile son bir gayretle, yere değmesini diye uğruna vuruştunuz, rengini dünya halklarının kanından alan devrimin o kırmızı sancığını, bıraktığınız yerden daha da ileri götürmek için bizler devraldık. Andınız andınız, kavgamız kavgamız olsun ki hiçbir güç, hiçbir kuvvet, değil bizi yolumuzdan çevirmek, durduramayacaktır bile. Yine bizden önce sizlerin giydiği Marksizm-Leninizm-Maoizm hamuruyla yoğrulmuş o çelikten zırkı bugün bizler kuşandık; ve düşmana karşı nasıl kullanacağımızı Başkan Mao'nun gösterdiği yolda, Önderimiz İbrahim Kaypakkaya'nın çizdiği kırmızı güzergahta ve Partimiz TKP(ML) saflarında sizlerin pratik yaşamılarından öğrendik. Bugün döner koltuklarında oturan ağalar, beyler, sanmayın ki yaptıklarınız yansız kalacak. Hesap günü gelip çatığında, o gün dövizçiler konuşacak ve namuslarımız hesap soracak." ●

Siyasi gerilik ve kadro şekillenmesi üzerine

İki ucu dar, ortası geniş, yani küçük-burjuvazinin yoğun olduğu bir toplumda yaşıyoruz. Ve bunun doğal bir sonucu olarak devrimci savaşıma en çok bu kesimden insanları katıyoruz. Pek tabii ki bu kesimden insanlar mevcut zaaflar ve kültürleri ile saflarımıza geliyorlar. Fakat bu demek değildir ki, biz saflara taşınan bu zaaflar ile barışık yaşayacağız, kır ve kent küçük-burjuvazisinin kaprisli atışmaları ile mücadele etmeyeceğiz. Bu, bir komünist partisinin ve önderliğindeki devrimci savaşın felç olması anlamına gelir. Nitekim devrimci savaşımızın ciddi sorunlar yaşamasında şehir küçük-burjuvazisinin aydın ve kibirliliği ile kır küçük-burjuvazisinin dar ve asi yaklaşımı epeyce etkili olmuştur.

Oysa tüm proletarya dışı yaklaşım tarzlarının bertaraf edilmesi ve yaşamımızın her anına kadar proleter kültürün içselleştirilmesi gerekir. Öyle ki; örgütsel ve siyasal konulara yaklaşım tarzımızdan tutulmada bir romanı okurken yaptığımız değerlendirme tarzımıza kadar proleter bakış açımıza belli bir sistematik kazandırmalıyız. Dritero Agolli'nin Komiser Memo adlı romanını hemen her devrimci okumuştur. Roman proleter kişiliği özümsemiş bir komiserin yaşamını anlatmaktadır. Fakat bizler çevremize şöyle bir baktığımızda, bu romanı okuyanlar tarafından daha çok Komutan Rapo üzerinde durulduğunu görürüz! Ya Rapo'nun kaba köylü tarzı övülmektedir. Ya da Rapo'da somutlanan köylü tarzına emsaller aranarak ve sonra bu emsaller üzerine kibirliliği yorumlar yapılarak yoldayışımız hakir (hor, değersiz) görülmektedir. Oysa her ikisi de proletarya dışı bir davranıştır ve okunan romanın özümsemişliğini gösterir. Sebebi ise proleter düşüncü tarzımıza belli bir sistematik kazandırmamış olmamızdır. Halbu ki gerçek bir proleter düşünüş, proleter bir düşünüş ile mümkündür.

Bu proleter düşünüş tarzı yeterli düzeye çıkarılmadığında ise kır ve kent küçük-burjuvazisinin saflara taşınan özellikleri zaman içerisinde iki ayrı çarpık kadro şekillenmesine sebep olmaktadır. Ki bu her iki çarpık kadro şekillenisi Komünist Hareket'i ilerletmek bir yana, ilerleme anlamında dahi ayak bağı olarak karşımıza çıkabilmektedir. Çünkü dogmatik ve dar deneyci -ekseriyetle birbirine karıştırılan ama kesinlikle bir ve aynı olmayan bu iki kavrama özellikle vurgu yapıyoruz- yaklaşımlar ile her şeyi vurmakla ve "sorgulayarak aşmakla" halledeceğimiz zanneden şekillenmeler hiçbir zaman sorunlara cevap olamamıştır. Çünkü bu anlayışlar ve kadro şekillenmeleri önemli oranda subjektiftir.

Bu çarpık kadro şekillenmesinde; gerek Devrimci Hareket ve gerekse de bunun bir parçası ve hatta öncüsü olması gereken Komünist Hareket saflarındaki siyasal geriliğin belirleyici etkileri vardır. Oysa siyasal olarak geri olan bir hareket ve yapı düşman için tehlike değildir; iktidara yü-

rüşü zayıftır. Düşman dahi bunu kendi sözleriyle teyid etmektedir: *"Düşman üye ve kadroların bugünkü durumunu tehlikeye olarak görmemekte ve bundarla bu işin yürütülemeyeceğini sanmaktadır. Çünkü bunların oldukça geri, politika üretmekten ve kitleleri seferber etmekten uzak olduklarını, dar çevrenin dışına çıkmadıklarını savunmaktadır."* (Kaynak:TKP(ML) Sorgulama ve Soruşturma Komisyonu Raporu)

Düşmanın bu değerlendirmelerinde Karşı-Devrimci Hücre elemanlarının belli bir abartısı söz konusu olsa da -ki bu abartıların hasımlarını (komünistleri) küçümsemeyi beraberinde getirmiş ve kendilerine paha-ya mal olmuştur-, belli yönleriyle gerçeği vurgulamaktadır. Siyasal geriliği ve çarpık kadro şekillenmesini menfaatleri açısından oldukça önemseyen düşman, ajan ve işbirlikçilerinin önüne bu yönlü görevler koymaktadır. Karşı-Devrimci Hücre'nin parti içine yönelik faaliyetlerinin en başında şu ikisi gelmektedir:

"1- Kadro şekillenmesini bilinçli olarak tahrip ederek kadroların pozisyonlarını sağlamak. Kısaslı çekilmeleri ve sırtımları gündemde tutup siyasi rotadan kaymalarını sağlamak. Bürokratlaşmaları için zemin hazırlamak."

"2- Parti Üye ve Aday Üyelerinin eğitiminin önemini küçümseyip, siyasi geriliği aşıl原因 olarak yozlaşmayı sağlamak." (Kaynak: TKP(ML) MK-SB imzalı Ağustos '97 tarihli genelge)

İdeolojik, politik, örgütsel, askeri ve ekonomik alanlarda ve Parti, Ordu, Kitle ve Dost-Devrimci Örgütlere yönelik dört ayrı sahada faaliyet gösteren Karşı-Devrimci Hücre elemanlarının politik alandaki faaliyetleri ise öz olarak şöyledir: *"Genel ve güncel politikalarda sapmalar, tahlil ve yorumlamada kısırlaşma, siyasetin ve siyasal kayıyayın küçümsemesi eğiliminin güçlendirilmesi."* (Kaynak: age)

Düşmanın bu çabalarına, Komünist ve Devrimci Hareket'in siyasal gerilik tespitlerine rağmen, bu sorun halen aşılabilmiş değildir. Bunu görebilmek için, siyasal kapasitenin en iyi göstergesi sayılabilecek olan devrimci basının mevcut durumuna kısaca bakmak yeterli gelecektir. Doğru düzgün teorik çalışmalar bir yana, haftalık ya da onbeş günlük periyodlar ile çıkan gazeteler dahi adeta kendini tekrar eder durumdadır. Çünkü, özellikle '80 cuntasından sonra başlayan geriye sayım halen durdurulabilmiş değildir. Teoriyi reformistlere ve esasta da karşı-devrimcilere bırakan Devrimci Hareket, kaba ajitasyonlar ile günü "kurtarmaya" çalışırken, tabanının da açlığını giderememektedir. Ki nispeten araştırma eğilimi gösteren unsurlar ise bu açıklarını reformist ya da Troçkist eğilimli küçük-burjuva aydın ve çevrelerin çıkardıkları dergi ya da kitaplar aracılığıyla gidermeye çalışmaktadırlar.

Ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahip olmasından dolayı halklarımızın eğitim seviyesi düşük, eğitim görmüşlerinin de okuma-inceleme-araştırma

hevesi kıt. Kimi kamuoyu araştırma kurumlarının yaptığı anketler sonucunda emperyalizm olgusu ve yarı-feodalizm gerçeği bir kenara bırakılarak, ülkemiz insanlarının emperyalist ülke insanları ile kıyaslanarak ne kadar da küçümsenmesi gereken "yaratıklar" olduğu ortaya konulmuş, bu kamuoyu anketlerinden çıkarılabileceğimiz sonuçlar vardır. Ve bu sonuçlara göre -PIAR'ın 1992'de yaptığı bir anket sonucuna göre- "nüfusun %98.5'i kesinlikle dergi ve kitap okumuyor."

Toplumsal gerçeğimizi yansıtan bu sonuçun dışında başka verileri gözatacak olursak:

"Yapılan son anketlerde 'seçmenlerin %40'ı hiç gazete okumuyor' (Y. Donat, 16.5.92, Milliyet). % 40 okumuyor denilince sanki geri kalan %60 okuyor gibi bir sonuç çıkıyor. Hayır. Bu % 60'ın içinde düzenli okuyanların oranı çok düşüktür. Geri kalan çoğunluğu arada bir alıp okuyor ya da gazete almayıp, komşusunda, arkadaşında şöyle bir bakıyor. (Kaponcu okur ise okunun ayrı bir boyutudur-bn.)"

En iyi satış yapan hatıra 'satış rekoru kıran kitap' en fazla 3 bin satıyor, 60 milyon nüfuslu karlılık en iyi satan kitap 3 bin adet satılıyor. Zaten yuların yayıncıları peşpeş kapanıyor."

En iyi satış yapan haftalık Y. Ülke ile 2000'e Doğru gibi dergiler, ortalama 10 bin satıyor. Aylık politik dergilerin satış rakamları en iyisinden 5 bin civarındadır. Bunlar gerçekten ibret verici rakamlar olup, toplumlarımızın kültürel alanda nasıl bir tehlikeyle yüz yüze olduklarını göstermektedir."

Tiyatro sahne sayısı çok az olmasına rağmen, varolanlar bile seyirci azlığından dert yanıyorlar. Yine sınırlı sayıdaki kütüphaneler bombos, sinemalar ise kapanmamak için porno, stresli ve vurdulu-kudul filmlerle seyirci çekmeye çalışıyorlar. İnsanlarımızda sosyal-siyasal içerikli filmlere ilgi gittikçe azalıyor. Zaten bu yönde üretim de giderek azalıyor. Ama aynı insanlarımız fırsat bulduğunda 24 saat erde TV'nin karşısından kalmıyor." (S. Çiftiyürek, Kadro ve Gelecek)

Yukarıya aktardığımız gerçeğin 21. yüzyılın eşliğine geline bu günlerde değiştiğini söyleyebilir miyiz? Hayır. Bu konuda 21 Aralık 1998 tarihli Yeni Yüzyıl Gazetesi'nin "Herşeye alıştık, okumak haric" başlığı ile verdiği haberin şu satırları çarpıcı bir örnektir: *"Gazetelerin yazılı bir kültür sunmasına karşın, 1960'larda 2.5 milyon olan tirajının aradan geçen 38 senede 4 milyona çıktığı belirtilen raporda (Ulusal Yayın Kongresi'nin sunduğu raporda -bn.), 'bu okuma alışkanlığındaki vahim tabloyu ortaya koymaktadır' görüşü yer aldı."* Görüldüğü gibi değişen bir şey yok ve devrimci tabanın da bu değişmemelik içinde olduğu ortada. Şayet değişen bir şey var ise o da nüfustaki artış ve hakim sınıfların bu noktalarda daha bir artan hassasiyetidir. Örneğin; Harp Akademileri Yönetmeliği'nde, Milli Güvenlik Akademisi'nde eğitim göreceklere ilişkin yapılan ve 16 Aralık '98 tarihli Resmi Ga-

zete'de yayımlanan değişiklik oldukça dikkat çekiciydi: *"Yeni yönetmeliğe göre ayrıca, asker ve sivil adaylarda 'İnceleme ve araştırma yapmaya hevesli olması (...)' koşulları aranacak."* (17 Aralık 1998, Hürriyet)

Görüldüğü gibi devlet, Komünist ve Devrimci Hareket'e siyasal geriliği dayatma çabasına girerken, kendi kadrolarını da daha nitelikli unsurlar içerisinde çıkarılabilmektedir.

Tüm bu gerçekler, bütün olumsuzluklara rağmen mutlu olmanın bir vesilesini bulmaya çalışan mutluluk oyuncusu Pol-yanna'nın ruh halinden sıyrılarak, olgulara göre davranış ve yönelim belirlememizi acil bir sorun olarak dayatmaktadır. Dolayısıyla bu durum mevcudu reddeden ve statükonun dışına çıkmaya çalışan bir militan tipi ve kadro şekillenisi yaratmayı zorunlu kılıyor. O halde nasıl bir militan ve nasıl bir kadro yaratmalıyız sorusuna cevap aramak durumundayız. Ki buna düşmanımızın kendisi cevap vermektedir. Nasıl ki düşmanın muhafaza etmeye çalıştığı yönlerimiz reddetmemiz gereken olumsuz yönler ise düşmanın çekindiği yönlerde geliştirmemiz gereken olumlu yönlerdir.

Düşmanın çekindiği kadro tipini, Karşı-Devrimci Hücre'nin sorgulanmasında açığa çıkaran TKP(ML) şöyle özetlemektedir:

"Düşmanın askeri kadrolardan korktuğu bir gerçektir, ancak bunların da geri olduklarını belirtmektedir. Düşmanın en çok korktuğu kadro tipi; partiye her şart altında bağlı, araştırmacı, gözlemleyici, yorumlayıcı ve gücünün gelişen koşullarına ayak uydurabilen, il legalisteden ödün vermeyen, hafızası kuvvetli, yaralı ve öfretici, dağınık olduğu zaman toparlayabilen ve harekete geçiren, dârist, tutarlı üye ve kadrolardır. Bu kadroları kendisi için tehlike olarak görmektedir." (Kaynak: TKP(ML) Sorgulama ve Soruşturma Komisyonu Raporu)

Bu değerlendirmeden de anlaşıldığı üzere, ideal kadro tipi askerleşmiş politik kadrolardır. Ki bu ideal kadro şekillenmesi sağlandığı takdirde, teorik birikimi olanların, bu birikimini savaşçı kadrolar üzerinde avantaj sayması ya da savaşçı kadroların, askeri kapasitelerini diğerlerinin üzerinde avantaj sayması gibi çarpıklıklar ve bunlar arasında süren kaprisli atışmalar son bulacaktır. Çünkü, eksikliklerini telafiye yönelmeyen bu iki çarpık kadro şekillenisi de kendisini kamufle edemeyecek ve devrimci savaşın turnusol işlevi gören süreçlerinde dışı vuracaktır. Dolayısıyla gelişimin önünde ciddi bir engel olarak duran siyasal gerilik, devrimci savaş pratiği içerisinde yoğunlaştırılacak olan araştırmaya-inceleme ve pek tabii ki uygulamaya dönük teorik çalışmalarla giderilmek zorundadır. Bu ise girişken ve çok yönlü kişilikler yaratmayı şart koşmaktadır. Zira devrimci savaşın gelişimi yeterince sekteye uğramıştır ve bundan sonra hiç kimse bu hakta kendisinde bulmamalıdır ●

"Kriz" bu sistemin doğasıdır, çözüm;

sistemi alaşağı etmektir

Özellikle son dönemlerde, siyasi iktidar erkani ile bunların propaganda kurumları (görsel ve yazılı medya başta olmak üzere) ve propagandacıları yoğun bir seferberlik başlatmış durumdadırlar. Gündem "kriz." Aynı biçimde söylemlerin birbirini yadsır nitelikte olması, tartışılan bu konuya aynı bir renklilik vermektedir. Kimileri, resmi devlet politikasının bir zihniyeti olarak, sosyal olayları ve Kürt ulusunun "**Kendi Kaderini Tayin Hakkı**" mücadelesine yaklaşım gibi meseleleri, "bazı dış mihrakların" ülkeyi karıştırmaları ile açıklamaktadır. Kimi çevreler, kırat üzerindeki kılıcı keskin "mert" Türk kahramanı felsefesiyle, "evvelallah bize kriz-muriz işlemez, ekonomimiz sağlam, ufak sıkıntılarla atlattırız bu kazayı" nağmeleriyle soruna yaklaşmaktadır. Kimileri de, "yandık, battık... Aman yardım..." yaklaşımlarıyla akortsuz çıkan bu koro için de kendi ses tellerinin farkını yansıtmaya çalışmaktadır.

Egemen erk ve bunların siyasal-sosyal dayanakları, sorunun özünü böylesine ikilyüzlü söylemlerle karartmaya çalışırken, "ekonomik kriz" neden gösterilerek emekçi halk kesimine yönelen saldırılar hayata geçti bile. Yoğun işten çıkarmalar, patronlara halkın cebinden zorla alınan kaynakları peşkeş çekme, ücret dondurma ve esnek çalışma dayatmaları vs. vs. tarzında sıralayabileceğimiz, siyasi iktidarın uzun süredir yaşama geçirmek istediği yönelimler, "kriz" neden gösterilerek uygulamaya konulmuş durumdadır. Bugün ülkemizdeki "ekonomik krizin" nedenini, durumunu, niteliğini ve sürecini belirlemeden önce, genel bir doğruyla meseleye yaklaşım belirlemek gerekir: Genelde kapitalizm ve uluslararası tekeller, özelde ise emperyalizme goblekten bağımlı, iç ekonomik işleyişinin çıkarlarına göre şekillenmiş geri-çarpık ekonomik yapının üzerinde varlığını devam ettiren ülkemiz siyasi iktidar sahipleri, nispi "refah" yada "ekonomik kriz" dönemlerinde kendi kar hesaplarına göre belirledikten hedeflerden hiçbir zaman sapmaz, çıkarlarını riske edecek hiçbir davranış biçimlerini halkı düşünerek benimsemezler. Farklı farklı durumlarda nispi istikrar, istikrarsızlık yada kriz gibi aynı amaca ulaşmanın araçları farklılaşsada, öz daima aynıdır.

Siyasi iktidar sahiplerinin bu amaçlarına ulaşmaları için kullandıkları hiçbir araç ve yöntemde, ezilen sınıf ve katmanların çıkarı yoktur, olmasada sınıf çelişkilerinin doğasına aykırıdır. Aksine, bu sınıf ve katmanların üzerindeki sömürü ve baskının katmerleşmesi söz konusudur. Bu genel doğrunun politik bir sonucu olarak, son süreçlerde daha da gündemleşen "ekonomik kriz" çılgınlığı ile ülkemiz hakim sınıflarının, tez elden ezilen halk kesimine yö-

nelik ölüm fermanı niteliğinde kararlar alması, sorunun olumsuz sonuçlarının hangi kesimlerin omuzlarına yükleneceğine dair somut bir veridir. Yani, ülkemizdeki ekonomik durumu belirlemeden önce, hakim sınıfların varlık koşullarını, varlık koşullarının nefes boruları olan tüm yönelim ve araçların ezilen sınıfların, ara katmanların kıyımı, sömürsü ve baskıları üzerinde şekillenip ete-kemiğe büründüğünü bir kez daha belirtmek yararlı olacaktır.

Bütün bu genel belirlemelerden sonra, irdeleme konusu olan "kriz" sorununu daha da açarak, kriz olgusunun altında yatan temel sebepleri ortaya koymaya çalışalım. Her şeyden önce, ekonomik krizi "dış mihraklara" havale eden anlayışların üzerinde durmak gerekir. Eğer "dış mihrak" tespitiyle ülkemiz ekonomisinin emperyalizmin çıkarına göre biçimlenmesinden kaynaklı olarak, emperyalizmin içine girdiği ekonomik bunalımın ağır faturlarının bizim gibi yarı-sömürge veya sömürge ülkelerin üzerine yıkılması anlatılmak isteniyorsa, bu bir yanılla doğrudur, fakat sorunun bütününe açıklama açısından yanıltıcı bir bakış açısidir. Şöyle ki, emperyalist tekeller, kendi iç çelişkileri ve yasaları gereği yaşadıkları krizin yükünü ülkemiz ekonomisinin üzerine yıkarlar. Yada ülkemizdeki çıkar odaklarının baskı ve sömürü aygıtı kanalıyla, elde ettikleri karlarla kendi iç bunalımlarına bir "çözüm" bulmaya çalışırlar.

Bu, ülkemiz ekonomisinin bağımlılık ilişkilerinden kaynaklı "kaderidir". Fakat salt bu yön, ülkemizdeki sürekli ekonomik buhranı tanımlamaya yetmez. Aynı biçimde, ülkemiz geri-çarpık üretim biçiminin kendi iç çelişkilerinde sürekli kriz ve bunalım üretmektedir. İşte ülkemizin ekonomik yapısı, içine girdiği her türlü bağımlılık ilişkisinde ve yaşadığı bunalım, istikrarsızlık veya krizde esas olan yondur. Bu yönü karartarak sorunu "dış mihraklara" havale etmek, siyasi iktidarın bilinçli bir çarpıtmasından öteye bir anlam taşımamaktadır. Öncelikle bu noktanın açık bir biçimde görölmesi gerekir. Aynı şekilde "dış mihrak" yaklaşımı, kapitalizmi kutsamanın bir anlayışı olarak, yaşanan ekonomik kriz, istikrarsızlık ve bunalımları, kapitalizmin doğasının dışında arama yada kitlelerde o yönlü bilinç bulanıklığı yaratma amacınada hizmet etmektedir. Ki, sorunun deşifre edilmesi gereken en önemli yönü budur.

Herşeyden önce, üretim biçiminin temel amacı kar olan kapitalist sistem, kendi iç dinamikleriyle daima istikrarsızlık, bunalım ve kriz üreten bir sistemdir. Genellikle belirsiz ve dış bir

faktörden kaynaklanan, denetimsiz bir biçimde çevreyi etkisi altına alma olarak tanımlanan "kriz" kelimesi, kapitalizmle çabışki halindedir. Çünkü yaşanan tüm bu ekonomik alt-üst oluşlar ve buhranlar, tamamıyla kapitalizmin asallıklığının ve çürümüşlüğünün bir yansıması olarak tezahür etmektedir. Ve bütün bunlar, kapitalizmin iç dinamiklerinin çabışkısının bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Özel mülkiyete ve bunun zorunlu bir sonucu olarak özel sermaye birikimi ilkesine dayalı bir sistemdir kapitalizm. Bir yandan sermayenin belirli tekellerde aşırı biçimde yoğunlaşması, diğer yandan gelir dağılımındaki korkunç uçurum ve boyutlanan dengesizlik, talep yetersizliği ve aşırı üretim gibi gelişmeler, kapitalizmin iç çelişkilerinin doğal zorunlu sonuçlarıdır.

Kar hırsı üzerine ama aynı zamanda belirsiz bir pazara yapılan üretim ve güce dayalı rekabet, emekçilerin ve geniş halk katmanlarının alım gücünün olmaması-yoksullaşması paralelinde, tüketim mallarında başta olmak üzere pazardaki daralma, üretim araçlarının üretiminde ve pazarda malların dolaşımında bağıştösteren gerileme, aşırı üretim ve stok birikimi, kapitalizmde krizi mutlak kılmaktadır. Yani kapitalizmde bolluk, yoksulluğun nedeni olarak varlığını sürdürür. Çünkü, fazla üretim halkın ihtiyaçları için değil, kar hırsı ile pazar için yapılmaktadır. Halkın alım gücü olmadığından, süreç içinde bu fazla üretim kapitalizmi bunalıma sürüklemektedir. Bu bunalımın belirtileri olarak, ticaret son derece durgunlaşır. Fabrikalarda duran işler, yoğun bir işçi kıyımıyla son bulur ve pazar düşük fiyata metalarla dolup taşar. Fakat, bunalıma varan fazla üretim mutlak değil, görecelidir. Zira, halkın alım gücüne göre bir bolluk söz konusudur. Ama toplumun ihtiyaçları gözönüne alındığında, bir bolluk söz konusu değildir. Fazla üretimin sonucu olarak yaşanan bunalım dönemlerinde de, toplumun ihtiyaçlarında, gereksinimlerinde bir azalma olmadığı gibi, halk kesimlerinin alım gücünde de müthiş bir azalma olur. Toparlayacak olursak; kapitalist sistemin bunalım sebeplerinden bir olan fazla üretimin esas nedeni, "**Üretimin toplumsal niteliği ile üretim ürünlerinin kapitalist şekli arasındaki çelişkidir.**"

Kapitalizm, üretimi toplumsal işbölümü üzerine kurduğu gibi, gelişim düzeyine görede bu toplumsal işbölümünü derinleştirir. Binlerce işçiyi bir arada çalıştırarak emek olgusunu merkezileştirir, üretime toplumsal bir nitelik verir.

Toplumsallaşmış bu üretimin, toplumun ihtiyaçları için değil, kapitalistlerin kendi çıkarları için kullanılması söz konusudur. Çünkü, üretim araçları kapitalistin özel mülkiyetindedir. Bunun bir sonucu olarak, milyonların ürettikleri kapitalistin avuçlarındadır. Bu durum, kapitalizmin başlıca çelişkilerinden birini karşımıza çıkarmaktadır: İşletmelerdeki üretim örgütü ile toplum içindeki üretim anarşisi arasındaki çelişki... Yani işletmelerde üretimin örgütü olması ama üretim araçlarının özel mülkiyetinden dolayı, toplum içinde bu durumun üretim anarşisi olarak yansıması. Çünkü, her kapitalist aşırı kar peşindedir. Toplumun ihtiyaçlarını düşünerek değil, pazarda en fazla kar elde etme hırsıyla faaliyet yürütür ve yaygınlaştırır. Yada sermayelerini daha farklı alanlara kaydırır veya daha fazla kar elde etme amacıyla üretimi kısarlar. Bu da toplumun ihtiyacı olan ürünün üretimini imkansızlaştırır. Özellikle emperyalizm çağında, sermayenin üretim alanları dışında faizler, süpekülatif sermaye olarak daha yoğun kullanılması bu çelişkiyi derinleştirmektedir.

Üretimi sınırsız geliştirmeye, tüketici olan emekçi kesimlerin alım gücünü düşürmekte kapitalist sistemin başlıca çelişkilerindendir. Kapitalizmin yasası gereği, artı-değer temel işlevdir. Kar yarışması kapitalisti birikime, artı-değeri arttırmaya, üretimi yaygınlaştırmaya, tekniği daha da geliştirmeye, üretimi modernleştirmeye, akabinde ek emek kiralayarak meta üretimini attırmaya iter. Fakat, tüketim bu gelişmeye eşit olarak bir artma eğilimi göstermez. Bunun zorunlu bir sonucu olarak, kapitalistlerde en fazla kar elde etme eğilimi, ücretleri düşürmeye, sömürüyü yaygınlaştırmaya götürür. Emekçilerin ücretlerinin düşürülmesi, yani yoksullaşması alım gücünün düşmesine denk gelir, bu da pazarda metaların sürüm olanaklarını imkansızlaştırır ve süreç içinde bütün bunlar, fazla üretimden kaynaklı ekonomik bunalıma sebebiyet verir.

Konuyu bir kez daha derli toplu vurgulamak gerekirse; temel amacı kar olan kapitalist üretimde, kriz, bunalım, istikrarsızlık gibi kavramların başında kapitalist gelişmelerin yasaları yer almaktadır. Kapitalizmin iç çelişkilerinin bir sonucu olarak, sermayenin organik bileşimindeki artış ve buna bağlı olarak ortalamaya kar oranlarının düşüşü, kapitalist gelişmenin genel yasasıdır. Bu nedenle kapitalist sistem, uzun süreli çevrimlerle gelişim gösterir. Bir bunalımın başlangıcından, bir sonraki bunalımın başlangıcına kadar süren döneme çevrim denildiğine göre, kapitalizmin günümüze kadar gelişiminin, çevrimlerin tekrarı üzerine günümüze geldiği ve bundan sonra da böyle gelişme göstereceği tartışma götürmez bir gerçektir. Uzun süreli bir toparlanma, uzun süreli bir gerilemeye yerini bırakır. Ve her dönem,

belli başlı çevrimler içerir. Bunalım çevrimin temel evresidir. Ayrıca çevrim çöküntü, toparlanma, atılım gibi evrelerden oluşmakta ve bu yasa kapitalizmin doğasında birbirinin ardından hep tekrar etmektedir. Bugün Güneydoğu Asya ülkelerinde başlayıp Rusya'yı ekonomik çöküntünün eşliğine getiren, tüm dünyayı etkisi altına alan "ekonomik kriz"de, 1960'larda başlayıp ve kendi içinde belirli zikzaklar çizerek günümüze kadar gelen ekonomik çalkantıların bir devamıdır. Emperyalizm, neo-liberal ekonomik politikalar, "Yeni Dünya Düzeni", "küreselleşme" gibi yönelimlerle bunu aşmaya çalışmışsada, bu "yeni" yönelim kendi iç dinamiklerinden dolayı yeni yeni bunalımlar yaratmıştır. Ki bu olgu, kapitalizmin en üst evresi olan emperyalizmin asalaklığı ve çürümüşlüğüden bağımsız ele alınamaz.

Genel olarak anlatmaya çalıştığımız kapitalist sistemin bu muzmin hastalıklarına, bir de günümüzde finans kesimlerinin yarattığı kambur binince, üretim maliyeti daha da yükselmiş ve buna paralel olarak gelir dağılımı daha da farklılaşmıştır. Emperyalistlerin rekabet daışı ve kar hırsı, sömürgeler ve bağımlı ülkeler arasındaki çelişkiye hesaba katıldığında, kapitalizmin bu "yeni" yüzüyle emperyalist tekeller hiç bir plana ve programa uymadan, dönemsel farklılıkları ve halkın çıkarlarını gözetmeden tüm kararlarını piyasaya ve kendi çıkarlarına göre alarak kural dışı-dizginsiz bir biçimde hareket etmektedir. Kural dışılıktan kaynaklanan bu çarpıklıklar, gelişimin doğası gereği topluma kanıksatılmaya, yutturulmaya çalışılsada, çelişkilerin karşılıklı gelişimi ve istatistikler bütün bu yutturmacaları yadsır bir biçimde gerçekleri gözönüne sermektedir.

"Ekonomik kriz" olgusuna kapitalizmin genel yasasıyla baktıktan sonra, meseleyi ülkemiz ekonomisine yansıyan biçimiyle ele almak gerekir. Zira, ülkemiz ekonomik sistemi iki yükü omuzlarında taşımaktadır. **Birincisi;** emperyalizmin genel bunalımını ülkemiz ekonomisinin üzerine yarak kendi çıkmazını aşma çabasıdır. Bugün IMF'nin ve Dünya Bankası'nın ülkemiz ekonomisine ilişkin aldığı kararları, MAİ gibi sözleşmeler ve yaptırımları emperyalizmin kendi çıkarlarından bağımsız ele alabilirmiyiz? **İkincisi ise;** ülkemiz ekonomik sisteminin yarı-feodal, yarı-sömürge niteliğinin kendi içindeki çelişkileri ve çözümsüzlükleridir. Bu iki olgu yan yana geldiğinde ortaya bunalımların, istikrarsızlıkların sürekliliği çıkmaktadır. Bu bunalımların dönemlere göre tek farkı, daha da derinleşip çözümsüz bir hal almasıdır. Aynı biçimde mevcut ekonomik durumda, bazı kararlarla ekonomiyi düze çıkarma dinamiklerinde mevcut değildir. Emperyalizm ve onların ülkemizdeki dayanaklarının aldığı her karar ve "yenilik" sadece patronların, uluslararası tekellerin çıkarlarını korumaya yöneliktir. Geçmiş dönemler gözönüne

getirildiğinde, bütün süreçlerden sermaye sahipleri karlı çıkmış, ezilen sınıf ve katmanların yaşamsal, sosyal, demokratik hakları dinamitlenmiştir. En somut ifadesiyle 24 Ocak ve 5 Nisan kararları, hep hakim sınıfların çıkarlarını koruma mantığıyla halkımıza giydirmiş ölüm fermanlarıdır. Son yaşanan "ekonomik kriz"de de adeta tarih tekrar etmektedir. Sürekli ekonomik bunalım içinde debelenen siyasi iktidar, gelinen aşamada, çözümsüzlüğüne halkın sırtına binerek çözüm bulmaya çalışıyor. Kendi iç dinamikleriyle yürümesi bile mümkün olmayan, kendi yapısal sorunlarıyla kronikleşmiş dengesizlik içinde, faize ve sıcak para politikasına dayanan ekonominin, alınacak kararlarla düzelmesi mümkün değildir. Bu kararlar olsa olsa 1999 bütçe tasarısında da hedeflenen, uzun süredir perde arkasından bir gösterilip bir geri çekilen sendikasılaştırma, esnek çalışma, düşük ücret, toplu sözleşmelere sıfır zammantığıyla oturma, ardi arkası kesilmeyen zammı fursatı, yoğun işten çıkarma vb. gibi politikaların "kriz" gerekçesiyle hayata geçirilmesi kararları olur. En son "krizi aşmalıyız" çığırkanlığı altında alınan kararlarda, bu mantığın aynası niteliğindedir. İşveren kesimlerinin "ya taleplerimizi yerine getirirsiniz (teşvik, vergi indirimi, ucuz kredi, hammadde vb.) ya da toplu işçi çıkaracağız, fabrikaları kapatacağız" yaygarasına Sabancı ve Koç Holding'de eklenince, Bakanlar Kurulu alelacele bir "kriz önlem" paketini işçi sınıfı ve diğer çalışan kesimlerin boynuna ilmek gibi geçirilmesine çıkardı.

-İhracatın ve reel sektörün finansman ihtiyacını karşılamak için bu yıl sonuna kadar Eximbank'a 35 trilyon liralık kaynak aktarılacak. Eximbank'ın sermayesi 1 milyar dolar yükseltilecek. Bankanın şu anda 50 trilyon lira olan sermayesi 375 trilyon liraya çıkarılacak. Eximbank kendisinde bulunan kredi taleplerini 1-2 ay içerisinde tümüyle karşılayacak.

-Bankalar ve finansman kuruluşlarının sağladıkları kredilerden alınan Kaynak Kullanımı Destekleme Fonu (KKDF) sıfıra indirilecek. Diğer kredili işlemlerden alınan KKDF ise yarı yarıya azaltılacak. Kredili işlemlerden alınan KKDF kesintileri bütçeyle ilişkilendirilmeden tümüyle ihracatın finansmanında kullanılmak üzere Eximbank'a aktarılacak.

-Merkez Bankası, Eximbank'ın Interbank'taki limitini 30 trilyon liraya yükseltecek.

-1992'den beri yürürlükte olan ancak etkili biçimde kullanılmayan export kredi sistemine işlerlik kazandırılacak.

-Tekstil sektörünün finansman sıkıntısından kaynaklanan hammadde ihtiyacının karşılanabilmesi için Tarım Satış Kooperatifleri Birlikleri'nin stokunda bulunan pamuk, 6 ay vadeli ve faizsiz olarak, dünya piyasası fiyatlarından tekstil fabrikalarına verilecek.

-İthalatın finansmanı için dahilde işle-

me rejimi kapsamında yapılan ithalatın alınan teminat miktarı %100'den %10'a indirilecek.

-İhracatların vergi, resim harç istisnası uyulamasından doğan sıkıntıların çözümüne yönelik olarak vergi düzenlemeleri yapılacaktır.

Alınan bu kararlara bakıldığında da görülecektir ki; amaçlanan emperyalist tekelere, onların ülkemiz topraklarındaki dayanakları ve patronlara yeni yeni olanaklar ve kar alanları açmaktadır. Yoksa alınan kararlarda ne kriz aşıldı/aşılma, nede işçilerin işten çıkarılmaları durduruldu. Zaten böyle bir amaçları da söz konusu değildi. Amaç, yalnızca ekonomik bunalımdan en az zarar gönlüp, karlarına kar eklemenin yanında, çarpık ekonomik sistemin tüm yükünü emekçi kesimlere yüklemektir. Bunun yanında gözden kaçırılmaması gereken bir yön daha vardır: Küçük işletmeleri yutma, yada emperyalist tekellerin veya büyük işletmelerin çıkarına göre konumlandırma. Uluslararası tekellerin ve onların ülkemizdeki dayanaklarının yönelimine bakıldığında, siyasi iktidarın bu son kararlarının amacı daha iyi anlaşılır. Özellikle küçük işletmelerin Organize Sanayi Bölgeleri (OSB) biçiminde konumlandırılmasıyla, hem ucuz işgücü elde edilmek, hemde örgütsüz-dağınık, sosyal haklardan mahrum bir işçi potansiyeli oluşturulmak istenmektedir. Ve bütün bunların toplumun "kriz psikolojisi" altında tutularak hayata geçirilmesi hesaplanmaktadır.

En yalın örnek, "kriz"i kendi kendini daha ciddi olarak hissettirdiği tekstil sektörüne yönelik alınan kararların çalışanlar lehine ve küçük işletmelerin çıkarına gibi gösterilmesidir. Halkın yaşamsal hakları "devlet teşviki" adı altında bu sektöre aktararak, denetimsiz büyüüp krizin eşliğine gelen bu sektörün yükü yine çalışan kesimlere ve çiftçilere bindirilmektedir. Çiftçinin alacağını ödemeyen devletin, stoklardaki tarımsal hammaddeleri bu sektördeki lordlara aktarması, tekstil patronlarının aldığı ve zevkle ellerini ovuşturdukları yeni tavizlerdir. Aynı biçimde krizin ciddi etki gösterdiği demir-çelik ve gıda sektöründe de, tablo farklı değildir. Yapılan, işverenlere daha fazla olanak sağlamak, halkın cebinden çalışan son kuruluşları para babalarının denetimine sunmaktır. Söz konusu yönelimler krize çare olmayacağı gibi, yeni yeni çelişkilerin çıkması ve ekonomik bunalımın daha da derinleşmesinden başka bir anlam ifade etmemektedir.

"Ekonomik kriz"i önlemek amacıyla, emperyalist tekelere ve büyük fabrikatörlere bu gibi olanaklar yaratılırken, işçi sınıfı ve diğer çalışanlara düşen işe kölelik zincirlerinin daha da pekiştirilmesi oldu. Kriz gerekçesiyle, reel ve finans kesiminin onde gelen temsilcileri başta olmak üzere, bütün işletmelerde binlerce işçinin iş aktine son verildi. Son bir ay içinde işten çıkarılan işçi sayısı, resmi rakamlara göre 700 bini aş-

mış durumda. Resmi verilere geçmeyen sayı düşünüldüğünde, rakamın büyüklüğü daha iyi anlaşılabilir. Çalışma sürelerinin kısaltılıp, çalışma saatlerine göre ücret ödenmesi, kıdem ve ihbar tazminatı gibi sosyal hakların gaspı, örgütlenme hakkının yokedilmesi vb. olumsuz tablo ile çalışan emekçilerin sırtına binilmektedir. Aynı şekilde tarım sektörü de, bir kışkacın içine alınmış durumdadır.

Ekonomik kriz ve getirilen belli başlı "çözümler" bunlardır. Kaba taslak bakıldığında dahi, bütün bunların krizi derinleştirmekten başka bir işe yaramadığı görülecektir. Gelir dağılımındaki uçurum daha da büyür, kitlelerin alım gücü daha da düşer ve böylece çözümsüzlük kendini "yeni" çözümsüzlüklere devrederek peyderpey devam eder.

Bu bağlamda; tüm halk kesimlerine, işçi sınıfı ve emekçilere süreç önemli görevler yüklemektedir. Siyasi iktidarın kendi iç dinamiklerinin yarattığı bu krizin yükünü, ezilen sınıf ve katmanlar çekmek zorunda değildir. Hakim sınıflar nasıl ki, her kriz döneminde kendi çıkarlarına uygun konumlanıyorsa, emekçi halk kesimleri de; sürece, kendi çıkarlarına göre konumlanıp kendi çözümleriyle müdahale etmek durumundadırlar. Sendika ağalarının ve reformistlerin, ısrarla ölmüş bir sistemi diriltmeye çalışıncasına, sistem içinde bir çözüm aramaları beyhude bir çabadan başka birşey değildir. Sistem içinde krize çözüm yoktur, krizin çözüm yöntemi devrimdir. Bu da sistemin dışına çıkarak, sisteme karşı müdahale etmek demektir. Yani, proletaryanın kendi öz örgütü ve bilimsel dünya görüşü MLM ile donanmış partisinin çatısı altında savaşıması, krize tek çözüm yöntemi olan devrimi gerçekleştirmesidir. Aksi durumda, işçi sınıfı bugün hakimiyetine girdiği mevcut sendikal anlayışların çatısı altında mücadele ederek sorunlara çözüm olamaz. Çözüm olamadığı gibi, ilerici dinamiklerini de bu tür alanlarda heba eder. Bu da, işçi sınıfının tarihsel misyonu ve çıkarını yadsıması demektir.

Bilinmeli ki, bunca çürümüşlüğe ve ekonomik krize rağmen, sistem hala ayakta durabiliyorsa, bu sistemi yok edecek sınıf ve katmanların örgütlü bir güç halinde savaşmamasındandır. Eğer bu ilerici savaşla sürece müdahale edilmezse, hakim sınıflar sömürü aygıtlarını hep güçlendirerek, çıkarlarını kutsayarak süreci belirlemeye devam edeceklerdir. Buna olanak vermemek, çıkarlarımız nezdinde insanlığın menfaatinidir. Kısacası istikrarsızlıklar, bunalımlar ve krizler sistemin doğasında vardır. Yükünü ezilen sınıf ve katmanlar çekmemelidir. Aksine krizlere yegane çözüm olan devrimle mevcut siyasi iktidarı alaşağı ederek, kendi iktidarı ile çözüm olması bir zorunluluktur. Bunun en özlü anlatımı da, sisteme karşı doğru örgütlenme ve taleplerle mücadele etmektir ●

Devrim için öğrenilmesi zorunlu bir bilim tarih

En azından, ortaöğretim sürecini yaşayanlarımız, tarih bilimine dair ders alımlarımız ve sınırlı da olsa bir bilgiye sahiptirler.

Dar bir yaşam alanında varolmakta doğrudan ilişkili olarak doğaya, topluma, insana ve kendine dair sınırlı bir bilgiye sahip genç kafalar, -eğer öncesinde okuma alışkanlığı edinmemişlerse- öğretim sürecinde yeni karşılaştıkları sınırsız genişlik ve zengin çeşitliliğiyle görkemli maddi yaşamın düşünsel alana yığdığı "sınırsız" bilginin ağırlığı altında ezilirler. Eğer, bu öğretim sürecinin düzenleyicisi ve yönlendiricisi, özel mülkiyet dünyasını kutsayan sömürücü sınıflarsa, bu ezilme durumu bilinçli bir biçimde özellikle kışkırtılır. Bu bir yığın bilginin maddi kaygılarla beslenen öznel yorumlarla daha da karmaşık hale getirilmesi, kafa karışıklığına neden olur.

Ya da "tam tersi" bir yöntemle bilgi basitleştirilir, tek bir yönüyle ele alınır veya bilginin kökenini maddi yaşamın kendisinde aramak yerine, "evrensel bir ruh", "tanrısal güçlere sahip büyük kahramanlar" ya da raslantılar bilginin merkezine yerleştirilir. Nesnel gerçeği ifade eden tarihsel bilgiyi ortaya çıkardıktan sonra bilgiyi yorumlamada bilinç gözardı edilir, duygular öne çıkar. Örneğin, tarihsel bir olay olarak İstanbul'un Osmanlılar tarafından işgal edilmesi, dinsel duygularla, hristiyan dünyasıyla yaşanan çatışmayla ya da Fatih'in "kahraman" ve "cesur" kişiliğiyle açıklanmaya çalışılır. Ekonomik, siyasal, askeri vb. nedenler gözardı edilir. Duygular kamçılanır; yalın gerçeklerin üzeri kalın bir sis perdesiyle, insanı alıp "başka alemlere" götüren efsanelerle, büyüdü düşlerle süslü mitoslarla ve öykülerle örtülür. Gerçek, tarihin nesnesi olmaktan çıkarılır ve tarih, bilimsel oluşla uzaktan yakından ilgisi olmayan her türlü hurefayla, dinsel duygularla, yüzeyde kalan nedenlerle vb. açıklanmaya çalışılır. İnsanlar arasında yaşanan çelişkilerin özü, sınıf farklılıkları ve bu farklılıkların neden olduğu çatışmalar gizlenmek istenir. Osmanlı İmparatorluğunun tarihinde yaşanan isyanlar, okul kitaplarında yeralan biçimiyle meshep ayrıntılarına ya da tek tek insanların iktidar hirsına veya düşman devletlerin kışkırtmalarına dayandırılır. Halkın isyanlarına önderlik edenler ya sapkınlıkla suçlanıp karalanırlar ya da burjuvazinin imzasını taşıyan tarih kitaplarında hiç yeralmazlar. Halkın devletle olan çelişkilerinin çok uzun bir geçmişe dayandığının kanıtı olan bu isyanların çıkış ne-

denlerinin halk tarafından tarihte yaşandığı biçimiyle öğrenilmesi istenmez. Devlet, hep güçlü, halktan yana ve insan yaşamının olmazsa olmazı olarak gösterilir. Devletin sınıf niteliği gizlenmeye çalışılır, sınıf farklılığı yoksayılır ve bunun, herkesçe böyle bilinmesi istenir. Sömürü sisteminden beslenen, geleceğini sistemin geleceğiyle bütünleyen burjuva ideologları, yaptıkları araştırmalarla nesnel gerçeğin bilgisini edinirken gerçekçidirler, ama, nesnel gerçeği yorumlarken ve türettikleri sonuçları halka aktarırken gerçekçi olmaktan uzak birer idealisttirler.

Yalanla yürüyen sömürü sistemi, gerçeklerin üzerini ölü toprağıyla örter. Yalan ve yanlış bilgi kutsanır bu özel mülkiyet tapınağında. Bir kez kutsanan, tartışılması olanaksız tabulara çevrilip göğün en yüksek noktasında tanrılar dünyasının giz dolu havasıyla sarıp sar-

tırılan üreten geniş yığınlar, her dönem, kendisini kovalayan mistik güçlerin arkasına gizlenen sömürücü zorbalanın istedikleri yöne gitmeye güdülendirilir. Durup arkasına bakma cesareti gösterenler, korkunç cezalara çarptırılırlar.

Tarih, insanlığın pratik faaliyetinin bir sonucudur. Ancak, bu sonuç, farklı elerde farklı biçimlerde yorumlanır. Üretim araçlarının özel mülkiyetine dayanan sistemde tarih, özel mülkiyet dünyasını daha da derinleştirip genişletme ve sonsuza taşıma hedefine göre biçimlenir. Özel mülkiyet dünyasında tarihin yazıcıları ezen ve sömüren sınıflardır. Binlerce yıldır yaşanan ve yaşamaya devam ettiğimiz çelişki, tarihi yapanlarla (üreten geniş emekçi yığınlar) tarih yazıcılığına soyunanlar (üretimde yer almayan asalaklar, kanlı iktidarlarını üretim araçlarının özel mülkiyetine dayandıran sömürücü sınıflar) arasında yaşa-

Proleter ideolojinin ustaları tarih biliminin önemini görmüşlerdi. Tarihi olduğu gibi, yaşandığı biçimiyle kavramak, yalnızca, insanlığın gelişim seyrini ve bu seyri belirleyen dinamikleri bilmek değildi. Birkez tarihi kavrayan insan bugünü anlayabilir, yarına da biçim verebilirdi. Tarihin gücü, tek başına yaşanmış olanlara ışık tutmasından değil, ayrıca, yaşanılacak olanları aydınlatmasından ileri geliyordu. Ezen ve sömüren sınıflar da bu gerçeği biliyordu. Tarih biliminin dizginlerini hiç bırakmamacasına sıkı sıkıya ellerinde tutmaya çalışmalarının nedeni de buydu.

malanan "bilgi", sıradan insanlar için erişilmezdir. İnsanlık, bu "erişilmez" köleliğini tartışmasız bir biçimde kabul edecek tarzda kadercilikle uysallaştırılan ve ne kadar az ve yetersiz ve yine ne kadar kötü ve iğrenç olursa olsun yaşamın kendilerine sunduklarıyla yetinen kullar haline getirilir. "Erişilmez" görünmez ipleri her dönem ezen ve sömürenlerin ellerinde oldu. Yaşam bir sahneydi ve üreten yığınlar seyirci. İpleri ellerinde tuttukları "erişilmez" istedikleri gibi çekip çeviren hakim sınıflar, kimi zaman, ellerindeki o bilinmez "kutsal" gücü insanların üzerine saldılar, kimi zaman da "bağışlayıcı" ve "iyiydi" "erişilmez." Korkular ve beklentiler, bilgisizliğin ıssız ve karanlık kulvarında insanlığı kovalayıp durdular. Sahnelenen bu oyun ve bitmek nedir bilmeyen bu koşu, sömürüyü sonsuzluğa yaymanın "kutsal" araçlarıydılar. Bırzacak almak için boyun büküp yalvarmaya koşullandırılan, hep vermeye alış-

nır. Üstelik, bu yazma eylemi, onların dar, hencil çıkarlarının hizmetinde gerçekleri çarpıtma işleminden başka bir şey değildi.

İnsanlık tarihinin son birkaç yüzyılı, yukarıda ortaya koyduğumuz çelişkinin daha da derinleştiği, çatışmanın daha da boyutlanarak tüm dünyaya yayıldığı bir dönemi ifade eder. Tarih yapanlar, tarihin yaptıkları gibi yazılması, gerçeklerin olduğu gibi ortaya konması işini bizzat kendileri üstlenme bilinciyle, amansız bir mücadeleye girişmişlerdir. Çatışmaların en yoğun biçimiyle yaşandığı bu dönemde, ekonomik, sosyal, siyasal, bilimsel, kültürel vb. gelişmenin vardığı boyut, tarihsel birikim, insan bilincinde sıçrama yaratmış, doğanın ve toplumsal yaşamın gelişim yasaları keşfedilmişti. Toplumsal yaşamın gelişim yasalarının keşfi, aynı zamanda insanlık tarihinin gelişim dinamiklerini de gözler önüne seriyordu. Bu, tarih bilincinde de bir sıçrama noktasıydı.

Karl Marks ve Fredrich Engels öncülüğünde sistemleştirilen proleter ideoloji, tarihi olduğu gibi yazma fikrinin somut bir ifadesi olarak ortaya çıktı. Tarihin, diyalektik materyalist bir bakış açısıyla yeniden, ama tüm çıplaklığıyla yazımı, insanlığın gelişimi yönünde yıkımın ve yapımın manifestosuydu aynı zamanda. Ve artık, sahte tarih yazıcılığına soyunan sömürücü zorbalara, bu alanda yalnız değildiler. Üreten yığınlar, yarattıkları değerlerin gerçek anlamını kavramaya başladıkları ölçüde "hayaletlerin", "hortlakların", "ruhların", "cinlerin" ve "büyük kahramanların" cirit attığı sahte dünya tarihi teorilerini paramparça etme yolunda güçlü adımlar attılar.

Toplumsal yaşamın gelişim dinamiğini ifade eden sınıf mücadelesi yalnızca ekonomik, siyasal ve askeri alanda değil, bilimsel ve kültürel cephede de kıyasıya bir çatışmaya tanık oluyordu. Tarih alanı da, bu cephele içerisinde çok önemli bir yer tutuyordu. K. Marks ve F. Engels, daha o dönemlerde, birlikte tarihsel materyalizmin ana hatlarını ortaya koydukları Alman İdeolojisi isimli eserlerinde tarih biliminin önemini şu sözlerle vurgulamışlardı: "Biz, bir tek bilim tanıyoruz, o da tarih bilimidir. Tarih iki yönden incelenebilir. Tarihi, doğa tarihi ve insanlık tarihi diye ikiye ayırabiliriz. Bununla birlikte, bu iki yön birbirinden ayrılmazlar; insanlar varoldukça, insanlar tarihi ve doğa tarihi karşılıklı olarak birbirlerini koşullandırır. Doğa tarihi, yani doğa bilimi ile belirtilen şey, burada, bizi ilgilendirmez; buna karşılık insanların tarihi ile ayrıntılı bir biçimde uğraşmamız gerekecek. Gerçekte, hemen hemen her ideoloji ya bu tarihe değin yanlış bir anlayışa indirgenir ya da bu anlayışı hüsbütün bir yana bırakmak gibi bir tutuma varır. İdeolojinin kendisi de zaten bu tarihin görünümünden biridir ancak..." (Alman İdeolojisi, s. 41-42)

Proleter ideolojinin ustaları tarih biliminin önemini görmüşlerdi. Tarihi olduğu gibi, yaşandığı biçimiyle kavramak, yalnızca, insanlığın gelişim seyrini ve bu seyri belirleyen dinamikleri bilmek değildi. Birkez tarihi kavrayan insan bugünü anlayabilir, yarına da biçim verebilirdi. Tarihin gücü, tek başına yaşanmış olanlara ışık tutmasından değil, ayrıca, yaşanılacak olanları aydınlatmasından ileri geliyordu. Ezen ve sömüren sınıflar da bu gerçeği biliyordu. Tarih biliminin dizginlerini hiç bırakmamacasına sıkı sıkıya ellerinde tutmaya çalışmalarının nedeni de buydu.

Burjuva ideolojisinin önemli bir parçası olan burjuva tarih anlayışına kökten bir eleştiriyi doğan tarihsel ve diyalektik materyalizm, daha ortaya çıktığı ilk anda burjuvazinin yoğun saldırısıyla karşılaşmış. Binlerce yıldır varlığını koruyan mülkiyet ilişkilerinin üzerinde biçimlenen sosyal yaşam, burjuva tarih anlayışının halkın bilincinin derinliklerinde kök salmasına neden olmuştu. Dinsel inanışların insanlar üzerindeki etkisi, ulusal tarihin burjuva yorumunun kitlelerin milliyetçilik duygularını kabartması, halkın zorunlu ihtiyaçlarını karşılamak için yaşadığı güçlüklerden dolayı eğitime para ve zaman ayıramamasının neden olduğu cehalet ve benzeri birçok etkenin yarattığı koşullar; burjuva tarih anlayışının halkların bilincinde yer etmesinin önünü açıyordu. Elindeki iktidarın bütün araçlarını seferber edebilme olanaklarına sahip olan burjuvazi, tarih anlayışını geniş yığınlar içinde yaymada, kendi çıkarlarına hizmet eden bu tarih anlayışını kitlelere kabul ettirmede, alternatif olarak ortaya çıkan tarih anlayışlarını etkisizleştirmede bu güçlü araçları kullanıyordu.

Yeni gelişen ve hızla büyüyen, yaşamın yaratıcısı güçlü bir yığının, işçi sınıfının, sömürü sisteminin hakimini burjuvaziye karşı verdiği iktidar savaşında ideolojik bir silah, yol gösterici bir klavuz olarak daha henüz biçimlenen diyalektik ve tarihsel materyalizm, sınıf mücadelesinin teorik ustalarınca sistemleştirilmişti; ancak, burjuvazinin yoğun saldırıları altında geniş yığınlara ulaşmanın sıkıntıları yaşıyordu. Yeni tarihsel anlayışın -tarihsel materyalizmin- dayandığı temel, nesnel gerçeklerdi. Tarihsel materyalizm gücünü, hem gerçeklerden ve hem de toplumsal yaşamın biricik yaratıcısı üreten emekçi yığınlarından alıyordu. Tarih, artık, gerçek yaratıcılarına yabancı, onun varlık nedenlerini ortadan kaldıran, kölece bir yaşamı sonsuza taşımayı amaçlayan, zorbalığı kutsayan, en yalın gerçeği bencilce çıkarlara kurban eden vb. bir olgu olmaktan çıkıyor; gerçek yaratıcılarının elinde yaşamı yeniden, ama, daha bilinçli ve insanlığın çıkarları doğrultusunda yaratmanın bilimi olarak ışıyordu.

"Tarih, tekrardan ibarettir" diyordu, burjuva ideologları. Değişimi yadsıyorlardı; kendilerince haklıydılar bu yargıyı öne sürerken. Onlar için, değişimi onaylamak, iktidarlarını işçi sınıfına, yani gerçek sahiplerine teslim etmekle eşdeğerdi. Asafak yaşamlarını korumak için, değişimin mümkün olmadığını, tarihin tekrardan ibaret olduğunu ısrarla savunmalıydılar. Bu da yetmezdi; iktidarlarının yeminli düşmanı, mezar kazıyıcısı işçi sınıfını ve halkın diğer kesimlerini de bu yalana inandırmalıydılar. Dünya başından beri böyleydi. Doğal sistemde nasıl gece ve gündüz, yaz ve kış, hayvanlar ve insanlar ve bitkiler bir arada belirli bir denge içinde bulunuyorsa; ve bunlardan birinin olmaması ya da dengeyi bozacak bir değişim

yaşanması doğal sistemi bozuyorsa ve yaşamı alt-üst ediyorsa, toplumsal yaşamda da zenginler ve fakirler vardı. Bu, tarihinin kurduğu bir dengeydi. Bunlardan birinin yokluğu ya da dengeyi bozucu hareketleri toplumsal yaşamın sonu, insanlığın felaketi demektir. Bu sistem değişmezdi, her zaman vardı ve her daim de varolacaktı. Bu düzeni yıkmaya kalkışmak boşunaydı. Buna cüret edenler, tannıya karşı gelmiş olurlardı, hem bu dünyada hem de öte dünyada cezalandırılmaktan kaçamazlardı.

Burjuvazinin bugün öne sürdüğü tarih anlayışı, doğaldır ki, bu kadar basit ve kaba değildir. Geçmişte, bilimsel ve teknolojik gelişim henüz bu aşamaya varmamışken, tarihsel materyalizm proleter ideolojinin ustalarınca sistemleştirildiği halde geniş kitleler içinde bugün olduğu kadar etkili değildi, kitleler toplumsal yaşama ve insanlığın gelişim seyrine ilişkin bilgi edinmenin olanaklarına şimdiki gibi sahip değildi, dinsel inanışların yığınlar arasındaki etkisi şimdi olduğundan çok daha fazla; cehalet yaygınken vb. bu kaba ve basit tarih anlayışı, burjuvazinin ihtiyaçlarını karşılamak için yeterliydi. Bilimsel ve teknolojik gelişimin olduğu boyut, burjuva tarih anlayışının bu biçimini artık

Özcesi, bilimler hızla gelişiyor, teknoloji durmaksızın büyüyor ve yaygınlaşıyor, o koskocaman saat, tarih hiç aksmaksızın işliyor. Oyle ki, çoğumuz, bu başdöndüren değişimin temposuna ayak uyduramadığımızdan yakınıyoruz sıkça. İşte, sorun da, çözüm de bu ya!

Burjuvazi de bu hızlı değişimin dışında kalıyor, yarattığı "canavara" hakim olamıyor. Hızla ilerleyen zamanın, değişen koşulların, yaşanan gelişimin zenginler ve yoksullar arasındaki çelişkileri iyice derinleştirdiğini biliyor. Değişimin ve gelişimin yarattığı "sınırsız" olanakları çıkarlarının geleceğini sağlama almak için kullanırken, bu olanakların kendi sonları olabileceğini kestiriyorlar. Ancak, dünya devrim cephesi, bu değişen ve gelişen sürecin yarattığı muazzam olanaklardan yeterince yararlanamıyor. Bu, değişen süreci doğru bir biçimde değerlendirememekten ve varolan olanaklardan yeterince yararlanamamaktan kaynaklanıyor. Sosyalizmden geriye dönüş süreciyle birlikte bir yenilgi dönemine giren dünya devrimci hareketi, ideolojik ve siyasal alanda da bir "gerileme" yaşadı. Hızla gelişen sürece bütünlüklü bir biçimde yanıt veremedi. Marksist ideoloji, değişen koşullara uygun bir gelişim sağlayabilmenin dinamiklerine sahip olduğu halde, iste-

madığını biliyoruz, hele hele bu koşullarda, ulusal tarih konularının evrensel tarih konularına dönüştüğü böyle bir dünyada bunu iddia etmek, hiç de alçakgönüllülük olmazdı, hem de gülünç olurdu. Tarihte yer tutabilmek için demek ki "sıradan" bir üretim yeterli olmuyor. Tarih olabilmek için, dar bir alanda değil, geniş bir alanda her türden ilişkiyi derinden sarsacak bir değişim gerekiyor. Proleter ideolojinin ustaları K. Marks ve F. Engels Alman ideolojisi isimli eserlerinde tam da bu konuya açıklık getirecek bir örnek veriyorlar:

"Bu gelişmenin seyri içinde birbirleri üzerinde etki yapan bireysel alanlar genişledikçe ve gelişmiş üretim tarzıyla, dolaşımla ve bunların kendiliğinden sonucu olan uluslar arasındaki iş bölümü ile çeşitli ulusların başlangıçtaki kendi başlarına olma durumu yıkıldı; çar, tarih de, gittikçe dünya tarihi haline dönüşür; şu şekilde ki, sözgelimi İngiltere'de, Hindistan'daki ve Çin'deki binlerce emekçinin ekmeğini elinden alan ve bu imparatorlukların bütün yaşayış biçimini altüst eden bir makine icat edilirse, bu icat, evrensel tarihin bir olayı olur. Aynı şekilde şeker ve kahve, 19. yüzyılda, evrensel tarih bakımından önemlerini kanıtlamışlardır, şöyle ki; Napoleon'un kafa ablukası sonucu, bu ürünlerin bulunmaması Almanların Napoleon'a karşı ayaklanmasına neden oldu ve böylece 1813'ün şanlı kurtuluş savaşlarının somut temeli haline geldi." (age. s: 70)

Bugün, dünya devrimci hareketi; bu "sıradan" üretimlerin, bu "basit" değişimlerin kitleler üzerindeki etkilerini, yarattıkları yeni ilişki biçimlerini, burjuvazinin yeni hareket tarzını ve bütün bu gelişmelere karşı nasıl bir politika, nasıl bir örgütlenme tarzı, nasıl bir kitle ilişkisi modeli vb. üretilebilir sorularının yanıtını vermekte güçlük çekiyor. Bu soruların yanıtlarını verdiğinde de, "iş isten geçmiş oluyor"; çünkü, yeni "sıradan" üretimler, yeni "basit" değişimler yeni değerlendirmeleri zorunlu kılıyor. Bu kısır döngü böyle sürüp gidiyor...

İşte, geçmiş ve bugün ve gelecek arasındaki ilişki bu kadar iç içe geçmiş ve bu ayrı kavramlar birbirlerine bu kadar bağlı. Bugünü anlamak ve yarın aydınlatabilmek için tarihin ne anlam ifade ettiğini keskin bilmek zorundayız. Tarih nedir? Tarih nasıl oluşmuştur? Tarihin gelişiminin dinamikleri nelerdir? Genel olarak sömürücü sınıflar tarihe nasıl bakarlar? Ezilen ve sömürülenlerin tarihe bakış açıları nelerdir? Tarih ne işe yarar? Bugünümüzün nasıl olduğunun ve geleceğimizin nasıl olacağının yanıtları, bu soruların cevaplarında "gizli". Bu soruların yanıtlarını bulabilmek için tarihsel gelişimin olduğu bu noktadan geçmişe, ilkel insanın dünyasına "kısır" bir yolculuk yapmakta yarar var ●

Bugün, dünya devrimci hareketi; bu "sıradan" üretimlerin, bu "basit" değişimlerin kitleler üzerindeki etkilerini, yarattıkları yeni ilişki biçimlerini, burjuvazinin yeni hareket tarzını ve bütün bu gelişmelere karşı nasıl bir politika, nasıl bir örgütlenme tarzı, nasıl bir kitle ilişkisi modeli vb. üretilebilir sorularının yanıtını vermekte güçlük çekiyor. Bu soruların yanıtlarını verdiğinde de, "iş isten geçmiş oluyor"; çünkü, yeni "sıradan" üretimler, yeni "basit" değişimler yeni değerlendirmeleri zorunlu kılıyor. Bu kısır döngü böyle sürüp gidiyor...

yetersiz kılıyor. Sınıf mücadelelerinin geldiği aşama, bilimlerin hızlı gelişimiyle desteklenen, her keşif ve buluşla doğruluğu kanıtlanan tarihsel materyalizmin halklar arasında yarattığı etki ve artan gücü karşısında burjuva tarih anlayışı kendisini "yenilemek" zorunluluğunu duyuyor. Burjuva ideologları, tarih uzmanları, çok daha incelikli bir biçimde öne sürdükleri tezlerle mantıklı açıklamalar ve maddi kanıtlar bulmaya çalışıyorlar, yani anlayacağınız, çok daha "gerçekçi" ve bir o kadar da "tatlı" yalanlar üretiyorlar. İnsanların düş güclerini çok çeşitli araç ve yöntemlerle kışkırtıyor, yarattıkları "sanal dünya" oyaladıkları insanları, gerçeklikten uzaklaştırıyorlar. Gerçi, "zavallı" ve "biçare" yarı-sömürge, yarı-feodal ülkemiz henüz bu "sanal dünyanın" etki alanına girmedi ama, burjuvazinin bir iktidar aracı olarak "aptal kutusu" şimdilik aynı işlevi görüyor.

nilen ve geniş kitlelerce de beklenen istikrarlı bir gelişim gösteremedi. Bunun nedenleri ayrı bir yazı konusunu oluşturduğu için, bu nedenlere burada değinmeyeceğiz. Yaşanılan bu gerçekliği burada dile getirmişimizin nedeni, Marksist ideolojide önemli bir yer tutan tarih anlayışının da bu gelişmelerden olumsuz bir biçimde etkilenmesidir.

Bazıları, "tarihle bugünün arasında nasıl ilişki kurulabilir?" diye sorabilirler. Hiç duraksama göstermeksizin, tarihle bugün arasında, geçmiş zamanla şimdiki zaman arasında çok sıkı bir ilişki olduğu yanıtını vereceğiz. Tarih, yalnızca uzak geçmiş ifade etmez, yakın geçmiş de tarihin konusudur. Yaşadığımız anın bir ayağı geçmiştedir. Biz bu cümleleri yazarken, daha önce yazdıklarımız geçmişte kaldı, koyduğumuz son virgül de öyle... Şu anda yazdığımız bu satırların tarihte yeralacağını iddia etmiyoruz. Tarih olmanın bu kadar "basit" ol-

Halklar adına Zimek'te gerilla savaşıyor

Bir uzun yürüyüştür bu. Yaşamsal hakları mengineye alınmış bir halkın, tarihsel öfkelerini kuşanarak ayağa kalkışının yürüyüşü. Ama kurtuluş için bir halkın öfkeli olması, tarihsel haklılığı yetmez. Eğer şafağa bir halkın kurtuluşu geniş puntolarla yazılacaksa; halkın davasına önderlik edecek, kavgayı somut durumlara göre biçimlendirecek, stratejik ve taktik hedefleri yerli yerine oturtacak bir önderliğin zorunluluğu can alıcı bir yöndür. Özellikle ülkemiz topraklarında halka mal olmuş isyanlardaki "tarihsel tekrür" tersine çevrilmek isteniyorsa, burada önderliğin rolünün doğru belirlenmesi yadsınamaz bir gerçekliktir.

Altıncağ mücadelesinin 72 manifestosuyla ülkemiz topraklarına serpiştirilmesiyle, proletarya partisi, önderliğin bu rolünü kavramış ve aktivitelerini bu çerçevede yaşama geçirmenin bilinciyle hareket etmiştir. Ülkemiz somutunda iktidara yürüyüşün yegane yolu olan Halk Savaşı stratejisinin bugünkü taktiksel biçimi olan Köylü Gerilla Savaşıda, MLM bilimsel dünya görüşü ile donanmış öncünün önderlik ve savaş sanatının bir yasası olarak objektifte yaşam bulmaktadır. İşte gerilla, Altıncağ yürüyüşümüzdeki araçlarımızdan biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Gerilla umuttur. Gerilla ezilen halkların tarihsel haklılığının MLM süzgecinde sistemleşerek, dağlardan geniciliğin üzerine bir karabasan gibi çökmektedir. Gerilla devrim yürüyüşüdür, devrim yürüyüşü gerilladır bu bereketli topraklarda. Boyunumuzdaki kölelik boyunduruğunu asırların binmiş kinyile parçalayarak bir uçurumun öyle kolay kolay alçaklığını veremeyeceği alçalmışlığa panzehir olmaktadır gerilla. Namlusuna sürdüğü memiler, sarp yamaçların dolambaçlı patikalarında attığı adımlar, söylenen sözler, düşen bedenler hep yarınları dair söyler ihtilalin türküsünü. O halktır ve halktan yana iktidara yürüyüşüdür.

İşte bu yüzden gerilla çantasında dünyayı taşır. Bu bilinç attığımız her adımın toprakta bıraktığı izde saklıdır. Çeyrek asırlık tarihimizde sergilediğimiz onca onulmaz kahramanlıklar ve fedakarlıklar, ödediğimiz bedeller ve yarattığımız değerler bu gerçeği bir daha silinmezcesine beynimize, yüreğimize kazımıştır. Yalnız TIKKO gerillaları değil, TKP/ML'nin saflarındaki her militan tarihinden böyle öğrendi, gelecekte bu bilinçle yürümektedir. Zira bu, bilimin ışığında yarattığı tarihsel tecrübesinin emridir. Tarihi yalnızca yaşamak ve yaratmak, tarihe karşı sorumluluğumuzun bir ayağını eksik bırakmaktır. Aynı zamanda gelecek ku-

şaklara yarattığımız tarihi aktarmakla ancak tarihe ve geleceğe karşı sorumluluğumuzu yerine getirebiliriz. Yani yarattığımız değerleri, savaşma arzumuzla gelecek kuşaklara devretmek, olması gereken tarihsel akışı yaratmakta önem arzeder. Bu anlamda gerilla yaşantıdaki bir kesiti kaleme almayı zorunlu ve sorumluluğum gereği gördüm.

Kar yağışının henüz başladığı, fakat tüm Derinimlerin olduğu gibi bizim de beklentimiz olan bozkırın beyaz örtüsüyle örtünmesinin an meselesi olduğu dönemin bir günündeydik. Bu aynı zamanda tüm bozkırın değil, gerillanın da beyazlara bürüneceğinin işaretiydi. Bulunduğu araziye uyum sağlamak gerilla yaşamının temel ögesidir. Adeta gerilla bulunduğu arazinin rengidir. Gerilla nasılsa adını atarken ayaklarının altındaki toprağa kaçacakmış titizliğiyle yaklaşıyorsa, dış görünüşünde aynı titizliği göstermek durumunda-

gün gerillayı sarmalayan elbiseleri giydiği anda, komutan birliğe hareket talimatı verdi. Bütün gece yürüyecek ve bizi bekleyen bir diğer gerilla birimimizle buluşacaktır. Özellikle OPK'dan sonra alınan karar gereği, bu kışın barınak sessizliğini yaşamamak, hazırladığımız kış sürecine aynı bir anlam katmaktaydı. Keza barınak sürecinin hareketsizliği gerilla için adeta ölümdü... Ama bu baharı isyan ateşimizin korlandığı isyan türkülerimizle karşılayarak, kışın tüm zor doğal koşulları içinde isyana tutuşacaktık. Gerilla birliği, bizi bekleyen bu çetin kış koşullarının ön evresi olan ve bir sonbahar gününü andıran bir dönemin içinde yürüyordu. İlk kar düşümü olmasının yanında, ağaçların çoktan dokulmuş yaprakları doğa üzerindeki yeşili örtmüş adeta yeni gelen kar beyaz örtünün hazırlığını yapıyordu. Gerilla birliğinin ağır ağır yürüyüşü doğanın bu güzelliğiyle bütünleştğinde, adeta

manı ve içilen çaylar eşliğinde yoldaşlarla hasret giderdikten sonra dinlenmeye çekildik. Bu arada komutan yoldaşlarda bir araya toplanmış kendi aralarında tartışıyorlardı. Uzunca bir ara olan gün boyu uyuduktan sonra akşam üzeri uyandırmızda, komutan yoldaşların toplantısının hala devam ettiğini gördük. Bunu iyiye bir işaret olarak yorumladık. Keza bir eylem beklentimiz vardı. Eylemin gerillanın gıdası olmasının yanında bizim açımızdan günün daha aynı bir anlamı söz konusuydu. Çünkü iki gün önce Pozvenk'te beyaz ordu güçlerince kuşatmaya alınan gerilla birliğimiz, gün boyu yoğun düşman ateşi altında kalmış ve çıkış yapmak isterken Tekin (Fevzi Koç), Mustafa Aslan, Deniz Som ve Kürşat Onay'ı şehit vermiştik. Şehitler mücadelemizin zorunlu bir yasasıydı ve biz bu yasanın yaşama geçmesine klasik bir "kinlenme" ile yaklaşmasakta, yoldaşlarımızın intikamını alma duygusu adeta bizi düşman mevzilerinin üzerine itiyordu. Komutanlık toplantısının uzun sürmesinde bizde "Komutanlığında bizimle aynı düşünceyi paylaştığı" izlenimini güçlendirmişti ve kabına sığmazcasına eylem kararını bekliyorduk.

Genelde gerillanın hareket tarzında, özde de bir eylemin programlanmasında durumu en ince ayrıntısına ve her türlü ihtimale göre değerlendirmek önemlidir. Özellikle bir eylem anının tüm taktik aşamasının planlanması, buna uygun konumlanmanın yapılması, sonucun olumlu olması açısından mecburidir. Gerillanın esnekliğini, kararlılığını, enerjisini en uygun bir şekilde ve en üst düzeyde bir eyleme yansıtmak, gerillanın olduğu kadar esasta bir komutanın sevk ve idare etme yeteneğindedir. General M.I. Dragomirov'un bu gerçekliği ifade ettiği sözlerini hatırlatmak yararlı olacaktır: "Savaşta başarı kazanmak, asker olan insandan çok büyük bir enerji, kararlılık ve manevi bakımdan esneklik istemektedir. Öyle bir enerji ki; kurtuluş için umut kalmamış bir anda bile başarı kazanacağından kuşkuyla düşmez. Öyle bir kararlılık ki; gösterilmiş hedeften geri çekilmemek güç verir. Öyle bir esneklik ki; her an içinde bulunduğu durumu değiştirmeye yeteneklidir. Zafer ancak askerleri ona her ne pahasına olursa olsun, hatta hayatları pahasına erişmeye karar vermiş ordunun eline geçebilir. Çünkü, ancak biz-zat ölüme karar vermeye yetenekli olan zafer kazanabilir. Yani başkasını yenebilir." İşte gerilla savaşında da, gerilla bu dinamik rolünü günlük hareketine ve özde de eylem anlarına yansıttığı zaman, düşmanın tekniğinin

dir. Çünkü savaşta her hatanın pratik sonuçları kendini çok kısa sürede ortaya koyar ve bu çoğu kez ayrılıktır, "ölümdür." Ve gerilla kendi hatalarıyla buna kaynaklık etmek istemez, bu onun doğasına aykındır. Böylesine bir titizlikle karın yağmasıyla doğan kış koşullarına kendimizi uyarlamayı düşünerek gecenin karanlığına göz kırpyorduk. Evet karanlığı giyinerek, soğuklara ve fırtınalara diz çöktürecekmiş günler bizi beklemekteydi. Karanlık çoğu kez korkuların kaynağıdır. Çünkü karanlık bilinmeyen, karanlık korku ve ölümdür. Bu yargı binlerce yıl böyle süregelmiştir. Ama karanlığı aydınlığa çevirmek amacıyla gecenin elbiselerini giyen partizanlar için karanlığın bu hükmü geçersizdir. Gerilla için karanlık, onu sarp sarmalayan ana kucacı gibidir. Düşman, geceleri nereden geleceği belli olmayan partizanların darbeleriyle karanlığa gömülerek hareketsiz ve tedirgindir böyle anlarda. Ve

şirlerin sonsuz ufkuna esin kaynağı olan muazzam bir ortamı doğuyor.

Gerilla adımlarının doğanın bu muazzam yüzüyle buluşmasının yarattığı ezgi, içten içe söylediğim bir türküyü bütünleştirmişti: "Mavzer elde dağbaşında gezersin/ Sen partinin kahramanı erisin/ Zalimleri teker teker boğarsın/ Kurtuluşun can damarı GERILLA. Bu muazzam duygunun yoğunluğunda gerçekleşen gece yürüyüşümüzün ardından günün ilk ışıklarıyla birlikte diğer gerilla birliğimizle buluştuk. Ve ölümü aynı kaptan içtiğimiz yoldaşlarımızı gördüğümüzde, sabit birliğin komutanı olan yoldaşın coşkun bağırları görüşmeyi daha da canlandırmıştı. "Yoldaşlar çaydanlıkları çoğaltın. Ateşi büyütün. Yoldaşlar uzun yoldan geliyor, hemen sigara dağıtın ve dinlenmelerini sağlayın."

Bitlis sigarasının ciğerlerimize inen du-

kıymet-i harbiyesi kalmaz. Önemli olan gerillanın kendisini, savaş koşullarına somut bir şekilde hazırlayabilmesidir. Savaşta özellikle karşı-devrim her ne kadar büyük teknikler kullansa da, gerillanın hareketindeki ustalık ve esneklik, bilincindeki kararlılık ve enerjik duruşu, yalnız düşmanı yenme değil, aynı zamanda kendi gücünü korumadaki taktiksel manevra kabiliyeti ile donandığında, zaferler kazanmanın kaçınılmaz olacağı aşikardır.

Bu düşüncelerle komutanlığın toplantısının sonuçlanmasını heyecanla bekliyorduk. Ve nihayet komutanlık toplantısı bitti. Komutanın **"yoldaşlar toplanın Zimek'e doğru gidiyoruz"** talimatıyla birlik toplanıp yürüyüş pozisyonuna geçti. Gerilla birliğinin hareketinde önemli bir biçim olan öncü birim her zamanki uyanıklığı ile yerini aldı. Ve ardından, bizlerde uygun biçimde yürüyüş kolunda yerimizi aldık. Ordumuz yalnızca silah gücü ile askeri eylem görevini yerine getirmekle değil, aynı zamanda savaşımızın önemli bir yönü olan partimizin siyasal düşünce ve hedeflerini kitlelere taşımanın göreviyle de sorumlu olduğunun bilincindedir. Ordu içindeki partili yoldaşların yanında, ordumuz TIKKO'nun yitit savaşçıları da siyasal propaganda ve ajitasyon çalışmalarını yürütebilmektedirler. Bu görevimiz gereği, mola verdiğimiz yoksul bir Dersim köyünde, halkın sorunları, devrimimizin sorunları ve hedefleri, partimiz TKP(ML)'nin mücadelesi ve önemini tartışmanın yanında, daha iki gün önce ölümsüzleşen şehitlerimizin anısına konuşmalar yapıldı. Köylüleri özellikle şehitlerimizin kahramanlığı her zamanki gibi çok etkilemiştir. Tamda bu sırada, nöbetçiler, konakladığımız köye doğru bir grubun geldiğini haber verdiler. Tam komutan savunma birimizle telsiz bağlantısı kurmaya çalışırken, köylülerden biri nefes nelese içeri girdi.

"Kırveler sakın olun ve çıkmamanıza gerek yok. Gelenler cenazeye giden bizim köylüler" deyince cenazedeki gelişmeleri almak için köylülerin gelmesini bekledik. Zira şehit düşen bir yoldaşımızın cenazesi daha yeni Zimek'te toprağa verilmişti. Köylülerin anlatımından, cenazelerimizin kitlesel bir biçimde sahiplenilip, partimize yaraşır bir şekilde toprağa verildiğini öğrenmiş ve buna çok sevinmiştik. Yoldaşlarımızın intikamını alma duygusuna, kitlenin bu sahiplenme ve yanımızda olmaları eklenince, eylem yapmanın gerekliliğini daha fazla iliklerimizde hissediyorduk. Bu arada komutan yoldaşta, süreci istemlerimiz paralelinde işletiyordu. Yani gerillanın ruh hali komutan yoldaşın nezdinde toparlanmış, bir harekete doğru yol alıyordu. Komutan yoldaş durmadan köylülerle sohbet ediyor, düşmanın konumlanma ve hareket bölgeleri hakkında bilgi topluyordu. Gerillanın düşmana ağır darbeler

vurması, köklerinin sağlam olmasıyla olanaklıysa eğer bu kökler halktır. Yani halka ne kadar dayanır, ondan ne kadar beslenirsen meyvelerini ona sunmanın koşullarını o kadar çok yaratır-sın.

Akşam karanlığı çökeli epey olmuştuk. Ve vaktin geceye evrilmesinin ardından komutan hareket talimatını verdi. Her zamanki hareket konumuna geçerek köylülerle vedalaşıp Zimek'e doğru yol aldık. Gece boyunca yol almamıza rağmen günün ilk ışıklarıyla Zimek'e varabildik. Karakol köyü tam karşıdan gördüğü için, havanın aydınlanması durumu köye girmemize engeldi. Bile bile gerilla birliğini gereksiz risklere sokmamak için, günü Zimek'in yakınında bir ormanda geçirmeye karar verdik. Konaklama yerini, stratejik noktaları denetimimiz altına alarak belirledikten sonra, köyü gözlemeye başladık. Savunma birlikleri çıkarıldıktan sonra, komutan birliği toplayıp beklediğimiz eylem kararını açıkladı. Hedef Zimek Karakolu. Ve komutan büyük bir titizlikle eylem planını açıklarken, kafamda yiv ile set arasında döne döne düşman mevzisine yol alan bir mermi-nin vızıldasını hissetmiş, heyecanlan-mıştım bile. Aynı heyecan ve kararlılık, komutanın ağzından adeta mermilerin mekanizmadan şakırdarak geçmesi gibi süzülüyordu.

"Yoldaşlar. Bu akşam Zimek Karakolu-na bir saldırı düzenleyeceğiz. Saldırı-nın planı şöyledir. Bir birlik köyün içinden geçip elektrik trafosunu ve çevresini denetim altına alacak. Alan-daki diğer stratejik noktalara savunma birliği yerleştirilecek. Elektrik trafosu-na giden birlik, bu hazırlıktan sonra elektrik şartelini indirerek elektriği kesecek. Ve elektriğin neden kesildiğini öğrenmeye gelen düşman gücüne puslu atacak. Gelen düşmana ilk ateşi bu birlik yapacak ve koşullar zorlanarak öldürülen düşman unsurlarının silahları kamulaştırılacak. Tamda bu anda, uygun tepelerde konumlanmış gerilla güçlerimiz bir çok noktadan karakola bindirecek ve karakolun yakınına sızmış saldırı birimini geri çekecek." Bu eylem planı hepimize uygun ve mantıklı geldi. Diğer teknik yönlerde, tek tek değerlendirilip gözden geçirildikten sonra, güneşin gözden kaybol-maya doğru gitmesi gerillanın harekete yol veren saatini getirmişti bile.

Önce saldırı ve savunma birlikleri belirlendi. Saldırı birliğinde yer almanın şanslılığını bir kez daha yaşamamın sevincini silahımı ellerimle okşayarak yansıtmıştım. Saldırı birliğinin dışındaki gerilla gücümüz savunma birlikleri olarak konumlanmıştı.

Zira, somuttaki eylemin başarılı olmasında savunmanın önemi iyi tespit edilmişti. Sızan saldırı birliğinin pusuya düşüreceği düşman güçlerine bindirmesinin ardından, hem birliği geri çekebilme açısından hem de karakolun

çatışma alanına müdahalesini engelle-me ve karakoldaki düşman gücünü hareketsiz bırakma açısından, savunma-nın gücü ve konumlanışı doğru yapılmıştı. Son hazırlıklar yapıldı ve her birlik kendi görev alanına doğru, **"başarı-lar yoldaşlar"** komutayla yol aldı.

Birlikler görev alanına çekilirken, biz-de saldırı birliği olarak sızma harekete-yile puslu yerinde konumlandık. Az bir zamanın geçmesinden sonra telsizden trafoya giden yoldaşların elektriği kestiklerine dair anons geldi. Artık eylem başlamıştı. Eller tetikte, bütün duygularımız en üst seviyede çalışıyor, en ufak bir tıkırtıya dahi dikkatle inceliyorduk. Zira, yapılacak en küçük bir hata, büyük bir olumsuzluğa ve ağır bedellere malolabilirdi. Bu arada savunma birliklerinden biri, karakolun tam karşısı-nı tutmuş, diğerleri ise bölgeye giriş-çıkış yollarını denetim altına almıştı. Ellerin tetikte, gözlerin bir şahin gibi avı-nı kollaması, saat 17:00 civarlarında sona erdi ve eylem planı beklediğimiz gibi gelişti. Karakoldan çıkan dört asker ve bir astsubayın özel eğitilmiş kendileri gibi tasmal köpeklerle beraber trafoya doğru geldiklerini gördük. Elektriğin kesilmesini, planımızın bir parçası gibi, sıradan bir anıza sanmış-lardı. Ve trafoya doğru gelmekteydiler. Öfkemiz heyecanımızla karışıp kabına sığmaz bir hal almıştı. Onlar adım adım kaçınılmaz sonlarına doğru yol alırken, biz aman vermeden en uygun bir anda bindirmeyi kolluyorduk. Gez-göz yarım telik nefes boşluğu bekleyerek, farenin kapana girmesini büyük bir sabırla izliyorduk. Hepimizin içinde aynı duygu, aynı kararlılık, aynı es-neklilik; **"gelin, şehit düşen yoldaşlarımızın nezdinde, halkımızın öfkesini üzerinize kusacağız."**

En önde köpekle gelen askerin bizi fark-etmesi sonucu şakırdayan mermilerin, gök gürültüsünü andıran silahların sesiyle düşman unsurlarının düşmesi bir oldu. Kırmızı namlularımızdan çıkan kurşunlar hedefini şaşmamıştı. Dört düşman unsuru, sahiplerinin kaçınılmaz hazin sonunu andıracasına, kullandıkları silahlara kirli elleriyle dokunma fırsatı dahi bulamadan yere yığılıp kalmışlardı. Askerlerin başında gelen subay ise yaralı olarak düştüğü çukurda, su kanalının içinden sürüne-rek kaçınılmaz sonunu bir sureliğine ertelesede, yaşadığı korkunun hayatı boyunca dizlerini titreteceği hepimizin yorumlayabileceği bilimsel bir tahlil-dir. Bu arada karakolun karşısında konumlanan savunma birliğimiz, karakolu yoğun bir ateş altında tutuyordu. Karakoldaki düşman gücü hareketsiz kalmış, büyük bir telaşla Hozat merkezle telsiz bağlantısı kurmaya çalışı-yordu. Kendi telsizlerimizden bunu dinleyebiliyor ve karakolun içindeki panik ve korku havasını hissedebiliyorduk.

Daha sonra telsizlerden gelen talimat-

lar doğrultusunda kademeli bir şekilde geri çekilerek buluşma yerinde toplandık. Başarılı bir eylemi yoldaş sıcaklığı görüşmede hemen kısa bir değerlendir-dimeye aldık. Her eylemi sonuçlarıyla birlikte değerlendirmek, eylem anında savaşının veya komuta kademesinde-ki yoldaşların olası eksikliklerini ortaya dökmek ve sonuçlar çıkararak bir son-ra-ki hareket tarzında tekeretirü önle-mek açısından önemlidir. Savaş koşullarında her pratiğe bu perspektifle bak-mak, hareketimizin yasadır. Bu anlayışla yaptığımız kısa değerlendirmede, bazı teknik hatalar ve eksikler olsada eylemin planlandığı gibi gerçekleştiği sonucuna vardık. Eylemin sonunda 4 düşman unsuru bertaraf edilmiş, düş-manın dört adet G-3 piyade silahına el konulmuştu. Gerek düşmana kayıp verdimme açısından, gerekse kamulaştırmanın gerçekleştirilmesi açısından başarılı olan bu eylemin coşkusunu gittiğimiz en yakın köy halkıyla paylaştık. Köylüler bir yandan bizi alkışlar-ken, bir yandan da, **"İbo Yaşıyor TIK-KO Savaşıyor", "Yaşasın Partimiz TKP(ML)"** sloganlarıyla gerillayı, asır-ların yorgunu kollarıyla bağrına bası-yordu. Eylemin sonucunu duyan köylülerin coşkusu bir kat daha artmıştı. Zira, sorun TIKKO gerillalarının namlularında bir kez daha somut biçimde konulmuştu. Her şeyimizi, emeğimizi, sevgimizi, düğümüzü ve yarınımızı ruhumuzdan söküp atmaya ve bizi iş hayvanı haline getirmeye çalışanlara karşı, kendimizi esirgememek, özgür-lüğümüz uğruna savaşmak yada ses çı-karmadan yaşamak. İşte sorun böyledir ve TIKKO neferleri özgürlüğü uğruna savaşmayı bir kez daha dostu düşmana ilan etmişlerdi.

Köylülerle kavga sıcaklığında yaptığımız sohbetlerin ardından, köyde daha fazla kalmanın doğru olmayacağını farkındaydık. Ve köyün dışında stratejik bir alanda konumlanmak için köylülerle vedalaşıp ayrıldık. İlk konakladığımız bölgeye yakın ormanda geceyi geçirdikten sonra, ertesi gün saat 12:00 civarında takviye güçlerin karakol bölgesine geldiğini ve dünden kalma cesetlerini yeni topladığını farkettiler. Evet, TIKKO şanlı kavgasında düşmana önemli bir cevap daha vermişti.

Gün öğlen sonu, hava sisli ve karla karışık yağmur yağıyordu. Düşman acizliğini Çiçekli Karakolu'nda attığı havanı mermileriyle ortaya koyuyordu. Top mermisinin gumbürtüsü, adeta karanlık güçlerin son çırpışını gösteriyordu. Aynı biçimde savaşımızda yavaşına uygun geliyordu. Bu savaşımız geçmişte pek çok sarsıntılara tanık oldu. Ve öncellerimiz çok fazla fedakarlık ve kurban isteyen sınavlardan kahramanlık dolu yaşam biçimleriyle geçtiler. Bugün daha büyük sınavlarla karşı karşıyayız. Ve süreç bizden daha büyük kahramanlık ve fedakarlık istemektedir ●

ALİ HAYDAR YILDIZ

ERHAN ÖZTÜRK

ALİ DEMİRDAĞ

ERKAN FENER

ZELDAĞINDA AÇAN KARDELENLER ÖLÜMSÜZDÜR

Kızıl komutan Ali Haydar Yıldız: 1938 Dersim katliamının bütün acımasızlığını yaşayan yoksul bir Kürt köylüsünün oğlu olarak Elazığ'ın Palu ilçesine bağlı Erturan Köyü'nde dünyaya gelen Ali Haydar, ezilen halkın bütün acı ve kederini içinde taşıyarak biçimlendi ve boy verdi. Ortaokul ve liseyi Elazığ'da okuyan Ali Haydar, haksızlığa karşı olan tahammülsüzlüğüyle ve küçük yaşta okuma ve araştırmaya olan düşkünlüğü ile o günden bir halk onderi oluşunun müjdesini veriyordu.

İlk başta haksızlıklara olan bu tepkisi, bir aylık cezaevi süreci ve İbrahim ile tanışma döneminden sonra isyan duygularıyla birleşti. Ve önder İbrahim Kaypakkaya'nın en iyi sırdışı ve mücadele arkadaşı olduğunu mücadele süreci içindeki özveri, fedakarlığı, halkla ve yoldaşlarıyla ilişkilerindeki alçak gönüllülüğüyle kanıtlamıştı.

24 Ocak 1972'de Vartnik'in Mirik mezarında kana susamış Üstegmen Fehmi Altınbilek adlı düşmanın yönetimindeki kolluk güçlerince sanıldığında, elindeki teknik olanaksızlığa rağmen, beyaz kanın üstüne kızıl kanıyla direnişin ve devrimin adını yazdı. Proletarya partisinin ilk şehidi olarak tarihe geçti.

ZELDAĞI ŞEHİTLERİ NAMLULARIN KIZIL- LIĞINDA YAŞIYOR-SAVAŞIYOR

21 Ocak 1993. Bir ihbarı değerlendiren faşist Türk ordusu, bütün gücünü Dersim/Pülümür'e yığar. Düşmanın her hareketini kontrol altında tutmaya çalışıyor. TIKKO gerilla birliği, sabaha karşı çatışmaya başlar. Düşman telsizlerinden "yanışmıyorsunuz" feryatları duyulur. Düşmanla uzunca bir süre savaşan gerilla birliği operasyon bölgesinden çekilmeye başlar. Çok yoğun ateş altında geri çekilen gerilla birliği, Zeki Peker (Hamza) yoldaşlarını bu esnada şehit verir. Gerilla birliği çatışmanın ardından bu kez de Munzur'un dondurucu soğuğu ve fırtınasıyla karşı karşıya kalır. Dondurucu soğuk biyolojik ve fizyolojik olarak kanın ve hücrelerin hareketini olumsuz yönde etkiler. Mücadeleyi canları pahasına sürdürenler için yaşam ile ölüm arasındaki çizgi hiçte zannedildiği gibi kalın değildir. Düşmanın çevre köylere karakol kuracağını düşünen TIKKO birliği, insanı kaskatı kesen dondurucu soğuğa rağmen yürüyerek düşmanın çemberini kırmayı hedefler. Fakat birinci düşmanı mağlup eden gerilla birliği, ikinci düşmana (kara, dondurucu soğuğa ve fırtınaya) karşı ertesi gün, 22 Ocak günü iki şe-

BARBARA ANNA KİSTLER

hit verir. Erkan Fener (Ali Ekber) ve Ali Demirdağ (Doktor Hüseyin) yoldaşlarının yanında donarak şehit düşer. Gerilla birliği üyeleri yoldaşlarının acılarını yüreklerine gömerek partizan inancıyla yürüyüşe devam eder. Günler süren amansız yolculuğun ardından gerilla birliği bir köye varır. Köylülerin de yardımıyla evlere getirilen gerillalardan kimi suurunu kaybetmiş, kiminin eli ve ayağı donmuştur. Tedavileri süren gerillalardan Ali Ekber Batasul (Orhan) 4 Şubat'ta şehit düşerek yoldaşlarının yanına güneşe uğurlanır. Ali'nin ardından 7 Şubat'ta bir yiğit partizan daha şehit düşer. Şehit düşen bu partizan enternasyonalizmin kızıl gücü Barbara Anna Kistler (Kinem) dir. 10 Şubat'ta Munzur bir şehit daha başına gömer. Evet Munzur'un dondurucu ve can alıcı soğuğu Alikan Yalçın'ı (Bahtiyar) da yoldaşlarından koparıp alır. Zeki Peker (Hamza) TIKKO savaşçısı, Ali Demirdağ (Doktor Hüseyin) TKP(ML) üyesi, Ali Ekber Batasul (Orhan) TIKKO savaşçısı, Barbara Anna Kistler (Kinem) TKP(ML) ve MK Onur Üyesi, Alikan Yalçın (Bahtiyar) TKP(ML) üyesi. Bu yiğit ölümsüz altı partizan, 23 yıl önce çeşitli milliyetlerden emekçi halkların komünist onderi İbrahim Kaypakkaya'dan devraldıkları proletarya partisini içten ve dıştan gelen her türlü saldırıya ve sapmaya karşı gözbebekleri gibi koruyup kollayarak, altınçağa varma yolunda bedenlerini toprağa, mücadelelerini yoldaşlarına armağan ederek ölümsüzleşti.

KARADENİZ'DE BEŞ YİĞİT PARTİZAN

Erhan Öztürk (Ramazan): 1967 yılında yoksul bir memur ailesinin çocuğu olarak dün-

ALIKAN YALÇIN

yaya merhaba dedi. Öğrencilik yıllarında ailesinin yoksul olması nedeni ile hem çalıştı, hem okudu. Bu tempo ile liseyi bitirdi. Küçükluğundan beri haksızlığa, adaletsizliğe karşı çıktı ve bunu bir prensip olarak benimsemişti.

Erhan Öztürk, doğduğu ve büyüdüğü İsanbul'un Tozkoparan semtinde MLSPB saflarında devrimci mücadeleye atıldı. Kendini siyasal olarak yetkinleştirirken, eylemlere de katılıyordu. Siyasi olarak kendini geliştirme-ye başladığı zaman THKP-C ile İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini karşılaştırarak kafasındaki soru işaretlerine yanıt bulmaya çalışıyordu. Bu çalışma esnasında İbrahim Kaypakkaya'nın Seçme Eserler I-II kitabını okuduktan sonra bu soruların çözüldüğünü gördü ve 1989 yılında MLSPB'den ayrılarak TKP(ML) saflarına geçti. 1990 yılında kendi isteğiyle Dersim'de gerillaya katıldı. Erhan Öztürk gelişmeye çok açık biri olduğundan, kısa süre içinde parti üyesi oldu. Daha sonra proletarya partisinin Karadeniz'e çıkardığı gruplar içerisinde yer aldı. 1993 yılında OPK sonrası MK tarafından TIKKO Genel Komutanlığı'na atandı.

Hasan Özdoğan (Ali Haydar): Yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak 1956 yılında Dersim'in Nazimiye ilçesinde doğdu. 1992 yılında Topçam dağlarında faaliyet yürüten gerilla birliğine 2 No'lu ABK Komutanlık üyesi olarak atandı. 1.5 yıl bu görevi yürüttü, bir süre sonra Artvin birliğinde komutan yardımcısı olarak görevlendirildi.

İhsan Şimşek (Memo): Sivas'ta dünyaya geldi. Neşeli, sempatik, sevilen bir gerillaydı. İsmail Bulut ile beraber Kaçkarlara gidip, buradan Dersim'e geri dönmüştü. İhsan Şimşek şehit düştüğünde TKP(ML) üyesi ve bulunduğu gerilla birliğinin siyasi komiseriydi.

Muharrem Kaya (Veli): 1968 yılında Sivas Divriği'de doğdu. 1986 yılında TKP(ML) imzalı bildiri dağıtırken yakalandı ve tutuklandı. Kısa bir süre sonra Kayseri Cezaevi'nden yoldaşları ile birlikte firar etti. Baba Erdoğan'la 1989-90 yıllarında beraberdi. OPK sonrası Artvin birliğinde görevlendirildi. Şehit düştüğünde TIKKO gerillasıydı.

Adem Asal (Haşim): 1967 yılında Kars'ın Hanek köyünde doğdu. TKP(ML) düşencesiyle 1989-90 yıllarında Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nde okurken tanıştı. 1990 Nisan'ında yapılan bir TMLGB operasyonunda gözaltına alındı ve tutuklandı. 1992 Şubat'ında 10 yoldaşı ile birlikte Kayseri Cezaevi'nin duvarlarını yıkarak firar etti. Daha sonra Artvin birliğinde görevlendirildi. Şehit düştüğünde TIKKO gerillasıydı.

Erhan Öztürk komutasındaki gerilla birliği, kızıl partizan Nilüfer Atay'ın şehit düşmesinin ardından Yusufeli Karakolu'nu bombalamaya karar verir. Yusufeli Karakoluna gitmek için bir minübüsü kamulaştırıp yola çıkarlar. Gerilla birliği yolda beyaz ordu güçlerinin aramasına rastgelir. Şöfürün korkup aracı askerlere doğru sürmesiyle çatışma başlar. Çatışmanın ilk anında İhsan Şimşek (Memo) yaralanır. Yoldaşlarını düşman çemberinden kurtarmak için "siz gidin ve uzaklaşın ben onları oyalarım" der ve yaklaşık beş dakika çatışkan sonra şehit düşer. Daha sonra gerilla birliği çatışarak Yusufeli ilçesi merkezine sığınır. Burada da düşmanla çatışan gerilla birliği, memnuniyetle özel tim tarafından sağ olarak yakalanır. Gerilla birliğinin faşist kolluk güçleriyle çatışması Artvin halkı tarafından sempatisiyle karşılanmış ve gerillaya olan sevgi daha da artmıştır. Halkın bu sempatisini kırmak ve gözdağı vermek amacı ile faşist Türk devletinin kan emici kolluk güçleri, sağ ele geçirdiği Erhan Öztürk, Hasan Özdoğan, Muharrem Kaya ve Adem Asal'ı kurşuna dizerek katleder.

Artvin'de şehit düşen bu yiğit beş halk savaşçısı, yeni bir destan yazmak, daha güçlü ilizlenmek için Karadeniz topraklarına tohum oldular. İnancın uğruna şehit olmanın bilinciyle ölümsüzlüğü keşfeden bu beş yiğit partizani saygıyla anıyoruz ●

"Kapitalizm bu köye uğramadı"

"Bir toplumun iktisadi ve sosyal yapısının doğru tahlili, o toplumun komünistlerine devrimin özünü ne olduğunu, devrimin itici, temel ve öncü güçlerinin hangi sınıflar olduğunu, devrimin hedeflerini ve izleyeceği yolu gösterir. Çünkü devrim meselesinin temelinde o toplumdaki üretici güçlerin önünde engel teşkil eden üretim ilişkilerinin neler olduğu ya da diğer bir deyişle toplumsal artı-emeğin doğrudan üretici olmayanlar tarafından gaspedilişinin hakim biçiminin neler olduğu yatmaktadır.

Dolayısıyla komünistlerin içinde yaşadıkları topluma bakış açılarını, emeğin tam özgürlüğüne kavuşması için önündeki mevcut engelleri kaldırmak, kısacası toplumu değiştirmektir. Bunu yapabilmek için de önlerindeki olguyu en ileri bilinçli unsuru oldukları ücretli emeğin daha da gelişmesi, güçlenmesi ve nihayet sırtındaki sermaye yükünü de atarak kendisiyle birlikte tüm emekçileri kurması açısından incelemek ve anlamak zorundadırlar." (Türkiye'nin Sosyonomik Yapısının Tahlili, Partizan Yayını, 1978)

Yukarıdaki pasajın da anlaşıldığı üzere, ekonomik yapı tahlili, ülkemizin sosyalizmin zafere taşınması için bir zafere sahip olmasında tayin edici bir yoğunlaşmasıdır. Dolayısıyla emeğin biridir. Hele de gereken mesele "Emperyalist Türkiye", "Alt-Emperyalist Türkiye" gibi kavramların olduğu bir şey ve bu çok daha önemli bir hal almaktadır. İşte bu yüzden komünist önder İ. Kaypakaya'nın somut gerçekliğe dayanarak, reddedilemez bir şekilde ortaya koyduğu, ülkemizin yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi yapıya sahip olduğu gerçekliğini daha bilimsel bir tarzda kavramaya çalışmak gerekir.

Bilimsel bir tarzda diyorum, çünkü, ezbere dayalı, genel doğruların basma kalıp tekrarı, somut gerçekliğe dayanmayı esas almayan bir tarz. Kaypakayacılık adına Kaypakaya'yı boşa çıkaran ve bilimim oportünist ve revizyonistlere prim veren bir durum olur.

Bizzat Kaypakaya'nın devrimci yaşamı incelendiğinde görülecektir ki, O, bu tip hatalı yaklaşımlarla sürekli bir mücadele içerisinde olmuştur. Her meseleye yaklaşımda olduğu gibi, ülkemizin iktisadi yapısına ilişkin değerlendirmelerinde de Marksizmin temel hareket noktası olan "somut şartların somut tahlili" ilkesinden hareket etmiştir. Ki O, bu sorunu tarihsel perspektifle ele almış, içinde bulunduğu anın özgül koşullarını da inceleyerek yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi yapı tesbitine varmıştır. Keza, "Çorum İlinde Sınıfların Tahlili" ve "Kürecik Bölge Raporu" gibi çalışmaların da "somut şartların somut tahlili"ne ilişkin örnek çalışmalardır. Ve o dönemin devrimci önderlerine bakıldığında bu örnek çalışmaların daha çok Kaypakaya'ya özgü olduğu görülecektir.

O halde nedir "somut şartların somut

Mehmet Altan KAPİTALİZM BU KÖYE UĞRAMADI

tahlili?" Kısaca, dünü tarihsel bir perspektifle ele almak ve bu tarihselliğin ışığında içinde bulunduğu anın özgül koşullarını inceleyip gerçekleri gün yüzüne çıkararak yön tayin etmektir.

Bundan dolayıdır ki içinde bulunduğu anın özgül koşullarını da incelemek gerekir. Mesele, "Emperyalist Türkiye" ya da "Alt-Emperyalist Türkiye" gibi tesbitlerde bulunarak zirvalığın doruğuna ulaşanlar, bu tesbitlerini özgül koşulların somut verilerinden hareketle ortaya çıkardıklarını iddia ediyorlar. Nesnel koşullar bunu mu gösteriyor, incelenmelidir. Ya da emperyalizmin uygulamaya soktuğu "Yeni Dünya Düzeni"nin ekonomi-politiğiyle ilintili olarak neo-liberal politikaların ana dayanaklarından olan ve Türk hakim sınıflarınca 1980'deki 24 Ocak kararlarından itibaren uygulanmaya başlanıp, 1990'larda hız kazanan özelleştirme saldırısının tüm boyutlarıyla incelenmesi gerekir. "Emperyalizmin anayasası" denilen MAİ'nin doğuracağı sonuçları incelemek gerekir vs...

Tüm bunlardan hareketle tanıtacağımız kitabın bu yaklaşımla okunması yararlı olacaktır. "Kapitalizm Bu Köye Uğra-

madı" isimli kitabın yazarı İstanbul Üniversitesi İktisat Politikaları Ana Bilim Dalı Profesörü olan ve aynı zamanda yazarlık yapan Mehmet Altan'dır. AFA yayınları tarafından Ekim 1994'de okura sunulan kitap 141 sayfadır.

Bu kitabın dikkat çeken özelliği, yazarın kendi meslektası olan burjuva iktisatçıların birçoğu gibi Türkiye'nin "kapitalist bir ülke" olduğu savını peşinen kabullenmemesi ve eleştirel yaklaşmaya çalışmasıdır.

Yayınının kitaba ilişkin tanıtım yazısı şöyle: "Türkiye'nin 'kapitalist üretim biçimiyle' tanışıp tanışmadığını 1838 İngiliz Ticaret Anlaşması'ndan başlayıp günümüze kadar uzanan bir olgular zinciri içerisinde sorgulayan bu çalışma, farklı yorumlara da yer vererek konuyla ilgili tartışmayı zenginleştirmekte ve günümüz Türkiye'sini kavramak isteyenlere pek çok malzeme sunmaktadır."

Yazar ise amacını şu şekilde ifade etmektedir: "Bu çalışma, Türkiye'nin 'kapitalist üretim biçimiyle' tanışıp tanışmadığını sorgulamak için kaleme alındı." Vardığı sonuç ise en genel şekliyle şöyle: "Üretimimizin azlığı, kırsal kesimin büyüklüğü, işçi sınıfımızın da cılızlığı iyice anlaşıldı."

Yazar çalışmayı iki ana bölümde ele almış. Birinci bölüm; 1838'lerin Osmanlı'sı ve İngiliz Ticaret Anlaşması'nın etkileri. İkinci bölüm; "1993'lerin Türkiye'si". Bu bölümün alt başlıkları ise şöyle: "Tarım ve Kapitalizm, Sermaye Birikimi ve Vergi, Devlet ve Kapitalizm, Bilgi Çağı ve Kapitalizm."

"Kapitalist Türkiye" kavramına eleştirel yaklaşan ve 1990'ların Türkiye'sine ağırlık vererek ele alınan kitabın okura birçok veri sunacağı kanaatindeyiz ●

ÇIKTI

'96 ÖLÜM ORUCU

Karanlığın orta yerinde açan kızıl karanfillerin 69 gün süren direnişlerini ve şehit verilen 12 kızıl karanfiliin destansı direnişlerini anlatan bu eser herkes tarafından okunmalı ve okutulmalıdır.

16 Ocak Cumartesi

Film Gösterimi

"Benim Afrikam"

Saat 16:00

17 Ocak Pazar

Amıyoruz

"Direnişleri Bir Senfoni Sürüyor Şimdi"

Program:

MMK Çocuk Korosu, Grup Munzur, Dia

Gösterimi

Saat: 15:00

22 Ocak Cuma

Film Gösterimi

"Benim Afrikam"

Saat 19:00

23 Ocak Cumartesi

Film Gösterimi

"Rezervuar Köpekleri"

Yön: Quantine Tarantino

Saat 16:00

24 Ocak Pazar

Konser

Arzu Görücü

Saat 17:00

29 Ocak Cuma

Film Gösterimi

"Sis"

Yön: Zulfü Livaneli

Saat 19:00

31 Ocak Pazar

İnsan ve Sağlık Seminerleri /1

"Bulaşıcı Hastalıklar ve

Korunma Yöntemleri"

Katılımcılar:

Kenan Yıldız (Laborant)

Bülent Akdemir (Sağlık Monuru)

Saat 15:00

y ç k m

e
t
k
i
n
i
k

p
r
o
g
r
a
m
ı

■ Şahibî ve Yazışları Müdürü: Zeynel ENGİN
■ Genel Yayın Yönetmeni: İsmet BÜYÜKYAĞCI
■ Yönetim Yeri: Binbirdirek Mah. Piyerloti Cad.
Sinanaga Daireleri No:19/2 Çemberlitaş/İST.
Tel: 0212) 517 15 12-518 89 49 Fax: 638 17 59
■ Dizgi: Altınçağ Yayıncılık ■ Baskı: SERLER
■ Dağıtım: BIRYAY

■ KARTAL: Cumhuriyet Cad. Yigencekli İhvanı Kat: No:8 Kartal/İST. Tel-Fax: 0216) 353 38 12
■ ADANA: Kuruluş Mah. Özer Cad. Kültürsahne İhvanı Kat: No: 118 Tel-Fax: 0322) 363 29 37
■ İZMİR: 853. Sok. Bilen İhvanı No: 27 Kat: 6/10 Konak/İZMİR Tel-Fax: 0232) 484 44 43
■ KAYSERİ: Sivas Cad. Stad İhvanı Kat: No: 605 KAYSERİ Tel: 0352) 222 48 80
■ ATINA: MAVROMICHALİ 78 106-80 ATHENS GREECE Tel-Fax: 0030) 1 362 36 62
■ YD TEMSİLCİLİĞİ: KYOTO SER. 19 50670 Köln/DEUTSCHLAND
Tel: 00 49) 221 130 18 70

Hudutsuz bir davanın neferleri olmalıyız

Hudut tanımaz bir davadır devrim. Hiçbir gücün bugüne kadar durduramadığı ve yarın da asla durduramayacağı bir dava. Öyle ki, ona nefer olanların dahi isteseler de durduramayacakları devasa bir devrimdir. Çünkü o, binlerce yıllık insanlık tarihinin bütün yaşam gözenerlerinde karşıtıyla mücadele halinde varolagelmis yok edilemez bir olgudur. O var ve yanında ya da karşısında yer alma zorunluluğu gibi bir tercih nasıl ki bugüne dek kendisini dayattıysa, bundan sonrada dayatacaktır. Varsın onu durdurma beyhudeliğini iş edinenler ellerinden geleni ardlarına komasınlar. Varsın kimileri "modası geçmiş tatlı bir hülya" diyebilecek denli kendilerinin de mensubu oldukları ezilen halkların tarihini unutuverecek (!) kadar yozlaşsınlar. Biz, tarihin çarkını döndüren hudutsuz davanın sıra neferleri olarak sınırsız bir adanmışlıkla ilerlemeye gayret göstermeye devam edelim.

Öncelikle şu hususta zihinler aydınlatılmalıdır: Emperyalizme göbekten bağlı bulunan ve devlet biçimi olarak faşizmin hüküm sürdüğü ülkelerde komünist partileri aynı zamanda birer savaş örgütü olmak zorundadırlar. Komünist partisinin aynı zamanda bir savaş örgütü olma zorunluluğu, bu çıplak gerçeğin dayattığı bir durumdur. Bu gerçek görülmeli ve derinlemesine kavranılmalıdır. Gerçeklerden kaçınmanın yararı yoktur.

Devrim mücadelesini başarıya taşımak için nasıl ki komünist partisi aynı zamanda bir savaş örgütü olmak zorundaydı, onun bütün bileşenleri ve neferleri de bu gerçeğe uygun şekillenme zorunluluğunu bilince çıkarmak durumundadır. Bu bilinçle donanan bir nefer, komünist bir savaşçının sahip olması gereken düşünce, davranış ve hareket tarzına göre yürümeyi ilke edinir. Yaşamına yön veren ve mühürünü basan bu ilkedir artık ve ilkelere sadık kalınmalı, asla taviz verilmemelidir.

Evet, sınırsız adanmışlık diyoruz. Çünkü hudutsuz bir davanın neferi olabilmek bunu koşullandırır.

Sadece bedenimizi adamak ya da yalnızca beynimizi adamak veya duygusal olarak bir gönül bağı ile devrime tutunmak sınırlı bir adanmışlıktır. Beyniyle, yüreğiyle ve bedeniyle bir bütün olarak tepeden tırnağa kendini ortaya koymak; bilgide, pratikte ve bunların uyum birliğinde daima eskiden kopma savaşını vererek yeniyi yakalamak, ilerletip hakim kılmak ve bunun için ne gerekiyorsa

sa sakınmaksızın yapmak... İşte sınırsız adanmışlık dediğimiz budur. Bunu yaşamsal kılmak gerekiyor.

Öyle ise nasıl?

Tabii ki birdenbire, hemen olabilecek bir şey değildir. Böyle olmadığını düşünmek onu basite indirgemek olur. Basite indirgenerek yapılmaya çalışılan bir neferlik, sosyal yaşam pratiğince gösterilmiştir ki, içi kof bir devrimciliktir. Böyleleri, devrimci savaşın sert ve çetrefilli seyrinin herhangi bir kesitinde sağa-sola bükülür ve eğer kendilerini yeniden kalıba dökmeyi başaramazlarsa, kırılıp giderler. Devrimci savaş tarihi böylelerine hiç de az tanıklık etmedi. Ve bunun zıddına da. Hala da etmektedir/edecektir de.

Bir şeyi başarmak için nasıl ki istem gerekiyorsa, o istemi gerçeğe dönüştürmek için de doğru yol ve yöntemleri belirleyecek düşünce açıklığı, karar, emek ve fedakarlık olmazsa olmazdır. Bunlar olmaksızın bir başarının elde edilebilmesi düşünülemez. Stalin yolunun "Zafer hiç bir zaman kendi kendine gelmez, her zaman sökülüp alınır" sözlerinin anlattığı da budur.

Dünün, günün ve geleceğin omuzlarına yüklediği sorumlulukları sahiplenip gereklerini yerine getirmek üzere sıkı sıkıya görevlerimize sarılmak. Durum her ne olursa olsun her koşulda bu tutuma sahip olmak bir neferin göstereceği doğal refleks olmalıdır. Yani, hangi zorluklar ve engellerle karşılaşılırsa karşılaşılmalı, "bu zorluğu aşmak için ne yapmalıyım/yapmalıyız" sorusuna yoğunlaşabilmelidir.

Bir neferin gündemi devrimci savaştır.

Günlük yaşamın hengamesi içinde devrimci savaşımızın nihai hedefini bilinçlerde bulanıklaştırmak ve giderek devrimci savaştan insanları kopartıp yabancılaştırmak amacıyla karşı-devrim ideolojik saldırılarını alabildiğine kapsamlı, yoğun ve şeytanca yapmaktadır. Karşı-devrimin ideolojik bombardımanı altında bükülüp kırılmadan Altınçağ yürüyüşünü devam ettirmek için, devrimci savaşa daha çok yoğunlaşmak, savaş içinde daha fazla donanmak, enerjimizi belkide on misli daha arttırmak gerekmektedir.

"Bilinçli bir dinamik rol oynamak insanlara özgü bir nitelik" der Başkan Mao ve bunu şöyle izah eder: "Uzun süreli savaş ve nihai zafer, insanların eylemi olmaksızın gerçekleştirilemez. Böyle bir faaliyetin etkili olabilmesi için, nesnel gerçeklerden yola çıkarak düşünceler, ilkeler ya da görüşler bula-

bilecek; planlar, talimatlar, siyasetler, stratejiler ve taktikler öne sürebilecek insanlara ihtiyaç vardır. Düşünceler vb. öznel olduğu halde, yapılanlar ya da eylemler özelliğinin nesnellığe dönüştürülmesidir, ama her ikisi de yalnız insanlara özgü dinamik bir rolü simgeler. Bu türden dinamik bir rolü 'insanın bilinçli dinamik rolü' olarak nitelendiriyoruz ve bu, insanı bütün öteki varlıklardan ayıran bir özelliktir."

"...Nesnel gerçeklere dayanan ve onlara uyan bütün düşünceler doğrudur ve doğru düşüncelere dayanan bütün eylemler doğrudur. Bu düşünceleri ve eylemleri, bu dinamik rolü alabildiğine geliştirmeliyiz... Harekete geçmez ve elimizi, kolumuzu kavuşturup oturursak, bizi kölelikten başka bir şey beklemiyor demektir ve bu durumda ve uzun süreli savaştan ne de nihai zaferden söz edebiliriz."

Nihai zafere kilitlenmek uzun süreli bir savaşta sebat edebilmek için, her şeyden önce bunun neden gerekli olduğunu bilince çıkarmak vazgeçilmezdir. Dünyayı yaşadığımız toplumsal sistemi kavırsak onu değişime uğratma ereğiyle de yanıp tutuşuruz. Bu ereğin gerçekleşebilmesinin biricik doğru güzergahına girip bilmez, tükenmez bir istekle çalışıp çabalarız. Ne gerekiyorsa sakınmaksızın onu yaparız. Canla, başla, tepeden tırnağa kendimizi devrime adanmış oluruz. Yenilgilere uğramış olsak bile yekini daha güçlü olarak devam ederiz. Hiçbir gerici rüzgar yürüyüşümüzü durduramaz.

Böyle net ve özgüvenli olabilmek için sınıf çizgisine, ideolojisine vakıf olmak gerekmektedir. Sınıfımızın ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizmdir. Bununla donanalım, yıkılmaz bir kale gibi güçlü ideolojik duruşa sahip olalım. Siyasi seviyemizi her geçen gün ilerletelim. Komünist neferin ideolojik olarak duruşu sağlam, ufku açık, örgüt bilinci yüksek, her türden düşmana vuruşları güçlü olmalıdır.

Sınıf bilinci sağlam olanlar; mensubu bulundukları sınıfın kurtuluşunu gerçekleştirmeye önderlik edebilecek biricik örgütün komünist partisi olduğunu ve komünist partisinin ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri hatlarıyla bütünleşmek ve bu hattı kendi üzerlerinde cisimleştirmek gerektiğini, bizzat kendilerinin de mensubu bulundukları işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın kurtuluşu için olmazsa olmaz kabilindeki bu zorunluluğun omuzlara yüklediği görevleri gönüllü olarak ve büyük bir istekle yerine

getime gayretinde olurlar. Küçük-burjuva bencilliğini kutsamazlar. Sınıf bilincinden yoksun olanlar, küçük-burjuva alışkanlıklarını, binbir türlü gerekçeler sıralayarak kutsarlar. Bu da bireyi yabancılaşmaya götürür.

Başkan Mao: "İnsanın gerçek yüceliği, kendini tanıma erdemidir" der.

Kendi olumlu ve olumsuz yönlerini görmekten korkmayan, eksiklerini sürekli aşma azminde olup olumsuzluklarını geliştiren kişi, erdemli kişidir. Özelleştiride cesur ve samimidir. Erdemli oluşu buradan gelir.

Komünizm yürüyüşçüsü bir nefer, pratiğine devrimci teorinin yön vermesini esas alır. Kendisini bununla donatır. Siyasi iktidarı zaptetmeye kilitlenir. Bilgiyi, bunu gerçek kılabilen olan komünist partisi önderliğinde devrimci pratiği geliştirmek için gerekli ve vazgeçilmez görür.

Bilme ile yapma arasındaki uyum birliğini doğru kavrayalım ve bunu güçlendirelim. Ideolojik-siyasi hattımızı pratiğe dökelim. Çalışma tarzımızı bu hatta uyarlayalım. Yine örgütsel yaşamımızın da buna uygun içerik ve biçimde olmasını hayati derece önemseyelim ve bu noktada en ufak bir gevşekliliğe düşmeyelim, ki kendimizi görev ve sorumluluklarımıza uygun, Parti yaşamına uygun şekillendirmiş olalım.

Tırmanılmamış zirveleri zaptetmek için, her daim artan bir performansla çalışmak aslılandır. Bunun olabilmesi için yüksek bir ideolojik moral gücüne sahip bulunmak, kendine güvenmek ve davaya güçlü bir tutkuyla bağlı olmak gerekiyor. İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızın mücadele tarihine ve bu mücadelenin neden gerekli ve kaçınılmaz olduğuna ve mutlaka başarıyla taçlandırılarak insanlığın Altınçağına ulaşılacağına, beşbin yıllık bu yekinişini, tarihin çarkının ileriye dönüşünü hiç kimsenin durduramayacağına vakıf olan her ferd yüksek bir ideolojik moral gücüne, kendine güven duygusuna ve davaya bağlılığa güçlü bir tutkuyla sahip olur ki, işte o zaman onu, bu köhne düzenin saraylarını yerle bir ederek siyasi iktidarı fethetme yolunda ezilen milyonların komünist partisi rehberliğindeki zorlu devasa yürüyüşünden hiç bir güç alıkoymaz. Çünkü O, artık bilinçli, dinamik rolünü aktifleştirmiştir. Devrimci savaşımızda tayin edici olan da budur ●

Maoizme sarıl, sarıl ki bilinçli dinamik rolün zembereğinden boşansın!